

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 177

**Bori se
za svoj život, čovječe!**

SCOTT F. SCOTT

**BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT,
ČOVJEČE!**

»Laso« Nova serija 1977.

Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ZIVOT, COVJECE!

Naslov originala: KÄMPF UM DEIN LEBEN, HOMBRE!

(Copyright: Pabel — Verlag, Rastatt)

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Prijevod: Julije Knežević

Urednik: Marcel Čukl

»Laso« — Izdavač OUR Informativno-revijalna Izdanja
NISP »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni i
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OUR
Novinsko-revijalna štamparija i TMG »Vjesnik« Zagreb
Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00

**Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH
250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00. Uplate na devizni
račun: 30101-620-37-32000-256 — Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«)**

**Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 182./7 — 1973 od 28 XI 1973.**

Hitac prasne tako neočekivano da je Lee Rodgers bio posve iznenađen. Osjeti kako ga nešto zapeče na lijevom obrazu, trgne noge iz stremena i baci se u stranu, dok mu Pinto odjuri u oblaku prašine.

Padne i drugi hitac... no ovoga puta skine Leeju šešir s glave. Plameni se jezičac na grlu cijevi nije moglo vidjeti u zraku koji je titrao od žege, no Lee Rodgers pogleda bolje i točno upamti stijenu iza koje se oblačak dima raspline na vjetru. Skotrlja se kamenitim tlom, privuče noge sasvim k tijelu, a onda se snažno odbije od tla. Poleti zrakom poput ispružene sjene, tresne o tlo, a u slijedećem je trenutku ležao iza hrpe kamenja visoke poput čovjeka. Teški revolver kalibra 45 gotovo mu sam uskoči u šaku; Lee Rodgers sada uzvratila na žestoku paljbu iz puške, usmjerenu prema njemu.

Nije znao tko puca na njega. Lee Rodgers se prvi put našao u Val-Verde-Countyju, a namjeravao je u Del Rio da bi se opskrbio hranom i municijom.

Preko cijevi revolvera pogleda stijenom, udaljenu nepunih trideset me-

fara. Dodavola, što bi taj napad morao značiti?

Zapazi brzi pokret i opali. Prasak hica odbije se od strmih stijena i vrati se kao višestruka jeka. No strijelac iz zasjede uspije pronaći zaklon. Lee začuje kratak smijeh... a onda opet zalaje vinčesterka onoga drugoga. Tanad je pljuštala; olovo bi se spljoštilo na stijeni ili se pak odbijalo od nje uz zujavi zvižduk. Kiša krhotina padne na Leeja; donja mu vilica počne krvariti.

Uz proklinjanje izvuče šaku metaka iz pojasa i počne nabijati kolt istodobno promatrajući okolinu. Pinto se oporavi od straha i naposljetku zaustavi. Nepovjerljivo je zurio prema mjestu na kome je ležao Lee Rodgers.

Lee se nipošto nije namjeravao dovijeka pržiti na ovom suncu, niti dopustiti da ga onaj drugi prikuje za ovo mjesto, pa odluči nešto poduzeti. Još mu uvijek nije bilo jasno što onaj drugi namjerava. Leeju ne može oteti nikakvo bogatstvo; osim nekoliko dolara, ništa nije imao uza se. Sve su se njegove stvarčice nalazile u torbama sedla na Pintu koji je nervozno polgravao amo-tamo.

Na laktovima i koljenima Lee o-
puže u lijevo do mjesta na kome je
u stijeni postojao žlijeb ispunjen
sipinom i kamenjem. U desnoj je
ruci držao kolt spreman za paljbu,
jer je posve razumljivo da je i stri-
jelac u zasjedi pripravan za paljbu i
da ga namjerava nadmudriti.

Kad se naposljetku žlijeb našao
iza njega, i kad je stigao u pojas
šipražja koji ga je sa sviju strana
štitio od znatiželjnih pogleda, Leeja
zapeku oči od znoja.

Nekoliko trenutaka osluškujući
podigne glavu da bi razabrao koji
sumnjivi šum... no osim škripkanja
pustinskoga pijeska, što ga je vje-
tar vijao preko stijena, nije mogao
čuti ništa.

Sad sve ovisi o tome hoće li Lee
biti brži od drugoga. Obuzme ga
divlji bijes kad se prisjetio kako je
za vlas izmakao smrti. Proviri iz-
nad šipražja, pripremi se za skok, a
onda skoči.

Ispod kaubojskih čizama s viso-
kim potpeticama podignu se oblači-
ći pijeska dok je pretrčavao onih
pet metara do obližnje stijene. Još
u trku začuje pucanj. Tane udari u
tlo ispred njega i zaspe ga pijes-
kom. Lee Rodgers se naslijepo baci
na tlo i zakotrlja se; prsti mu se
zgrče oko drška revolvera.

Nebo i zemlja zaplešu kolo oko
njega... naposljetku udari o jedan
kamen i ostane ležati. Kolt u njego-
voj ruci rigao je dim i plamen; hici
su se tako brzo pojavljivali jedan
za drugim da su zvučali gotovo kao
jedan.

Lee nije znao je li pogodio, jer
strijelac iz zasjede nije davao znako-
ve da je ranjen. Ipak, u jednom se
trenutku pojavi iza svoga zaklona i
Lee zapazi tamno i bradato lice,

isturene donje vilice, s očima što su
zlobno sjale. Osim toga, taj je mo-
mak nosio šešir sa srebrnim dolari-
ma na obodu.

Nacilja u sredinu njegova lica i
opali.. prekasno! Strijelac iz zasjede
nestane poput sjene. Lee skine ru-
bac s vrata i otare oznojeno lice.
Bijesno stisne zube. Nastavi li se
tako, cijelo će veče proležati ovdje.
Onaj je momak premazan svim ma-
stima. Ni u jednom trenutku nije
otkrio nijednu njegovu slabu stra-
nu...

Zar ipak?

Lee začuje tihi zveket mamuza.
Onaj momak očito napušta svoje
mjesto. Lee skoči i ugleda protivni-
ka kako sklizi niz sipinom pokritu
padinu. Čovjek podigne prašinu za
sobom, a vjetar je zahvati i ponese.
I u tom trenutku Lee zapravo shva-
ti što onaj bradonja namjerava.
Želi uhvatiti Pinta!

Lee se odbije od tla i potrči k bre-
žuljku iza kojega je čovjek nestao.
Uspon je bio strmiji nego što se to
izdaleka vidjelo. i Lee se spotakne;
dočeka se na ruke i raskrvari ih pri
tome, no naposljetku ipak stigne na
vrh.

— Hej, mister! — poviče. — Sta-
ni ili ću te napuniti olovom!

Bradati upravo stigne do Pinta i
sada ga taj poziv iznenadi poput
groma iz vedrog neba. Sasvim pri-
ljubljen uz tlo, naglo se okrene. Pla-
meni jezičci sijevnu iz grla vinče-
sterke... gotovo se spoje u jedan pla-
men. Tanad najednom izore mjesto
na kome je Lee još malo prije sta-
jao. Odbijeno olovo zujalo je okoli-
com poput razbješnjelih osa. U obla-
ku prašine Lee se skotrlja niz obro-
nak. Odjeća mu se pri tome pret-
vori u krpe, no to je sad bilo posve

svejedno. Nekoliko trenutaka prašina zastre prizor. Lee se morao nakašljati; teško udahne zrak ispunjen prašinom. Osjeti kako ga nešto guši u grlu, oči mu zasuze.

Začuje topot kopita i ošamućenost ga trenutačno napusti. Bradati je uzjahao Pinta i okrenuo ga čvrstom rukom. Potjera ga punim trkom; podrugljiv smiješak mu zatitra oko krajičaka usana.

Lee podigne kolt i opali. Ali kolkot udari po praznoj komori! Ispucaao je sve do posljednjeg metka! Bubanj je bio prazan, a nije imao vremena da ga ponovno napuni.

U ruci bradatoga sada zasja kovina. Vinčesterka se zakrene prema Leeju. U jednom užasom ispunjenom trenutku Lee je osjećao da je prikovan uz tlo. A onda se snažno odbije i baci prema jahaču koji je jurio ravno na nj.

Tik pokraj njega prasne zaglušujuć pucanj. Tane ga promaši samo zavlas. Leejeve ispružene ruke udare o neko tijelo; uhvati bradatoga i povuče ga iz sedla. Čvrsto zagrljeni padnu u prašinu. Bradati je teško disao i pokušavao se otresti Leeja, no to mu nije uspjelo, jer je Leejev zahvat bio čvrst poput čelika.

Kad su obojica pali na tlo, podigne se oblak prašine. Lee stekne određenu prednost i sad je sjedio na ubojici koji je ležao ispod njega. Uhvati momka za desnicu i udari njome nekoliko puta o tvrdu stijenu tako da je vinčesterka pala na tlo. Odjednom ga zahvati bolni udarac nogom u tijelo, a onda kao da su ga dohvatile neke nevidljive šake i zavitlale zrakom. I bradati začas skoči na noge i nasrne. Borio se starim graničarskim stilom: nogama i rukama, ne pružajući protiv-

niku nikakve prilike. Lee odmah osjeti kako se taj čovjek izvrsno razumije u taj grubi stil borbe. Udarci su padali na njega poput kaplji kiše i bacali ga amo-tamo. Bradati je bio nekoliko kilograma teži od Leea, a bio je posve bezobziran, tako da se Lee našao gotovo u bezizlaznoj situaciji.

Gurne Leeja prema konju koji je njištao i zamahne na posljednji i odlučujući udarac. Međutim, Lee je ovoga puta bio spreman. Zaustavi njegov udarac, dohvati protivnika za ruku i iskrene mu je. Prvi put čovjeku se otme iz grla krik pun boli. Njegove sitne i zlobne oči stisnu se u uske proreze; njegov se krik sad otegne u bolno stenjanje. Lee pak pritisne svoga protivnika još žešće; koljenom ga udari u donji dio tijela, a onda ga odbaci na tlo.

— Prokleta životinjo! — poviče neznanac.

Baci se u stranu i posegne za puškom što je bila u pijesku. I prsti mu već dotaknu glatki kundak, no sad Lee snažno zamahne nogom.

Vinčesterka odskliže kroz prašinu... bradati posegne u prazno. Divlja mu se kletva otme iz usta, a onda povuče kolt. Lee uoči opasnost i baci se na momka da bi mu oteo oružje. No protivnik je bio brži. Munjevito se zakotrlja u stranu, a kad je Lee tresnuo o tlo, nešto ga pogodi u lubanju i zada mu strahovitu bol, tako da mu zvijezde zatitraju pred očima; htjede se opet podići, obraniti se... ali uzalud. Drugi, podjednako žestok udarac napokon ga onesposobi za borbu.

Teško dišući, Rodgers je ležao u pijesku, nesposoban ni za kakvu kretnju. Jedna ga čizma pogodi pod

rebra i on bolno krikne. A onda ga netko preokrene. I s mukom otvori oči. Tik ispred njegova lica zjapilo je mračno grlo revolverске cijevi.

Bradati je krvario iz usta, no unatoč tome Lee nije mogao a da ne zamijeti njegov podrugljiv smijeh.

— Zapravo bih te sad morao ubiti — procijedi bradati teško dišući.

— Za tebe je to jedina mogućnost da ostaneš u životu — promrmlja Lee.

Cijev kolta sada dotakne njegovo grlo.

— Dopadaš mi se, amigo mio. Žrtvuj si momak. Zamalo što me nisi slišio.

Bradati je u prignutom položaju stajao nad njim s prstom na otkopcu. Znoj mu je u potocićima tekao preko tamnoga lica. Na sebi je imao otrcani prsluk od teleće kože i hlače od smeđega samta. Na čizmama su mu svjetlucale poput dolara velike »durango« mamuze. Oko širokih bokova opasao je smeđi pojas za revolver, a korice je još jednim kožnatim remenom povezao oko bedra.

— Ja sam Ty Channon. Zacijelo si već čuo za mene, amigo?

— Da — procijedi Lee kroza zube. — Ako si Ty Channon koji je u El Pasu opljačkao banku i ubio dvojicu ljudi, onda znam tko si.

U očima ubojice pojavi se neki čudnovat izraz. Odjednom mu se napne palac kojim je pridržavao kokot kolta.

— Luđaci! — propišti. — Htjeli su me zaustaviti! — Nasmije se grubim i promuklim snijehom. — Jesi li čuo? Mene glasovitog Tya Channona su htjeli izbaciti iz čizama! — Jednoga čes dana i to doživjeti — reče Ro-

dgers i obriše krv s usta. Glava ga je silno boljela. Disao je kroz otvorena usta.

Channon se sad uspravi i povuče za jedan korak.

— Ustani, amigo mio... ali nikakvih gluposti!

Pričeka da se Lee podigne na noge, a onda mu pokaže udesno.

— Tamo preko! Sjedni na stijenul

Lee učini kako mu Channon naloži. U trenutačnoj situaciji nije mu preostao nikakav drugi izbor. Ty Channon nipošto nije bio nepoznata osoba u južnom Teksasu. Prozvali su ga ubojicom iz Brazosa, jer je potjecao odande. Pripisivali su mu mnoge pljačke i ubojstva. Pa ipak, dosad još nijednom čuvaru zakona nije se posrećilo uhvatiti ga i učiniti neškodljivim. Ty Channon je bio krvožedan vuk, bio je brži od čegrtuše i okrutniji od Apaša. Njegov se krvav trag protezao od Oklahome pa sve do Meksika. Posvuda je imao pokoje skrovište, među bijelcima kao i kod Indijanaca. Zapravo je bio samotnik. I upravo ga je to činilo osobito opasnim, jer su samotnici nepovjerljivi i jer i te kako dobro znaju sačuvati svoju kožu.

Ne ispuštajući Rodgersa iz vida, Channon se pokrene natraške. Pinto je stajao nešto dalje i nervozno rzao; Channon ga uhvati za uzde. Lee je pažljivo promatrao ubojicu unatoč paklenskim bolima što su prijetile da će mu raznijeti lubanju. Još se nikada nije osjećao tako slabo kao u ovom trenutku.

Channon ga je još malo ostavio u životu. Ali zašto? Lee nije znao odgovor na to pitanje. Znao je samo da čovjek poput Channona ništa ne radi bez razloga.

— Kako se zoveš? — zapita ubojica, vrativši se i dovedvši Pinta za uzde.

— Rodgers... Lee Rodgers.

Channon se cijevlju revolvra počese po čupavoj bradi.

— Kauboj?

— Katkad.

— Zar si bez posla?

— Da.

— Jesi li htio u Del Rio?

Lee kimne i nasloni se na stijenu.

— Zašto pitaš?

— Možda ću ti pružiti jednu priliku — reče Channon i oštro pogleda Leeja u zjenice. Glas mu je bio hrpav. — Ne radim to često, amigo mio — doda.

Lee pokaže na Pinta.

— Zar ti je do moje životinje?

— Pogodio si, Rodgers. Potreban mi je tvoj konj kao što je ožednjelome potreban gutljaj vode. Moj je konj slomio nogu sedam kilometara sjeverno odavde.

— Zar bježiš? — zapita Lee.

— Neprestano bježim — uzvрати Channon i naceri se, a onda se zaputi do mjesta na kojem je bila puška i podigne je. Tada prođe pokraj Leeja i počne se uspinjati uz obronak. Poput dolara velike »durango« mamuze tiho su zveckale. Lee ne počini nikakvu pogrešku; ne pokušava iskoristiti prividnu priliku u neprikladno vrijeme. Tâ zašto da bez potrebe razdraži Channona?

Iza spuštenih vjeda promatrao je kako je ubojica krenuo prema stijeni, iza koje ga je uvrebao. Premda ga Channon ni u jednom trenutku nije izravno pogledao, Lee je znao da ga ubojica ne ispušta iz vida.

Nakon nekoliko minuta Channon se opet pojavi. Sada je u lijevoj ruci nosio torbe kakve se vežu o

sedlo; bile su tako pune da se više ništa ne bi moglo staviti u njih.

— Dvadeset tisuća dolara! — namije se Channon podigavši torbe.

Lee je šutio.

— Zacijelo pripadaš među poštene, zar ne? — progunda ubojica, noseći torbe k Pintu. — Pa dobro, što se mene tiče... Ako ti je baš do toga da za kojega prežderanog rančera izraniš stražnjicu jašući oko njegovih krda, onda je to tvoja stvar. — Trzajem zategne kolan. — Glupani nikada neće izumrijeti.

— Bolje je biti glup, negoli ubojica — reče Lee.

Channon se nimalo ne uvrijedi. Samo se naceri.

Kad je Lee posegnuo u džep na košulji da bi izvukao vrećicu s duhanom, Channon munjevito podigne vinčesterku.

— Samo oprezno, prijatelju!

— Zašto si tako nervozan? Htio sam samo saviti cigaretu, zar je to zabranjeno?

— U džepu košulje mogao bi nositi i oružje. Koju sitnu stvarčicu kakvom se obično služe kockari.

— Nisam kockar.

— Utoliko bolje.

— Krađa konja se kažnjava smrtnom kaznom — primijeti Lee dok se Channon uspinjao na konja.

— Pa što onda? Budi sretan što te nisam ubio. Imat ćeš još sasvim dovoljno teškoća, više nego što ih možeš podnijeti. Ali mene se to ne tiče.

— Poslušaj me — reče Lee i htjede ustati... no odmah ugleda prijeteću cijev vinčesterke.

— Ostani gdje jesil — zapovjedi mu Channon.

Lee pokaže glavom pustinju oko sebe.

— Zar ćeš me ostaviti bez vode?

— Do Del Ria ima svega petnaestak kilometara — uzvratiti Channon i snažnom rukom okrene konja. — Ukoliko si čvrst na nogama, tu ćeš udaljenost prevaliti prije sumraka. Sve ovisi o tebi, Rodgers.

— Životinjo! — poviče Lee.

Channon ga pogleda preko cijevi puške. Opušteno je sjedio u sedlu, no ipak se vidjelo sasvim jasno da taj čovjek vrlo dobro zna što želi.

— Hajde, podigni svoj kolt!

Lee zaškripi zubima i posluša.

— Dobaci ga ovamo! — zapovjedi mu Channon i domahne puškom.

Oružje zazuji kroza zrak, a ubojica ga spretno dohvati. Potom zatakne revolver za pojas i reče: — U ovom kraju ima i Indijanaca, prijatelju. Prema tome, na tvom se mjestu ne bih dugo vucarao naokolo. Nastojao bih što prije stići u Del Rio. Da ne bi ostao bez ikakve zaštite, ostavit ću ti svoju pušku. I dva metka. To je sasvim dovoljno.

Lee je sjedio na stijeni obuzet divljim bijesom. Najradije bi Channonu skočio u grlo... no posljednja trunka zdravoga razuma ipak ga zadrži u sjedećem položaju. Počini li sad kakvu pogrešku, izgubljen je.

Kad je Channon potjerao Pinta, podigne se prašina. Odjaše nešto dalje, a onda zauzda konja i baci vinčesterku na tlo. A i dva sjajna metka. Iz sedla se još osvrne i pogleda Rodgersa; usne u čupavoj bradi razvuku mu se u podrugljivo cerenje.

— Pronaći ću te — dovikne mu Lee.

— Dobro... onda samo put pod noge — ravnodušno će Channon, a zatim podigne ruku i nestane između crvenkastosmećkastih stijena.

Lee potrči, dohvati pušku, dršćućim prstima zagura metke u cijev i poju-ri prema stijenama, među kojima se ubojica izgubio.

— Channon! — poviče u nemoćnom bijesu. Vjetar mu najprije donese prigušeni smijeh, a onda odjekne od stijena:

— Channon... Channon... Channon...

Lee je zurio u pušku u svojoj zgrčenoj ruci; naumi ustrijeliti Tya Channona njegovim oružjem. Ubojica me neće umaći. Dakako, pod pretpostavkom da on, Lee Rodgers, živ stigne u Del Rio.

Vinčesterka 73 je na kundaku imala okov od kovanoga srebra. Bilo je to poprilično upadljivo oružje. Osim toga, bila su urezana i početna slova imena i prezimena Tya Channona. Netko je ostrim nožem udubio u srebrnoj ploči T. C.

Zapuše vjetar i pijesak se počne dizati u malim vrtlozima.

Lee s mukom ustane i pogleda prema suncu. Del Rio doista ne može biti predaleko. Ako nije zalutao, niti se kretao u krug, grad bi se morao nalaziti u blizini.

Potraži po džepovima jedan zlatan dolar, naposljetku ga pronađe i stavi u usta da bi izazvao izlučivanje slina. Novac je bio nekako gorak i Lee osjeti čak i neki poseban okus kovine... no cilj je ipak postigao. Osjeti kako mu se usna šupljina ovlažila i u duši mu se pojave nove nade. Oslanjajući se na kundak puške, vukao se dalje. Predio je bio posve nepregledan, a raslinje je bilo jadno. Između grmova kole tek se tu i tamo nalazio pokoji čuperak trave. Lee sjedne u sjenu jednoga grma kole da bi pričekao sum-

rak. No, mrak ubrzo padne gotovo bez ikakva prijelaza, jer je samo nekoliko trenutaka prije bilo svjetlo, i tama će prekriti čitav predio.

Lee razmisli kamo je mogao odjahati Ty Channon. Zacijelo ne u Del Rio, jer je tamo postojala opasnost da ga netko prepozna. Prema tome, Channonu nije preostalo ništa drugo nego da se zavuče u koji od bezimernih logora kakvi su postojali u tom zakutku Teksasa.

Pa ipak, razbojnički logori nisu bili ono pravo za čovjeka poput Channona koji je sa sobom nosio svu silu novaca i kome je taj novac zagorio pod noktima. Premda je Channon bio vuk samotnik, zasigurno ne bi prezreo dobro piće niti djevojku punačkih grudi. Drugim riječima, Channon će odjahati tamo gdje će sve to pronaći.

Budući da mu je tlo Teksasa bilo prevruće pod nogama, preostaje mu samo Meksiko. Zacijelo će prijeći granicu i baciti se u potragu za kojom senjoritom sjajnih očiju.

Leejev bijes je svakim trenutkom postajao sve veći. Channon mu ne smije umaći... ni pod kojim uvjetima! Mora šćepati ubojicu! I kad su se prve sjene spustile na pustinju, Lee krene, jer mora stići u Del Rio prije nego što ga uhvate Kiowe. Oni su došli tiho poput vukova. Ni jedan šum kopita, nikakav zvuk nije najavio njihov dolazak. Sasvim mala skupina, ali posve dovoljna da ubije jednog čovjeka. Gotovo da iznenade Leeja. Ugleda ih tek onda kad su se pojavili iza njega. Četiri ratnika na malim ponijima čupave dlake, naoružana puškama i kopljima. Nisu se oglasili nikakvim ratnim poklikom, već su jednostavno

napali. Njihova su tijela brončane boje zasjala na mjesecini. Lee se okrene s puškom o boku. Imao je samo dva metka da bi se obranio... no prodat će svoj život uz što veću cijenu.

Približe se nevjerojatnom brzinom... polunage prilike na konjima u punom trku.

Kad je opalio, vinčesterka ga tvrdo udari u bok. Dvojica Kiowa padnu iz krznenih sedla, preokrenu se u zraku, a onda tresnu o tlo tako čvrsto da je zemlja zadrhtala. Konji odjure dalje pokraj Leeja i nestanu u tami. Lee pak prokune i odbaci u pijesak pušku koja je sada postala beskorisna; izvuče nož iz kožnatih korica što su mu visile o pojasu. I tako dočeka Indijance, spreman na sve. Oni se približe za tili čas.

Plamičci s grla cijevi rasparaju tamu. Lee začuje zvižduk tanadi, dohvati prvoga ratnika za nogu i izbaci ga iz sedla. Momak krikne poput luđaka i puškom udari Rodgersa. Lee se odmah uhvati u koštac s njim i tako spriječi Kiowe da zapucaju. Kad bi sada ispalili koji hitac, postojala bi opasnost da ustrijele svoga suplemenika.

Čvrsto se dohvativši, oba su se protivnika valjala pijeskom. Lee osjeti kako ga napuštaju snage. Njegovo ionako oslabljeno tijelo nije više moglo izdržati prevelike napore. Borio se srčanošću očajnika... U jednom trenutku dohvati ratnika za masni pramen kose i povuče, neprestano pokušavajući omrznutom bijelcu satjerati cijev puške u usta. Međutim, puška je bila preduga a da bi se Indijanac mogao poslužiti njome u borbi izbliza. Lee mu je izbije iz ruke i posluži se svojim nožem. Je-

dan brzi udarac... i oštrica rani Klowu u prsni koš. Krv poteče po Leejevoj košulji; brzo udari protivnika laktom u lice i odskoči kad je Kiowa uz strašan krik zateturaio natraške.

U tom trenutku zazuj! nešto zrakom. Prije nego što se Lee mogao okrenuti, osjeti silnu bol u desnom bedru. Jedan je Kiowa bacio koplje što je prošlo kroz Rodgersovu nogu. U tom trenutku Lee padne na tlo. Bol je bila tako jaka da je kriknuo. Dakle... tako izgleda kraj. Jedan ratnik podigne pušku... Ali tada odjedne nekoliko hitaca. Kao da je neka nevidljiva šaka izbacila Klowu iz sedla. A drugi okrenu svoje konje, pogledaju u smjeru odakle su se začuli hici, a onda odjure.

Objema rukama Lee dohvati koplje što mu je stršilo iz noge. Gotovo da je sišao s uma od silne boli. Jahači dojure i zauzdaju svoje zadihane konje. Nekolicina sjaše i potrči k Leeju, no on je već bio bez svijesti.

Budio se iz nesvjestice sasvim polagano i uz jake bolove. Bilo mu je potrebno prilično mnogo vremena da bi shvatio što se dogodilo. Jedva otvori oči. Ležao je na klupi od dasaka koja se nalazila u sasvim goloj prostoriji.

Jarko sunčano svjetlo upadalo je kroz prozor s rešetkama.

Na Leejevoj desnoj nozi nalazio se debeli povoj, a ispod njega kao da je gorjela vatra. Učini mu se da se cijelo njegovo tijelo pretvorilo u more plamena. Sav je bio isprebijan i imao je osjećaj da je dospio pod papke čitavog krda goveda. No još je uvijek živ. Sad se opet prisjeti svega. Neki su ga spasili iz pandža

Kiowa. Pojavili su se u posljednjem trenutku i natjerali Indijance u bijeg.

Mučnina popusti i Lee udahne nešto dublje. Odjednom ga obuzme osjećaj da više nije sam. Netko ga promatra...

Kad je otvorio oči, ugleda prilično mladoga muškarca, naoružana koltom i puškom. Pa ipak, Leeja to ne izbac! iz ravnoteže; uznemiri ga samo činjenica što se nalazio u čeliji. Od vanjskog je svijeta bio odijeljen palac debelim željeznim šipkama.

— Gdje se nalazim? — zapita naposljetku.

Mladić sa zvijezdom pomoćnika šerifa na košulji iskesi prema Leeju svoje žute zube.

— U zatvoru Del Rija, gospodine! A upravo ovamo i pripadate!

Gurne cijev puške kroz vrata čelije i prinese svoje golo lice sasvim blizu željeznim šipkama kako bi mogao bolje pogledati Rodgersa. Iz njegovih sitnih i usko svedenih očiju vrebala je neka podmuklost.

Na stolcu pokraj svoga ležaja od dasaka Lee ugleda prljav vrč s vodom; pokrene se na ležaju stenjući pri tome i htjede ga dohvatiti. Ispruženim prstima već dotakne vrč, no tada izgubi ravnotežu i padne s ležaja. Čvrsto tresne na tlo i to mu zada toliku bol da je kriknuo.

Zamjenik šerifa se samo naceri i rekne:

— Tako i treba, prokleta životinja!

Posljednjom snagom Lee se podigne na noge. Vrč je samo do polovice bio ispunjen vodom. Podigne ga k ustima i počne žedno ispijati vodu, ne obazirući se na odvratne primjedbe šerifova zamjenika. Ali onda ga opet obuzme mučnina, tako da je morao sjesti. Zamjenik šerifa

uperi cijev puške u njega, odmjeri ga svojim sitnim očima i s mržnjom procijedi kroza zube:

— Najradije bih te ustrijelio poput kojota, Channone!

Tek nekoliko sekundi poslije dopre to prezime do Leejeve svijesti. Lice mu se smrkne.

— Čemu to? — procijedi s mukom.

U tom se trenutku otvore jedna vrata i teški se koraci približe k ćeliji. Visok i snažan muškarac, širokih ramena i potkresanog brka, prođe hodnikom; šesir široka oboda zabacio je sasvim unatrag, a u ruci je imao pušku: vinčesterku 73, Channonovu pušku.

— Ja sam Jack Horner, šerif Del Rija — reče umjesto pozdrava. — A ovo je moj zamjenik Slade. — Nasloni se na rešetke. — Imao si sreću u nesreći, Channone.

— Zovem se Lee Rodgers.

— Eto... ta nas prokleta životinja pokušava udebljati lažima! — zagrumi Slade.

— Zaveži, Barney! — Šerif izvuče ključ i otključa ćeliju. Dok je ulazio u ćeliju, Slade ga je slijedio s podignutom puškom. Zamjenik se postavi tako da mu se zatvorenik nalazio točno ispred cijevi.

— Samo jedan nezgodan pokret i izbaci ću te iz čizama, Channone!

— Prokletstvo... ta kazao sam, nisam Channon!

— Samo s mirom — reče Horner i podigne vinčesterku 73 tako da je na nju palo sunčano svjetlo. Okovi zasjaju. Kad su Kiowe pobjegli, pronašli smo ovu pušku pokraj vas, gospodine.

Lee se htjede uspraviti, no naprosto se s bolnim krikom svali na ležaj.

— Ako mislite da sam ja Ty Channon, onda ste na sasvim pogrešnom putu, šerife. Zovem se Lee Rodgers. Jahao sam u Del Rio, a onda me je prepao Channon i oteo mi konja.

— Što ste htjeli ovdje? — zapita Horner.

— Opskrbiti se hranom i municijom.

— A onda?

— Odjahati dalje. — Lee slegne ramenima. — Bilo kamo... tražim posao.

— Nemoj dopustiti da od tebe načini glupana, Jack! — podbode zamjenik šerifa. — On je Channon, on je ubojica!

— Zar osobno poznaj Tyja Channona?

Slade je oklijevao s odgovorom.

— Ne — naposljetku je morao priznati. — Malo je ljudi koji poznaju Channona... a i ta nekolicina već odavna leži na Boot Hillu.

— Poslušajte me, šerife! — reče Lee osjetivši kako znoj izbija iz njege. — Channon me je opljačkao, možda kojih sedamdeset kilometara istočno odavde. Uvrebao me i oteo mi konja. Vlastitu je životinju morao ustrijeliti jer je prelomila nogu.

— Sve same laži! — propišti Slade.

Lee ga pogleda.

— Još me samo jednom nazovi lašcem pa ću ti sasuti zube u grlo!

Slade odmah napne pušku.

— Pokušaj, Channone... pokušaj samo!

Horner okrene vinčesterku i pokaže na početna slova T. C.

— Ova je puška poznata u cijelom Teksasu, gospodine. Pripada

Tyju Channonu, u to se ne može posumnjati.

Lee umorno prođe rukom preko čela.

— Channon mi ju ja dao kad je odjahao na mom konju, šerife.

Sad se šerif podrugljivo naceri.

— Ubojica poput Channona nikad neće dati pušku iz ruke, gospodine.

— No kazao sam vam istinu! — zdvojno poviče Lee. — Nisam Ty Channon, nisam izvršio nikakav prepad na banku, niti imam bilo što zajedničkoga s tim ubojicom.

— Pa što ste onda? — zareži Horner. — Zar možda guverner Teksasa?

Lee osjeti kako ga sve više obuzima bijes. Shvatio je da se nalazi u stupici. I odjednom mu bude jasno zašto mu je Channon ostavio pušku. Bio je to lukavi šahovski potez ubojice.

— Možda bi bilo bolje da su te ubili Kiowe, Channone — zlorado će mu Slade. — U svakom ćeš slučaju umrijeti. Ovdje u Del Riju ne okolišamo mnogo. Začas pronađemo stablo.

— Želim ostati pošten — progundā Horner. — Ova vas vinčesterka teško optužuje, gospodine. Channon je poznat po tome što nikoga ne ostavlja u životu. Ubija brzo i često. Nedavno je izvršen prepad na banku u El Pasu. Poginula su dva čovjeka. Ustanovit ću jeste li vi čovjek koji ima ta ubojstva na savjesti, gospodine. Već ću to nekako ustanoviti... zasigurno.

— Channon je opljačkao dvadeset tisuća dolara — promrmlja Lee.

— Sakrio si ih, dakako! — poviče Slade. — Samo si imao nesreću što

su te putem napali Kiowe. Inače te nikada ne bismo uhvatili.

S vinčesterkom ispod ruke Horner napusti čeliju. Lee skoči i htjede za njim kako bi šerifu doviknuo u lice da je nevin... no Slade je bio brži.

Snažan udarac cijevlju puške i Lee se uz krik sruši na tlo. Od paklenskih bolova gotovo padne u nesvijest.

Horner se iznenađeno okrene i poviče:

— Zar si poludio, Barney?

— Htio je skočiti na tebe — Slade se posluži s laži. — Taj je momak sposoban za sve. Ubio bi te i ne trepnuvši okom!

— Zar golim rukama? — U Hornerovu glasu mogla se razabrati dvoumica, no Slade je umio razbiti sve njegove sumnje.

— Možeš mi vjerovati, Jack... on je bjedomučni ubojica što ubija svakoga koji mu stane na put. Pogledaj samo potjernicu i vidjet ćeš da se opis u vlas podudara s izgledom našega prijatelja!

Horner šutke priđe zatvoreniku, dohvati ga ispod ramena i odvuče ga do ležaja od dasaka. Lee je stenjao od bolova, jer je pao na ranjenu nogu. Crvena maglica mu zatitra pred očima; disao je teško.

— Bilo bi najbolje za vas da kažete istinu, gospodine — zareži Horner. — Ako ste doista Ty Channon, onda će vaše putovanje završiti ovdje. Bit ćete obješeni o prvo stablo, a ja ću biti čovjek koji će vam staviti omču oko vrata.

* * *

Na kojih desetak kilometara zapadno od Del Rija, Ty Channon se približi gazu. Nije žurio, iako je

znao da ga slijede. Čovjek koji mu je bio za petama još od El Pasa zvao se Wes Lintock; nosio je zvijezdu saveznog šerifa. Zapravo, Wes Lintock mu nije bio na tragu tek nakon onoga događaja u El Pasu; naime traži ga već nekoliko godina. Govorkalo se kako je Lintock jedini čovjek koji pozna Tyja Channona.

Tijekom godina se između te dvojice razvilo čak i neko poštovanje, no dakako... ispunjeno mržnjom. Predobro su se međusobno poznavali a da bi potcijenili jedan drugoga. Wes Lintock je bio žilav i uporan čovjek i za nj su zakoni bili najveća svetinja. Savezni je šerif uhvatio već mnoge razbojnike... no činilo se da je ipak skršio zube na Tyju Channonu. Prema svemu sudeći Channon je bio naprosto odviše lukav za njega. Bio je to čovjek premazan svim mastima, čovjek koji se domio svakoj varci...

Pinto je kasao niz obronak i približavao se rijeci koja je šumjela u svom koritu. Na tom mjestu Rio Grande nije bio osobito širok, no poprilično podmukao; na pojedinim mjestima rijeka je čak i derala. Prisjetivši se Lintocka, Channon se naceri. Saveznom će šerifu ovoga puta biti prilično teško slijediti njegov trag. Naime, Channon je učinio sve da bi ga izbrisao. Channona ponajviše razvedri pomisao na Lee-ja Rodgersa koji će u Del Riju naići na mnoge teškoće, ako uopće stigne do toga mjesta. Ta nije se Channon uzalud odvojio od svoje vinčesterke 73. Možda će time zavarati čak i Lintocka i neko vrijeme navesti ga na pogrešan trag.

Zadovoljan samim sobom, Channon pregazi Rio Grande, stigne na drugu obalu, zapravo u Meksiko. U

neposrednoj blizini bilo je malo mjesto u koje bi Channon uvijek odlazio kad bi mu bilo stalo do ženskog društva. Mjestance se zvalo Carizzo, a žena — Carmencita Gonzales. Nekoliko će dana provesti kod nje, a onda će odjahati dalje... dakako, kad se zasiti njezinih draži. A onda će nesmetano prezimiti i potrošiti sve dolare, a tijekom toga vremena zacijelo će mu pasti na um i koji novi pothvat.

Rio Grande ostane iza Channona, i uskoro se pojavi Carizzo u sjaju podnevnog sunca. Nekoliko otrcanih koliba od gline smjestilo se oko gotovo sasvim okruglog trga u čijoj se sredini nalazio zdenac.

S rukom na koltu, Channon je jahao mjestom u kome je zrak ti-
trao od vrućine. Premda je u Carizu imao mnogo prijatelja, ljudi s mnogo novaca ovdje su uvijek bili u opasnosti. Osobito Gringoi...

Carizzo je izgledao kao da su svi ljudi u njemu pomrli. Nigdje žive duše. Samo je jedan smeđebijel pje-gav pas mješanac ležao u sjeni ove-
će kolibe. Dok je Channon jahao pokraj njega, pseto umorno podigne glavu. Prašina se podizala ispod Pintovih kopita da bi onda ostala lebdjeti u zraku povrh ceste.

Channon zauzda konja ispred kantine. Ulaz je bio zastrt zavjesom od staklenog biserja. Channon se ogleda, skine sa sedla torbe s novcem, a onda otkorača prostirkom zveckajući pri tome mamuzama. Od srebrnih dolara na obodu njegova šešira odražavalo se sunčevo svjetlo. Prigne se i prođe kroz zavjesu od staklenog biserja. U kantini je bio polumrak. Četiri okrugla stola s dvostrukim brojem stolaca ispunjavala su prostor između ulaza i šan-

ka. Pijani Meksikanac ležao je na piljevinom posutim daskama; spavao je da bi ga san rastrijeznio. Zaudarao je po duhanu i jeftinoj tekili. Čitava jata muha neprestano su se rojila prostorijom.

— Hej, amigos! — pozove Channon.

Glas mu se odbije od krhkih glinenih zidova.

Negdje zaškripi jedna vrata i netko se pokrene. Ty Channon se munjevito okrene na potpeticama svojih čizama i izvuče kolt iz korica. A onda mu smiješak preleti preko bradatoga lica; spusti oružje i reče promuklim glasom: — Buenos dias, Querida!

Carmencita Gonzales se nasmije i gipkim korakom prođe prostorijom. Prije nego što se Channon snašao, ona mu se baci na široke grudi... ljubila ga žarko i zdušno.

— Odakle dolaziš, amigo mio? Oh, ni riječi... znam, žedan si i umoran! Hoćeš li jednu tekilu?

— Zbog toga sam došao ovamo — naceri se Channon i pođe za njom k šanku.

Crnokosa Carmencita dohvati jednu bocu i izvadi čep. Oči joj zasjaše od zadovoljstva čim je zamijetila kako je Channon promatra. Amerikanac joj je bio mnogo miliji od Meksikanaca koji su se inače vucarali ovuda. Jedva da su imali dovoljno novaca da plate piće za sebe. A kad bi Channon došao u Carizzo, uvijek bi sa sobom imao dolara.

— Zar te tko progoni, amigo? — zapita Carmencita dok je on ispijao tekilu.

Channon je pogleda, uhvati za ramena i napola podigne iznad šanka, sve dok se njezine koraljnocrve-

ne usne nisu našle tik pred njegovim licem. Carmencita tiho proste nje jer ju je Channon poljubio tako požudno... upravo poput čovjeka koji je dugo bio usamljen i koji se naposljetku ipak domogao žene.

— Dođi, pođimo gore! — predloži mu Meksikanaka.

Znoj se slijevao s Channonova lica, dok je pogledom opipavao tijelo kojega su se oblici jasno isticali ispod jeftine haljine.

— A gdje su ti prijatelji? Manuel i José?

— Quién sabe, tko zna... — slegne uskim ramenima. — Što se mene tiče, neka đavo nosi te ušljive klipane. Glavno je da si ti ovdje, amigo Ty. — Gotovo razrogačenim očima pogleda nabijene torbe što ih je Channon objesio preko lijevoga ramena. — Jesi li donio što svojoj golubici?

— Naravno. — Channon se nasmije i izvuče iz džepa zlatni broš što ga je opljačkao prilikom jednoga prepada.

Carmencita se okrene poput plesačice flamenka, a Channon joj pribode broš na haljinu.

— Ovo je samo za tebe, Querida.

Meksikanka ga bez riječi dohvati za ruku i povuče stubama što su vodile na kat. Channon pođe za njom. Dakako, ponese i bocu s pićem. Carmencita je bila vatrena djevojka uzavrele krvi i temperamenta što je podsjećao na vulkan.

Kad se na vrhu stuba pojavio neki čovjek, Channon se prene iz svojih snova. Visok i snažan Meksikanac s brkom srpasta oblika i trbuhom nalik na bačvu.

— Čovječe! — oduševljeno usklikne ugledavši Channaña.

Ubojica se samo naceri.

— Manuel Vargas! Por dios... to je iznenađenje!

Potapšaju se po ramenima, a Manuel Vargas je neprestano klimao glavom kao da još uvijek ne može povjerovati da Channon stoji pred njim.

Carmencita se nasloni na ogradu stuba, pogledavajući čas jednoga čas drugoga.

— Čuo sam da si u El Pasu izveo veliki pothvat, hombre — opežno će Vargas.

Nešto se promijeni u Channonovim očima. Desnica mu sklizne do korica i kao sasvim slučajno dotakne revolver.

— Imaš dobre uši, Manuel.

— Zar ne? — Vargas se nasmije i pokaže svoje bijele zube. — U ovoj proklesoj zemlji čovjek mora imati i te kako dobre uši želi li što poslušiti. — Rukom otare masna usta; očito je upravo jeo. — Banka je navodno ostala bez dvadeset tisuća dolara, čovječe. Kako te samo poslužila sreća!

— Poslušaj me! — grubo će mu Channon. — Došao sam ovamo da bih se malo pozabavio s Carmencitom. Prema tome, pođi k šanku i kupi bocu tekile. Dakako, na moj trošak.

— Doista plemenito! — nasmije se nimalo uvrijeđeni Vargas. Provuče se pokraj Channona i spusti se niza stube. Ubojica je sumnjičavo zurio za njim. Poznao je Vargas dovoljno dugo da bi znao s kim ima posla. Manuel Vargas je bio pohlepan nitkov koji ne bi zazirao ni od toga da svom najboljem prijatelju zarine nož u leđa ako bi od toga imao kakve koristi.

Pa ipak, činilo se da Vargas trenutačno nema nikakvih zlih namjera. Odvuče se do bara, dohvati bocu i kimne Channonu sa smiješkom na usnama.

— U tvoje zdravlje, hombre! Ili, kako se to kod vas kaže: Cheers, živio!

— Zar je to istina? — zapita Carmencita otvarajući vrata svoje sobe.

— Što? — zareži Channon.

— Ono o prepadu. — Nasmije se bijelim zbima i povuče ga za sobom na široku postelju. Prsti joj se odmah ugnijezde u njegovoj košulji.

— Hej, nemoj tako žustrol — reče Channon i oslobodi se njezina zagrljaja.

Carmencita napući usta.

— Danas baš nisi osobito ljubazan sa svojom malom Queridom, amigo.

Channon pogleda vrata.

— Taj prokleti Manuel...

— Dakle, točno je. — Carmencita sjedne i osloni obje ruke o bokove. — Opljačko si banku, a svojoj Queridi nećeš dati ništa? Nitkov si, Ty.

Ubojica se nasmiješi; napetost popusti. Skine torbe sa sedla i stavi ih na stol. Na njih položi revolver. Dakako, nadohvat ruke.

Trenutak kasnije već se bavio Carmencitom. Pa ipak, ni za tren oka nije ispuštao vrata iz vida. Dokle god ne zna kakve su Vargasove namjere, ne može se izlagati nikakvoj opasnosti.

Naposlijetku priđe prozoru i pogleda van, a Meksikanka ostane zatvorenih očiju ležati na postelji.

Začuje se topot kopita, i Channon odmah posegne za svojim koltom. No to su bila samo dva Meksikanca.

— Zašto si tako nervozan, amigo?
— zapita Carmencita.

— Kad bi ti znala tko mi je za petama, i ti bi bila nervozna — razdraženo propuše Channon, jer je ona odmah uočila njegovu slabu točku. Mrzio je slabosti, a ponajviše kad bi se odnosile na njega.

— Tko je on? — zapita Carmencita.

— Savezni šerif, po imenu Wes Lintock.

— Pa zašto ga ne ubiješ?

— Zbog toga što do sada još nisam imao prilike — zareži Channon. — Taj čovjek nalikuje na vuka. Ustrajan je i žilav. No pričeka sam, jednog dana ću mu ipak načiniti rupu u krznu tako da više ništa neće čuti ni vidjeti.

Na slabi, jedva primjetni šum Channon se munjevito okrene. Carmencita je stajala pokraj stola; otvorila je torbe sa sedla i zurila u bogatstvo pred svojim očima kao da je hipnotizirana.

— Caramba... pa to je imetak!

— Odmakni svoje prljave prste od toga! — zapovjedi joj Channon. Dohvati jednu novčanicu i zatakne joj je u razrez haljine. — To je za tebe! A sada nestani! Vraški sam umoran.

No Carmencita se nije mogla tako jednostavno rastati s tolikim bogatstvom. Kao da je sišla s uma. odjednom počne rovati po zelenim dolarskim novčanicama i pri tome se promuklo smijati.

— Querida! Zar si poludjela?

Channon je povuče od stola, no ona so počne braniti poput mačke. noktima mu zagrebe lice. Channon se strahovito ražesti i uhvati Meksikanku za kosu te je silovito povuče natrag, tako snažno da je glavom

udarila o zid. U tom trenutku njezin smijeh zaniyemi kao da ga je nešto presjeklo. Padne na tlo zureći još uvijek u nj.

— Udario si me — reče bezbojnim glasom. — Zašto si to učinio, amigo?

— Querida...

— Por dios... zaboga, mrzim te! Oh, koliko te mrzim. Nisi ništa bolji od drugih Amerikanaca!

U jednom skoku Channon se nađe pokraj uzrujane Meksikanke; dohvati je za ruke.

— Zaveži ili ću...

Dalje nije dospio. Iza njega se otvore vrata i jedan se čovjek uvuče u sobu.

Manuel Vargas!

Još uvijek se smješкао... ali sada okrutno. U desnici je imao nož za bacanje.

— Ovdje si moj gost, hombre, ne zaboravi to — reče gotovo ravnodušno. — Nije mi drago kad netko loše postupa s mojim prijateljima.

Pogled mu sklizne na stol... pripije se uz dolarske novčanice što su bile na stolu.

— Ubij ga, Manuel! — zavrišti Carmencita. — Ubij toga prokletog Gringa! Neka mu je prokleta crna duša!

U posljednjem trenutku Channon zapazi izdajničku kretnju. Baci se u stranu i istodobno povuče revolver. Nož za bacanje prozviždi pokraj njegove glave, a onda se zaniže u glineu zidu.

Vargas odmah nastavlja začuđujućom brzinom izvuče drugi nož. Već je odavna ostavio svoje mjesto pokraj vrata i sad potrči na Channon koji je ležao na podu. Nož pak zazubi zrakom i prikuje lijevi rukav Channonova haljetka za podnu das-

Ku. Channon se baci u stranu, a rukav se raspara. Kolt u njegovoj ruci izbljuje dim i vatru. U trzavu sjaju plamičaka s grla cijevi, Vargasovo se lice raspadne u bezličnu masu. Vargas zatetura prema natrag, udari o vrata, a onda se stropošta na tlo.

Kad je ugledala Manuelovo nepokretno lice, Carmencita zavrišti kao da su je nabili na ražanj. Hici nisu ostali nezapaženi; odjednom se začuju divlji glasovi. Začuje se i bat čizama uza stube. Bilo je očito da Carizzo nije izumro kako se činilo kad je u nj došao Channon.

Channon bijesno skoči, strpa novac u torbe sa sedla; Carmencita je neprestano vrištala. Channon naposljetku potrči k prozoru. Meksikanka ga htjede zaustaviti, no on je naprosto odbaci u stranu.

— Hombres! — vikala je neprestano. — Ovamo. Gringo je ubio Manuela! Ovamo! Pobjeći će!

S koltom u ruci Channon se prebaci preko prozorskog okvira. Do đavola i ta prokleta Meksikanka! Ona je zapravo skrivila Vargasovu smrt. Morao ga je ubiti. Požali u sebi što je došao u Carizzo gdje si je navalio na vrat samo pregršt nevolja. Meksikanci koji su ovdje živjeli i vucarali se naokolo, većinom su bili razbojnici, ljudi izvan zakona koji su pljačkali čas u Meksiku, čas u Teksasu. Budući da je ubio Vargasu, odsada se više neće moći pojaviti u ovom gnijezdu bez opasnosti da mu netko ne zarine nož u leđa.

Dakako, Channon to nipošto nije želio. Iza njega prasnu hici, odbijena tanad prozumi zrakom... Channon padne na strehu što se nalazila ispod prozora. Spretno se zakotrlja,

opali dva-tri hica u tamni otvor prozora i time se jedan trenutak oslobodi svojih progonitelja.

Netko prigušeno krikne... jedan se Meksikanac polovicom tijela nagrne kroz prozor, izgubi ravnotežu, padne pokraj Channona, a onda se uz mukli tresak skrasi na prašnjoj cesti.

To još više razbijesni progonitelje. S druge strane ceste zapucaju puške; drveno iverje s krova počne padati pokraj Channona. Ubojica skoči s krova, spretno se dočeka na noge, a onda pucajući na sve strane potrči k svom konju koji je rzao i glavom napinjao uzde.

Na svu sreću, nijednome Meksikancu nije palo na um da ustrijeli konja. Tada bi Channon bio gotovo u vrlo teškoj situaciji.

Teško dišući, razbojnik se osloni o zid kuće, grozničavo nabije svoj kolt i zapazi kako su tri-četiri teško naoružana klipana izjurila iz krčme. Kad su ga ugledali, odmah otvore vatru. Channon zauzme zaklon iza jedne bačve s vodom i ustrijeli dvojicu napadača. Samrtni krikovi rasparaju podnevnu žegu, nadglase čak i smrtonosno praskanje oružja.

Kad je opet prasnula jedna puška, Channon se naglo okrene. Strijelac je sjedio na krovu jedne kuće i usmjerenom vatrom razarao bačvu iza koje je Channon pronašao zaklon. Channon uvreba zgodu, naglo podigne revolver i prođe ljevicom preko udarača kolta. Hici su tako brzo hitali jedan za drugim da su zvučali poput jednoga. Podigne se oblak barutnog dima i raspadne se pred Channonovim znojem oblivenim licem.

Na krovu kuće podigne se golema prilika strijelca iz puške. Tanad ga je doslovce izrešetala. S ruba krova najprije padne puška... a onda i on. Nakon prodornoga krika zavlada samrtna tišina.

— Nedajte Gringu da utekne! — poviče netko. — Caramba! Caracho! Napadnite, amigos!

Nekoliko se Meksikanaca ohrabri. Pojave se na vratima, kolnim ulazima i iz sporednih ulica, no odmah opet nestanu. Channon razgrize jednu kletvu između zubi. Momci ga žele okružiti, a potom ustrijeliti.

Pinto se u međuvremenu otkinuo s motke o koju je bio vezan i trčao cestom, dok su se uzde vukle po tlu. Channon već gotovo pojuri kako bi zaustavio konja, no tada padne šest hitaca. Pod kišom tanadi, Pinto se odmah sruči na tlo, zatraza, a onda se smiri. Oprezno gledajući na sve strane, Channon se okrene i njime ovlada silna ljutitost. Ustrijelili su mu konja i ne preostaju mu ništa drugo nego da potraži novu životinju. Ovdje ne može ostati. Prije ili kasnije, Meksikanci će ga zaskočiti; bili su premoćni.

Pred Channonom se pojavi neka sporedna ulica i on utrči u nju.

Hitac iz puške začuje tek u trenutku kad je tane pokraj njegove glave udarilo u zid jedne kolibe. Krhotine padnu na njega, tako da je nekoliko trenutaka bio zasljepljen. No, brzo se baci na tlo, zakotrlja se i zapuca na nejasnu sjenu što se pokrenula pred njim ispred svijetle pozadine jedne kolibe. Međutim, čovjek uoči opasnost i munjevitost se sklone na sigurno mjesto.

— Osveta za Manuela Vargas! — poviče čovjek.

Channon je puzao uličicom kroza svu onu prijavštinu i blato što se tijekom vremena ovdje nakupilo. Torbe s novcem prebacio je preko lijevoga ramena, a u desnici je držao kolt iz kojega se pušilo. Napokon stigne na kraj uličice. Iza nje više nije bilo kuća. Ali to nipošto nije bilo ono što je Channon tražio. Bio mu je potreban konj; pješice neće moći pobjeći. No budući da je znao gdje se nalazi staja za iznajmljivanje konja, zaputi se k njoj. Ipak je odabrao put sa stražnje strane. Morao je preskočiti nekoliko ograda iskošenih od vjetra, a onda stigne do ruševne zgrade.

Paljba iz pušaka i revolvera nešto popusti; nijedan se Meksikanac nije do sada pojavio u uličici. Očito su se pribojavali njegova kolta. Budući da nisu točno znali gdje se nalazi, radije nisu zalazili u uličicu, jer bi se inače lako moglo dogoditi da ih dočeka kiša tanadi.

Stražnja stijena staje bila je načinjena od tankih dasaka što ih nije bilo teško ukloniti. Drškom revolvera Channon načini otvor u stijeni. Nekoliko trenutaka kasnije nalazio se u staji. Ugleda tri životinje i odluči se za jednoga konja koji mu se učini ustrajnim i žilavim.

Neprestano osluškujući šumove izvana, osedla konja. Koraci se približe staji... brzi i odlučni koraci. Channon nije dugo oklijevao, već se odmah vine u sedlo i divlje podbode konja. Potjera ga punim trkom prema izlazu.

Kad je izjurio van, sunce ga zaslijepi. Njegov prodor iznenadi Meksikance. Okrenu se... i ugledaju jahača kako juri prema jugu. Dva Meksikanca, koji su čuvali ulaz u mjesto, htjedoše ga zaustaviti pa podig-

nu oružje. Channon odmah uoči njihovu namjeru i zapuca. Pucao je vrlo brzo... zvučalo je to gotovo poput štekovanja strojne puške. Ispali ukupno četiri hica; iako je mogao ciljati samo u trku, ipak pogodi oboljicu, koji se stropoštaju na tlo, a Channon odjuri na konju podigavši oblak prašine za sobom. Priljubljen konju uz vrat, nestane u titrajućoj žezi što se spustila na cijeli ovaj kraj. Dok su se pak Meksikanci sakupili i pošli za njim, Channon je već odavna nestao među brežuljcima.

• • •

Uveče istoga dana u Del Rio stigla je teško naoružan jahač. Zvao se Wes Lintock, a na košulji je nosio zvijezdu saveznoga šerifa. Umoran, proznoj i uprljan sjedio je u sedlu svojega kulaša koji je od teške iscrpljenosti jedva podizao kopita.

Lintock je već godinama jahao tragom Tya Channona, ali se do sada još nikada nije uspio približiti ubojici. Razbojnik je umio i te kako dobro sakriti svoj trag i osloboditi se svojega progonitelja. Naravno, Lintock je zbog toga čuo mnogo koju ružnu riječ od svojih pretpostavljenih. Samo mu je jednom prije nekoliko godina uspjelo ugledati Channona u nekom malom gnijezdu na Pecos Riveru. Sučelice su stajali i zurili jedan u drugoga. A onda su ruke trznule k oružju... munjevito poput čegrtuše koja ujeda, Zaglušni prasak, lelujavi barutni dim, divlji krikovi. Wes Lintock se s tanetom u desnom ramenu stropošta na tlo, a Ty Channon nestane prije nego što ga je okupljena svjetina uspjela uhvatiti i linčovati.

Poslije tog dvoboja revolverima, Lintockova mrinja prema ubojici

pretvorila se u plamen što je neprestano gorio u njemu. Saveznog je šerifa opsjedala još samo jedna misao: uhvatiti Channona i ubiti ga. Nikakva druga mogućnost za njega nije postojala.

Putem Lintock naiđe na mrtve Kiowe. Pronade i Channonova ustrijeljenog konja. Otprilike je znao što se ovdje dogodilo. Naime, Channon je vjerojatno pribavio novoga konja i pobjegao dalje, po svemu sudeći u Meksiko, jer su mu meksikanski razbojnici bili saveznici i uvijek bi mu pružili zaštitu i skrovište na neodređeno vrijeme.

Predmda Wes Lintock kao US-Maršal, to jest kao savezni šerif, nije u Meksiku imao nikakvih ovlaštenja, nipošto nije namjeravao odustat. Posvuda će slijediti ubojicu, pa čak i u pakao bude li to potrebno. Lov na Tya Channona pretvorio se u njegovu životnu zadaću. Prije će li sutra Rio Grande, i stupi na meksičko područje, naprosto će zataknuti zvijezdu u saru čizme.

Lintock je polagano jahao glavnom ulicom Del Rija; bio je to visok i snažan čovjek kome su rame na bila toliko široka koliko je dugačka cijev puške. Već izdaleka začuje žamor bučnih glasova. Ispred šerifova ureda zatkne uzbuđenu svjetinu; otprilike četrdesetak ljudi, muškaraca i žena, Amerikanaca i Meksikanaca.

Dakako, Lintock nije znao što se zapravo zbiva. Svoga umornog konja potjera prema staji za iznajmljivanje, sjaše, otare znoj sa čela i pogleda onu gužvu. Još je uvijek bilo svjetlo, no za nekoliko će minuta začić sunce i mrak će se spustiti na zemlju. U kućama su već palili

prve svjetiljke i kroz vrata su ispadali snopovi svjetla.

Lintock odvede svoga konja u staju i preda ga jednom pjegavom momku koji mu se prepredeno naceri. — Što se događa tamo? — zapita Lintock gurnuvši mu dolar u prljavu ruku.

— Žele linčovati jednoga ubojicu — uzvratí momčić. — No šerif Horner se protivi tome. Vrag zna zašto. Ubojica pripada na vješala... eto, to je moje mišljenje.

Lintock izvuče pušku iz toka, stavi je pod ruku i upravo htjede izići kadli momak poviče:

— Grom i pakao... ta vi nosite zvijezdu, gospodine!

— Nadam se da nemaš ništa protiv toga — umorno mu se nasmiješi Lintock.

— Nikako, mister. No da vi možda niste došli zbog ubojice?

— Ne znam o čemu govoriš — reče Lintock i okrene se.

Momak pođe za njim i brzo izbrblja:

— No to je opasni ubojica! Jedan od najgorih! Priča se da je u El Pasu izvršio prepad na banku i ubio dvojicu ljudi.

— Oho! — začudi se Lintock i pogleda momčića, a onda požuri. Trčećim korakom prijeđe glavnu ulicu, a na drugoj ga strani dočeka zbor uzbuđenih glasova.

— Objesite onu prokletu životinju! — poviče netko. — Na najvišu granu s njime! Nećemo nikakvog ubojicu u našem gradu!

Ljudi su poput živoga zida opkolili šerifov ured s prigradenim zatvorom. U licima se odražavao bijes. Vrata ureda načinjana od debelih dasaka bila su još zatvorena, no sada ih netko otvori i golem muška-

rac iziđe s puškom na sačmu ispod ruke.

— Nemojte, ljudi! Dokle ja nosim zvijezdu u ovome gradu, nikoga nećete linčovati! Jeste li čuli? Nestanite!

Svjetina ustukne uz gundanje.

Pokraj šerifa Hornera sad se pojaví još jedna prilika: zamjenik Slade.

— Zato sam da odmah okončamo stvar šerife — otežući će zamjenik. — Čemu toliko okolišanja? Momak je svirep ubojica i pripada vješalima.

— Zaveži, Barney! — bijesno propuše Horner.

Ali Slade nije popuštao.

— Naš šerif želi najprije dokaze o identičnosti zatvorenika! — poviče Slade. — Do đavla, ta zar ovdje nema nikoga tko bi mogao identificirati Tya Channona!

Ime i prezime pogode Lintocka poput groma iz vedra neba. Zar se taj Channon nalazi u ovom zatvoru? Jednostavno nije mogao povjerovati u to. Bezobzirno se progura kroz mnoštvo; obuzme ga neka divlja groznica lovca. Zar mu se možda nasmiješila sreća? Ako je Ty Channon doista u zatvoru Del Rija, onda će napokon moći objesiti kolt i zvijezdu na klin i napustiti svoj posao saveznog šerifa. Bio je već umoran od borbe, pretvorio se u čovjeka koji više nema dovoljno snage da bi se upustio u dugogodišnju potragu za ubojicom.

Kad je zakoračio na pločnik, neposredno ispred Hornerove puške spremne na paljbu, jedan čovjek skoči na prozor ćelije, pogleda unutra i poviče promuklim glasom: — On je to! Onaj momak unutra

nije nitko drugi nego Ty Channon, ubojica iz Brazosa!

Uzbuđen žamor razlegne se mnoštvom. Svjetina se opet pomakne naprijed. Odnekud doleti laso. Netko ga podigne i načini omču. Nekoliko muškaraca priđe s bakljama. — Linčovat ćemo ga! — neprestano su uzvikivali. — Izvucite momka i objesite ga!

— Stanite! — oštrim glasom poviče Horner. — Prvi koji zakorači na pločnik dobit će jedno punjenje za jelene! Jasno?

Slade, koji je stajao pokraj Hornera, ozlojeđeno prokune hrapavim glasom.

— Poludio si, Jack! — propuše Slade. — Krvožedno je to mnoštvo! Dođi, nestanim!

— Ja ostajem!

— Onda će te naprosto pregaziti!

Muškarci iz prvih redova zakorače bliže. Horner podigne cijev puške. U tom trenutku Slade uhvati cijev i povuče je.

— Prokleta životinjo! — zagrmi Horner natežući se sa svojim zamjenikom oko puške. Začuje se bat čizama pločnikom, prašina se podigne, a baklje osvijetle lica iznakažena od gnjeva.

Odjekne hitac i netko krikne. Svjetina zastane. Slade se objema rukama uhvati za tijelo, a onda se stropošta na tlo. Horner ga je promatrao blijeda lica. Sačmarica je opalila bez njegove volje, a sačma se iz neposredne blizine zarinula u sredinu Sladeova tijela.

— Brzo pozovite liječnika! — poviče Horner.

Muškarci požure uz divlju viku. Wes Lintock izvuče svoj kolt i napne ga. U lijevoj je ruci držao puš-

ku. Ne osvrćući se na iznenađene šerifove poglede izađe pod svjetlo svjetiljke i odmakne haljetak tako da je uzbuđeno mnoštvo sada vidjelo njegovu zvijezdu.

— Savezni šerif Wes Lintock! — reče tako glasno da su ga svi morali čuti. — Poslušajte svoga šerifa i nestanite, ljudi! Nikoga ovdje nećete linčovati! Dajem vam točno pet minuta vremena! Lišit ću slobode svakoga koga nakon toga vremena zateknem ispred ureda! Hajde, mičite se!

Svjetina se nevoljko razide. Poneki još dobace Lintocku koju pogrudu... no ovaj i ne trepne okom; prodorno je promatrao ljude. Sa zvijezde na njegovoj košulji odražavalo se svjetlo baklji.

Zamjenik Slade glasno prostenje. Horner se vladao kao da je sišao s uma. Konačno stigne liječnik; onizak čovjek sa crnom torbom. Kad je pregledao Sladea, poviče:

— Onesite ga u ordinaciju! Svaki je trenutak dragocjen!

Dva muškarca podignu stenjućega zamjenika i odnesu ga preko ulice.

Mnoštvo se u međuvremenu razide, barem ovećim dijelom. Pred uredom se još nalazila samo nekolicina okorjelih. A među njima i onaj momak s lasom.

— Pet minuta je prošlo! — reče Lintock i pogleda preostale svojim poput dima sivim očima.

— Ty Channon pripada na vješala! — reče onaj s lasom.

— O tome će odlučiti sud! — uzvratiti Lintock i pokrene se. Zaputi se prema ljudima s puškom u ljevici i koltom u desnici.

— Hawks, ne pravi gluposti! —
poviče Horner i također siđe s ploč-
nika.

Hawks divlje zavitla laso.

— Teksas valja napokon oslobodi-
ti od toga ubojice, Jack! Ako ne-
maš dovoljno odlučnosti da to učiniš,
moraš samo kazati. Rado ću učiniti
taj posao umjesto tebe!

Gromko se nasmije i zakorači
naprijed. Ostali su oklijevali,
ruke su im bile na koltovima, a oči
im sijevale.

— Ovdje ja zapovijedam! — zagr-
mi Lintock i prodorno pogleda kolo-
vođu. Kolt šklijocne pod njegovim
palcem. Po posljednji put, gospodi-
ne: Povucite se!

Hawks ga bijesno pogleda.

— U ovom gradu ne možete zapo-
vijedati, šerife!

— Tako? Zar zbilja?

— Da. Channon pripada nama.
Mi smo ga uhvatili i strpali u rupu.

— Zanimljivo. No jeste li ikada
čuli za zakon, gospodine?

— Do vruga i zakon! — prokune
Hawks i podigne laso da bi Lintoc-
ka udario u lice.

No šerif je bio spreman. Brz uda-
rac puškom... i Hawks uz krik
zatetura natraške, uhvativši se obje-
ma rukama za krvareće lice. Laso
padne u prašinu; Hawks očito više
nije imao nikakve namjere da ga
upotrijebi.

Ruke njegovih sljedbenika čvršće
uhvate koltove. Osim Hawksova ste-
njanja nije se čulo gotovo ništa. A
onda netko bučno izdahne zrak iz
pluća. Neki muškarac spusti ruku s
kolta i reče promuklim glasom:

— Pa dobro, šerife... u redu.

Okrene se na potpetici i udalji, a
za njim pođu i drugi.

Ostane samo Hawks. Krv mu pro-
kulja između prstiju i počne kapati
u prašinu.

— Nestanil! — naloži mu Lintock.

Sada Hawks posluša. Teturajući
nestane u sporednoj ulici. Lintock
se tada ogleda za Hornerom koji se
još uvijek borio sa šokom izazva-
nim Sladeovom nevoljom.

Zajedno uđu u šerifov ured.

Horner spusti zasun.

— Za svaki slučaj — reče.

Vrata od debelih dasaka zatvara-
la su susjednu prostoriju sa ćelija-
ma. Lintock gurne kolt u korice. Iz
viseće svjetiljke širilo se blijedo
svjetlo. Vani je sve bilo neobično
mirno.

— Gdje ste uhvatili Channona? —
zapita savezni šerif.

Horner mu ispriča.

— Mogu li vidjeti zatvorenika,
šerife?

— Dakako, Znam da već dugo
tragate za Channonom, šerife. Isti-
na, zatvorenik tvrdi da se zove Lee
Rodgers... čak sam mu isprva i pov-
jerovao no kad ga je Ryker prepoz-
nao...

— Tko je taj Ryker?

— Trgovac. Mnogo putuje. Posve
je moguće da je vidio Channona.

— Hmm. — Lintock skine šešir i
prođe dlanom preko lica. Kosa mu
je na sljepoočicama već počela sijed-
jeti. — Jeste li pronašli plijen, šeri-
fe? Kad ste ga uhvatili, Channon je
morao imati uza se dvadeset tisuća
dolara.

— Nije imao ni pare u džepovima
— reče Horner.

— Čudnovato. Vraški čudnovato.

Lintock uđe u prostor sa ćelija-
ma. Njegove napetosti nestane... no
sad je bio više nego uzbuđen. Za
nekoliko trenutaka stajat će sučeli-

ce Tyu Channonu... pred njim će se nalaziti čovjek za kojim traga već godinama, i koji ga već cijelu vječnost povlači za nos.

U zatvoru je bilo pet ćelija, no zauzeta je bila samo jedna. Čovjek, za kojega se tvrdilo da je Channon, stajao je na vratima ćelije i zurio u njih.

Lintock ga odmjeri od glave do pete... promatrao ga je nekoliko trenutaka i ne pomakavši se pri tome.

Tek kad se Horner nakašljao, Lintock se prene iz svoga polusna. Naglo se okrene i napusti prostor sa ćelijama. Lice mu se ukruti i pomračiti.

— Hej, šerifel — poviče Horner. — Pa je li to Channon ili nije?

No Lintock je već bio vani.

Nešto prije ponoći stigne doktor Spalding.

— Slade je grdno ranjen — reče liječnik skidajući povoj s Leejeva bedra kroz koji je probila krv.

Horner, koji je stajao u hodniku, reče s prizvukom gorčine u glasu:

— Nije to moja krivnja, doktore. Zašto me onaj prokleti ludak morao napasti?

— Barney Slade je oduvijek bio usijana glava, Jack. Neka te to ne muči. Sve što se dogodilo, može pripisati samo sebi.

Lee Rodgers je tijekom poslije-podneva čuo sasvim dovoljno da bi znao o čemu razgovaraju ta dvojica. Još bi ga uvijek prošli srsi kad bi se prisjetio kako se ona krvožedna svjetina željna linčovanja približila šerifovu uredu. Htjedoše ga linčovati zbog nečega što nije počinio i za što nije snosio nikakve krivnje. U svom divljem bijesu ljudi su postali upravo strašni. Zurili su kroz

prozor ćelije, pljuvali na njega, dobacivali mu pogrdne riječi.

— Nisam ja Ty Channon — reče Lee bez ikakva uvoda.

Muškarci ga pogledaju.

— Ryker te prepoznao — promrmlja šerif.

— Zacijelo je u zabludi! — zdvojno će Lee. — Ta ne možete me objesiti zbog jedne tričave puške!

— Samo bez panike — progunda Spalding i pritisne Leeja na ležaj od dasaka. Pogleda ranu, progunda nešto s gađenjem, a onda počne obrađivati ranu nekim sredstvom protiv sepse. — Budi miran ako me ne želiš prisiliti da ti odrežem nogu. Grdno te iznakazilo to koplje Kiowa. Nije mnogo manjkalo da te učine bogaljem.

Horner ga zamišljeno odmjeri.

— Pogledao sam potjernice, Channone. Opis se potpuno podudara. Takva se slučajnost nikada i nigdje ne pojavljuje u životu.

— U posljednje sam vrijeme bio u Wacu — reče Lee. — Raspitajte se tamo. Na Bullhead Ranchu sam radio tri tjedna.

Horner izvuče vrećicu s duhanom i savije cigaretu.

— Ostavi se toga, Channone! — udijeli savjet zatvoreniku. — I budi sretan što je savezni šerif spriječio ono mnoštvo da te linčuje. Meni to ne bi uspjelo.

Spalding zahvati nešto dublje u ranu, a Lee prigušeno zastenje. Na čelu mu zasjaju kapljice znoja, a usne se stisnu u usku crtu.

— Do đavla i s vama! Ta ne možete ipak objesiti čovjeka koji nije ništa učinio, šerife!

— Porota će odlučiti što će biti s tobom. — Horner ostane uporan. — Osim toga — pripali cigaretu —

budući da je Lintock preuzeo slu-
čaj, sve me se to više ništa ne tiče.

Lee načuli uših.

— Tko je Lintock?

— Savezni šerif! Malo prije spa-
sio te od vješala, Channone. Već
godinama traga za tobom.

Lee pomisli na čovjeka koji je pri-
je nekoliko sati ušao u prostor sa
ćelijama. Nada se rasplamsa u nje-
mu. Lintock zacijelo poznaje pravo-
ga Tya Channona. Možda će se na-
pokon sve to raščistiti.

Spalding naposljetku završi svoj
posao.

— Nemojte previše opterećivati
nogu, gospodine — reče liječnik.

— Ne bih htio da se rana opet
otvori i počne gnojiti. Ustane, dohva-
ti svoju torbu i napusti ćeliju. Lee
pak sjedne, a Horner zatvori vrata
i zakrene ključ u bravi.

— Mogu li razgovarati s Lintoc-
kom, šerife?

— Možda sutra. Sada ćeš bolje
spavati, Channone. I budi miran!
Vraški sam umoran.

Nakon tih riječi, Horner izide za-
jedno s liječnikom. Lee opet ostane
sam. Bijesno zabubnja po zidu ćeli-
je. Do đavla... u kakve je nevolje
zapao ovdje? Ne pojavi li se uskoro
netko tko poznaje pravoga Tya
Channona, nema više nikakve nade
da bi mogao izvući živu glavu.
Tada će završiti s omčom oko vrata
i to na najvišem stablu Del Rija.

* * *

Kad je počelo svitati, Wes Lin-
tock je otvorenih očiju ležao na
postelji u maloj hotelskoj sobi. Nika-
ko nije mogao usnuti, neprestano
su ga mučile misli. U mašti
je pravio bilancu. Što je do
sada postigao? Ništa. Upravo ništa.

Godinama je jahao za Tyom Chan-
nonom od grada do grada, od logo-
ra do logora, ne uhvativši ubojicu.
Izmorile su ga sve te godine, nestalo
je one prvotne snage... rasplinula
se poput dima na vjetru. Održavala
ga je još samo mržnja... i taj prokle-
ti ponos što ga je tjerao da slijedi
Channona sve do trenutka kad mu
se ubojica nađe ispred revolverske
cijevi.

Ponos? Što je to? Zar se isplati
zbog toga zagristi u travu i odreći
se svega?

Čovjek koji sjedi u zatvoru Del
Rija nije Ty Channon... Lintock je
to razabrao već na prvi pogled. Uve-
like se razočara kad je umjesto ozlo-
glašena ubojice ugledao nekog nez-
nanca koji je, doduše, nalik na
Channona, pogotovu s obzirom na
visinu i stas, ali inače s njim zasi-
gurno nema nikakve veze.

Wes Lintock pomisli na svog šefa
Vandenberga koji je postajao poma-
lo nestrpljiv, jer se Channon još
uvijek slobodno kretao zemljom.
Wes se pribijavao Vandenberga,
ponajviše njegovih zajedljivih prim-
jedbi. Zapravo, već je odavna treba-
lo da odloži zvijezdu. U njegovoj je
dobi vraški opasno jahati za bjeso-
mučnim ubojicama kojima jedan
ljudski život ne znači ništa. Wes
Lintock nije više bio tako brz na
koltu kao prije nekoliko godina. Pi-
tanje je da li je dorastao ubojici
poput Channona, hoćeli ga moći
savladati u odlučnom trenutku. Jed-
nom je već izvukao deblji kraj, a
nakon toga je nekoliko mjeseci pro-
veo u postelji. Ty Channon je pu-
cao vraški brzo... nisu ga uzalud
prozvali ubojicom iz Brazosa.

Del Rio oživi i Lintock ustane iz
postelje. Odjene se, vodom ispere

snene oči, boreći se još uvijek sa samim sobom. U mutnom zrcalu pogleda svoje lice... umorno, naborano lice, oči što su već odavna izgubile svoj svijetli sjaj. Star sam, pomisli savezni šerif. Prestar za borbu s Tyom Channonom, za borbu s ubojicom.

Uzdahne teško i ogorčeno, opaše pojas i pokuša brzo izvući oružje. Kolt munjevito isklizne iz korica... no hoće li to biti dovoljno za Channona? Hoće li biti brži od ubojice kad mu se nađe sučelice i kad će sve ovisiti o djeliću sekunde?

Sunce se podigne i ispuni hotel-sku sobu toplim sjajem. Lintock priđe prozoru i pogleda van. Oštro je promatrao šerifov ured. Iza prozora s rešetkom čami neki čovjek koji nije Ty Channon, no ipak bi trebalo da nastrada zbog Channonovih nedjela.

Lintock bi mogao objasniti zabludu... kad bi htio. Samo jedna njegova riječ, i oni će zatvorenika pustiti na slobodu. No tada će se opet morati popeti u sedlo i jahati za Tyom Channonom. Ili da jednostavno prizna Vandenbergu da je zatajio? Šef bi mu tada strgnuo zvijezdu s košulje i poslao ga do slotinu đavola.

Pri pomisli na to, Lintocku izbije znoj na čelo. Usta mu se odjednom sasvim osuše. Drugovi i prijatelji... da, smatrat će ga čovjekom koji je zatajio, čovjekom koji nije bio dovoljno hrabar da izađe pred Tya Channona.

Wes Lintock dohvati šešir lijevom rukom. A onda napusti sobu. U predvorju hotela bilo je ljudi. Nepoznata se lica okrenu k njemu.

— Dobar dan, šerife — pozdravi ga barkiper. — Čime vas mogu ponuditi? Viski ili džin?

— Viski — reče Lintock, a onda ispije nadušak.

Čuo je ljude kako govore; znao je da razgovaraju o njemu. U ovom dijelu zemlje on nipošto nije bio neznamac. Ljudi su ga poštovali. Poznavali su ga, znali su kako jaše tragom Tya Channona, ubojice.

Ne osvrćući se na znatiželjne poglede ljudi, Lintock baci novac za viski i izađe.

Kad je prešao glavnu ulicu i zaputio se k šerifovu uredu, njegova je odluka bila sasvim čvrsta.

* * *

Lee Rodgers se upravo bavio svojim doručkom kadli začuje kako su se zalupila jedna vrata. Osjećao se mnogo bolje negoli jučer; čak su i boli u desnom bedru popustile.

— Živjeli, šerife! — pozdravi netko.

— Jeste li već doručkovali, šerife? — zapita Horner.

Leeju doslovce zapne zalogaj u grlu. Lintock je ovdje, čovjek koji je jedini dobro poznao Tya Channona. Lee se nadobudno uspravi, gurne pladanj u stranu. Snop sunčeva svjetla padne u prostor sa ćelija, a onda oba čuvara zakona zastanu pred rešetkastim vratima.

Lintock je bio visok i širok: poprilično nisko o desnom boku nosio je svoj teški kolt 45. Na košulji mu je sjala limena zvijezda. Pogleda Leeja. I Lee pogleda šerifa... nalikovalo je, to na nijemo rvanje pogledima. Sekunde su prolazile polagano i mučno. I Lee odjednom osjeti kako mu izbija hladan znoj na sve pore te othramljuje do vrata i uhvati se

za željezne šipke. Lice mu je tada bilo tek za širinu dlana udaljeno od Lintockova.

Horner je stajao malo po strani i šutke promatrao obojicu muškaraca.

— Zdravo, Ty — reče Lintock nakon podulje šutnje.

Iz Leejeva lica nestane i posljednje kaplje krvi. Zurio je u saveznoga šerifa... ništa nije mogao shvatiti.

— Ty... — promrmlja bezbojnim glasom.

— Poprilično si se izmijenio otkako smo se posljednji put vidjeli, hombre — reče Lintock.

Lee ustukne za jedan korak, a ruke mu se zgrče u šake.

— Što to govorite, šerife? Nisam ja Ty Channon, a vi to vrlo dobro znate!

Lintock se gromko nasmije.

— Prema svemu sudeći, Kiowe su te vraški prodrмали, Ty. Eto... nikakvo čudo!

— Čemu sve to? — promuća Lee. — Zar ste poludjeli, šerife? Jučer sam vas prvi put vidio. Ne poznam vas. Baš kao niti vi mene!

— Dobro, kako želiš. Ty. — Slegnuvši ramenima, Lintock se okrene šerifu. — Naravno, poriče da je Channon. To je jedna od njegovih jeftinih varki. No te će ga koještarije uskoro proći.

Horner glasno uzdahne.

— Želite li time kazati da...

— Pogodili ste, šerife. Channona ću odvesti u El Paso, gdje će odgovarati pred sudom. I tako ću vas lišiti vaših briga. Od sada sam ja odgovoran za Channona.

— Nije li preopasno voditi ga u El Paso? Kiowe su u ratnom pohodu i napadaju svakoga bijelca koji

se usuđuje projahati njihovom zemljom.

— Bez brige, šerife. — Lintock položi desnu ruku na nisko obješeni revolver. — Izišao sam na kraj i sasvim drugačijim momcima. Pred nekolicinom crvenokožaca ne osjećam nikakva straha. Neka samo dođu pa će otići krvavih lubanja.

Lee pokuša još jednom. Pogleda saveznog šerifa u poput dima sive oči i rekne naglašeno mirno:

— Poslušajte, Lintock...

— Čemu ta udaljenost, Ty? — Lintock se glasno nasmije, izvuče vrećicu s duhanom i vještima prstima savije cigaretu. Prsti su mu bili dugi i uski... upravo kao u revolveraša ili kartaša. Lee nasluti kako su ti prsti zacijelo vrlo brzi kad je potrebno povući košt. Wes Lintock je nepokolebljiv čovjek koji ne zna ni za kakve nagodbe i nikome ne pruža priliku.

Iz Lintockove cigarete povije se plavi dim koji nekoliko trenutaka sakrije ožiljcima izbrazdano šerifovo lice. Lee je znao da od toga čovjeka ne smije očekivati nikakve samilosti. Zbog nekog razloga, koji mu još nije poznat, savezni ga je šerif žigosao kao ubojicu. No što Lintock želi time postići? Ta zacijelo poznaje Tya Channona bolje od ikoga drugoga. Pa zašto se onda ovdje bavi nekom smiješnom igrom i njega, Leeja Rodgersa, žigoše kao razbojnika i ubojicu?

Horner ravnodušno slegne ramenima.

— Meni je sasvim pravo, šerife. Sretan sam što sam se oslobodio tog momka. Kad namjeravate odjahati?

— Što prije. Naložite da za Channona osedlaju konja. Krenut ću još danas.

— Dobro, šerife. — Horner se okrene i udalji. Jedna vrata se zalupe, a onda Lintock i Lee Rodgers ostanu nasamu. Bez ijedne riječi zurili su jedan u drugoga.

U poput diva sivim maršalovim očima odjednom nešto zasvjetluca. Lee zatrese šipke rešetke i procijedi promuklim glasom: — Vi ste ušljiva životinja, maršale!

Uvreda se odbije od Lintocka kao što se kaplja kiše odbija od kišnog ogrtača. Ni po kakvoj promjeni na njegovu licu nije se moglo razabrati da je uopće čuo Leejeve riječi. Lice mu je izgledalo kao da je isklešano iz kamena. Samo su se krajčići usana lagano trznuli.

Naposljetku progovori:

— Poslušaj me, moj mladiću. Ne budeš li miran, prepustit ću te šerifu. A on će te izvesti pred porotu... i tada ćete ljudi iz Del Rija osuditi na smrt vješanjem. Uvjereni su da si Ty Channon, a ja ću ih samo potkrijepiti u njihovu uvjerenju budeš li i meni pravio teškoće.

— Zašto? — grubo ga zapita Lee. — Zašto baš želite vidjeti kako se njišem na konopcu?

— Jer se to podudara s mojim namjerama — grubom iskrenošću uzvratil Lintock.

— Time ćete se ogriješiti o zakon, maršale!

Munjevit pokret... i Lintock je već držao u ruci svoj teški kolt 45. Cijev je bila uperena točno u kopču Leejeva pojasa.

— Samo oprezno, amigo, ako namjeravaš živ napustiti ovaj grad! Samo te ja mogu izvesti odavde,

znaš to sasvim točno. Dakle, jezik za zube i ne pravi nikakvih gluposti!

Kolt se opet spusti u kožnate korice. Bez ijedne riječi Lintock napusti prostor sa čelijama. Koraci popraćeni zveketom mamuza odjeknu u malom prostoru.

Lee Rodgers je još dugo stajao na rešetkastim vratima; nije bio sposoban ni za kakvu kretnju.

• • •

U isto vrijeme Ty Channon u divljem trku prijeđe Rio Grande, stigao na američku obalu, a onda se baci iz sedla s puškom spremnom za paljbu u ruci, jer su mu za petama bili progonitelji... Između njih i Channona razmak nije iznosio ni jedan kilometar. Satima su slijedili Tya Channona između brežuljaka da bi osvetili smrt Manuela Vargasa i da bi ubojici oteli plijen. Channon im je nekoliko puta umakao samo za vlas, a sada se nalazio tik pred posvemašnjom iscrpljenošću. Konj načini još nekoliko nesigurnih koraka, a onda padne na koljena. Sav se uznojio, a iz nozdrva su mu se otkidale krpe krvave pjene. Ty Channon ga je nesmiljeno tjerao uzduž i poprijeko, nastojeći se izgubiti među brežuljcima. Poput dolara velike »durango« mamuze ostavile su krvave tragove na sapima životinje koja sada uquine s teškim krkljanjem. Ty Channon se samo nasmije i u prignutom stavu potrči obalom; pronađe prikladno mjesto s mnogim stijenama što su mu pružale dobre zaklone. Teško zadihan ubojica se baci za stijenu visoku poput čovjeka, prisloni pušku o rame i pogleda preko rijeke što je polagano i tromo protjecala. U šipražju s ove i one strane Rio Gran-

da pjevali su drozdovi, no Channon se nije osvrtao na njih. Znao je da će za nekoliko trenutaka oružje zapjevati svoju smrtonosnu melodiju što će surovo narušiti taj prirodni mir. Channon prođe rukom preko oznojena, prljava i prašinom oblijepljena lica u kome su njegove sitne oči sjale poput užarenih komada ugljena. Prokune Carizzo i sve što je s njime povezano. A ponajprije Manuela Vargasa, onoga glupana...

Preko cijevi puške zurio je Channon u zrak ustreptao od žege.

Progonitelji su se očito približavali... topot kopita njihovih konja postane glasniji. Prašina se uzvitla i sada je bila sasvim jasno vidljiva. Odande su dolazili Meksikanci kojima vjerojatno nije bilo toliko do Manuela Vargasa već više do novaca što ga je Amerikanac imao uza se. No to im veselje Channon neće priuštiti. Od njega neće dobiti ni prebite pare, pa makar svi pocrkali.

Progonitelji dogrme u punom trku... jedanaest njih na broju. Gotovo su svi imali ukrštene pojase s nabojima i bili naoružani do zubi. Neki su imali »charro« nošnje, a drugi su bili odjeveni u prljavu odjeću od platna. Tamna, bradata, od pohlepe iskrivljena lica pojave se u oblaku prašine.

Ubojica ih dočeka sasvim hladan. Ty Channon imao je izvrsne i čelične živce. Dokle god može držati oružje u ruci i dokle god još ima jedan metak u cijevi, nijedan od tih razbojnika neće ispružiti ruku za plijenom što ga je on opljačkao, on... Ty Channon. Svaki koji pokušava, mora računati s time da će ga pogoditi tano.

Očito Meksikanci nisu bili sasvim uvjereni u svoj uspjeh; odjednom zauzdaju svoje konje i polagano ih puste niz padinu što je vodila do rijeke. Na pojedinim mjestima bi ih zastrlo grmlje... no Channonu ipak nije izmakla nijedna kretnja. Na čelu je jahao neki momak gotovo podjednako debeo poput Manuela Vargasa. Momak se širokim sombrerom i velikim brkom.

Jahač ugleda Ty Channona. Ova je ležao sasvim mirno, ne pomičući se uopće. Upravo poput čegrtuše koja se usredotočila na svoju žrtvu. U bradatu licu ubojice ne trzne nijedan mišić. Prst mu je bio na otklonu; čekao je da Meksikanac potjera svojeg konja u rijeku. Ostali prosljede za njim polagano i oklijevajući. Podrugljivo cerenje iznakaži krajičke Channonovih usta.

A onda povuče.

Dim i vatra suknu iz grla cijevi, a jahač padne iz sedla kao da ga je s konja zbacila neka nevidljiva sila. Pljusne u vodu, krikne još jednom, a potom ga rijeka ponese poput prazne vreće.

Uz povike i kletve progonitelji okrenu svoje konje i potjeraju ih prema spasonosnoj obali. No, samo dvojica izmaknu smrti. Sve druge izbace iz sedla Channonovi hici, a onda ih odnese rijeka. Channon je pucao poput bjesomučnika; ruka što je punila pušku neprestano je trzala gore-dolje, a čahure iz kojih se još pušilo padale su u vrući pijesak.

Ubojica se gromko nasmije i njegov smijeh odjekne preko Rio Granda. Dim baruta podigne se uvis, a onda se rasprši u od žege ustreptalom zraku. Tek što su dvojica preživjelih Meksikanaca nestala u zele-

nom šipražju, zapucaju drugi razbojници koji nisu ujahali u rijeku, već su ostali na obali.

Tanad je zviždala naokolo, podizala je pijesak oko Channona, udarala u stijene, od kojih se spljošteno olovo odbijalo uz zujavi zvuk. Ty Channon napusti svoj položaj i zauzme zaklon za susjednom stijenom. Dok je nabijao pušku, tri Meksikanca odjašu uz rijeku u smjeru istoka. Očito su je namjeravali prijeći na nekom sigurnijem mjestu, a onda mu doći s leđa.

Sad su se već nalazili izvan dome-ta puške. Kad se jedno tane rasprsnulo u stijeni iznad njegove glave, uvuče je među ramena i zlovoljno prokune. Krhotine kame-na i prašina spuste se poput kiše na njega, tako da je nekoliko trenutaka bio napola slijep. Jedna mu krhotina zdere lijevi obraz, niz koji se počne slijevati krv.

Cijev puške u Channonovoj ruci bila je gotovo užarena. A i sunce kao da je s tisuću baklji palilo s neba. Ty Channon razmisli što mu je činiti. Meksikanci će mu se priljepiti za pete poput čopora gladnih vukova. No to nije toliko smetalo ubojicu. Zabrinjavala ga je samo činjenica što je njegov konj uginuo. Pješice neće umaći »pistolerosima«.

Želi li se Ty Channon domoći svojega skrovišta, morat će pribaviti životinju.

Mirno pričekaj da paljba iz pušaka i revolvera popusti, onda u prignutom stavu počuri k svom uginulom konju, nad kojim su već kružili rojevi muha. Ty Channon se nije morao bojati da će ga pogoditi tane, jer Meksikanci nisu mogli vidjeti mjesto na kome je ležala lešina životinje.

U znoju lica svoga Channon ot-kopča novcem nabijene torbe sa sed-la. Izvuče ih ispod nepomičnog konja i pri tome se jedna torba otvori. Dvije-tri zelene dolarske novčanice padnu u pijesak, a onda ih zahvati vjetar i ponese sa sobom. Channon žustro zatvori poklopac torbe. No, u istom trenutku začuje to-pot kopita. Na četiri stotine metara udaljenosti od njega podigne se oblak prašine u vrući zrak. Bili su to oni Meksikanci koji su pregazili rijeku.

Sada je sve ovisilo o sekundama. Ty Channon je znao da ne može zaustaviti momke. Bili su brojčano nadmoćni i ustrijelit će ga poput bijesnog psa, ako brzo ne smisli nešto pametno da se izvuče iz klopke.

S torbama preko lijevog ramena i s puškom u desnoj ruci Channon sklizne niz padinu k rijeci. Ovdje je naišao na gusto šipražje što će ga sakriti od znatiželjnih pogleda.

Topot kopita ubrzo postane glasniji, nabuja do gromoglasnog bubnjanja. Prasne nekoliko hitaca, no Channon nije znao kome su namijenjeni.

Sada su se progonitelji već sasvim približili i među stijenama tražili nestaloga Gringa, koji ih je tolike poubijao i izranjavao.

U međuvremenu Channon stigne na obalu rijeke. Ispod njega su se valjali mutni valovi Rio Grande. Rijeka je na tom mjestu bila poprilično široka, ali ne duboka.

Ty Channon je oklijevao nekoliko trenutaka, a onda se spusti u ledenu vodu, podigavši pušku iznad glave. Struja ga odmah povuče, zakrene ga i ponese od obale. U grlo mu dospije nešto vode tako da se morao nakašljati. Za sobom začuje divlje krikove ispunjene bijesom. A

onda začuje i pucnjavu iz revolvera i pušaka.

Otkrili su ga!

U oblaku prašine jurili su Meksikanci niz obalu, neprestano pucajući. Pri tome su vikali poput horde Apaša. Hici su bili vraški dobro usmjereni, i ubojica već u mislima ugleda svoj leš kako pluta niz rijeku, a onda osjeti kako je naglo upao u jaču struju koja ga doslovce povuče za sobom. Progonitelji su postajali sve manji i manji da bi se naposljetku sasvim izgubili. Prokletoga Gringa više nisu mogli sustići.

Channon sada usredotoči svu pozornost na torbe koje su zaprijetile da će iskliznuti s ramena. Prsti mu se tako zarinu u kožnati remen kao da njegov život ovisi isključivo o tome. Neprestano je zapadao u virove koji su ga odvlaćili u dubinu, onda su ga na nekom drugom mjestu izbacivali iz rijeke. Channon uskoro više nije znao što je odozgo, a što odozdo. Napio se vode i odjednom osjeti tešku mučninu.

Korito rijeke se suzi, a na sredini se pojave stijene što ih je izderala voda. Channon osjeti probadajuću bol u tijelu kad ga je struja nanijela na jednu stijenu. Htjede se uhvatiti za skliski kamen, no struja ga ponovno zahvati i ponese sa sobom... u tjesnac kroz koji je voda brzala kao kroz neku cijev. Korito je na tom mjestu bilo tako usko, stjenovite obale spajale su se gotovo u krov.

Iz Channonove perspektive djelovale su prijeteći, opasno. Posljednjom snagom pokuša promijeniti smjer... ali uzalud. Rijeka je bila jača. Neka crna sila povuče Channona u tjesnac... a onda ga opet izbači.

Ty Channon se pretvorio u igračku kojom se priroda poigravala. Letio bi kroz zrak, ponovno padao u vodu, tonuo, gotovo se utopio, a onda bi se dokopao koje grane, uhvatio se za nju i tako izbio koji udisaj zraka.

Tek sada zapazi da se nalazi u mirnim vodama. Iza njega je šumjelo i bučalo, no ovdje je, čini se, Rio Grande izgubio svu svoju snagu. Protjecao je mirno, strujanje je bilo gotovo neznatno.

Ty Channon pogleda obalu koja nije bila udaljena od njega ni punih deset metara.

Ispusti granu za koju se držao i prepusti se struji. Odjednom osjetilo pod nogama. Pod njim se nalazio pješčani sprud. Sasvim iscrpljen i tik pred nesvjesticom Channon izgazi na obalu. Kad bi se sada pojavili Meksikanci, ne bi im bilo nimalo teško uništiti ga. Ty Channon je bio toliko iscrpljen da se s mukom održavao na nogama.

Padne na koljena i zanjše se poput šaša na vjetru. Upaljenim očima zurio je u prazno. Torbe sa sedla i pušku grčevito je držao u rukama. Iz usta mu se otme piskavi zvuk. Glavno je da ima novac, taj prokleti novac zbog kojega su poginuli toliki ljudi!

Bio je odlučan u nakani da ga zadrži. Nitko mu ga neće oteti! Ni maršal Lintock, niti bilo tko drugi!

Svaki pokušaj da mu otmu plijen završavao je smrću.

Savezni šerif Wes Lintock krene sa svojim zatočenikom u kasno poslijepodne. Šerif Horner je naložio da pripreme konja za Leeja Rodgersa. Kad je zatvorenik napuštao šerifov ured, čini se, cijeli je Del Rio

bilo na nogama. Za njim je izašao Lintock s vinčesterkom spremnom na paljbu i poprilično smrknuta lica.

Horner je svoju pušku na sačmu držao ispod ruke i promatrao mnoštvo s pomiješanim osjećajima. Znao je da su ljudi kadri učiniti sve kad se jednom razgnjeve. Samo jedna pogrešna riječ, nasrnut će na zatvorenika poput krvožednih vukova. Premda ga je doktor Spalding odgovarao od usiljenoga jahanja u El Paso, jer Leejeva rana još nije sasvim zacijelila, Lintock se nije dao odvratiti od svog nauma.

Bila mu je to posljednja zgoda da svom šefu dokaže kako još uvijek ne pripada u staro željezo.

Lee Rodgers dohramlje do osedla na konja i s mukom se popne u sedlo. Ranjena noga silno ga je boljela... toliko da je posumnjao da će se moći dulje održati u sedlu.

Kad je Lintock odlučno mahnuo puškom, mnoštvo se malo povuče. Leeju se učini da bi mržnju promatrača mogao gotovo osjetiti opipom. Jučer ga htjedoše linčovati... i danas će opet pokušati, samo ako budu za to imali priliku.

Šerif Horner se raskorači ispred svoga ureda sa sačmaricom spremnom na paljbu i zlovoljno pogleda u krug.

— Nikakvih gluposti, ljudi! Zatvorenik sada pripada saveznom šerifu Lintocku!

— Zašto da odmah ne objesimo Channona? — poviče nekolicina željnih linčovanja.

— Jer to zakon zabranjuje! — Lintock reče i dohvati vreću s hranom i zaveže je o sedlo. Oči su mu sjale nekim čudnovatim sjajem. —

Odvest ću Tya Channona u El Paso i tamo ću ga izvesti pred porotu. A onda će biti obješen, budite uvjereni.

— Tko nam to jamči? — poviče Hawks, trgovac, i pomakne se naprijed. — Poznam tog psa, ubojicu... šerife. Premazan je svim mastima i opasniji je od čegrtuše. Zašto se izlažete opasnosti da vam putem pobjegne ili da vam prereže vrat?

Kruti se smiješak zareže u krajičke Lintockovih usana.

— Bez brige, gospodine. Moj stari prijatelj Ty je razumniji nego što mislite. Točno zna što znači nabijeni revolver. Također zna da će odmah oputovati u pakao učini li koju sumnjivu kretnju.

Mnoštvo se opet približi i okružilo Leeja. Grube se šake ispruže prema zatvoreniku, no tad šerif Horner podigne pušku na sačmu i zagrmí:

— Razidite se... ili ću vas napuniti olovom!

To je djelovalo. Ljudi ustuknu gundajući. Lee se nije mogao pomaknuti, jer su mu ruke bile ukrašene parom čeličnih lisičina.

Lintock se potom vine u sedlo, dohvati uzde i poviče preko glava svjetine:

— Kao savezni šerif dajem vam riječ da će Channon biti obješen, ljudi.

Razlegne se pljesak, pretvori se u bubnjanje, a onda se poput jeke odbije od zidova kuća.

— Puno sreće! — reče Horner kad je Lintock potjerao svojega konja. Životinju zatvorenika povuče za sobom na produljenoj uzdi. Uzvitla se prašina, a onda se razide u vrućem zraku. Mnoštvo se razmakne, propusti oba jahača, a onda se opet sastavi. Lintock je držao puš-

ku preko podlaktice i gledao ravno preda se. Netko dohvati poput šake veliki kamen i baci ga za Rodger-som. Ovaj se još uspije sagnuti... inače bi ga kamen pogodio u glavu.

Konji su polagano kaskali trgom i približavali se izlazu iz mjesta, praćeni vikom svjetine.

Kamenje opet poleti, a Lee proste-nje kada ga je oveći kamen pogodio u lijevo rame. Negdje u svjetini nalazio se i doktor Spalding s prepredenim izrazom na licu. Bio je protiv toga jahanja, no Lintock je svima nametnuo svoju volju. Taj savezni šerif je htio pošto-poto i najkraćim putem odvesti zatvorenika u El Paso da bi ga tamo izveo pred sud.

Doktor Spalding nije znao što da misli o pretjeranoj revnosti čuvara zakona. Zamislio se čak i šerif Horner. Međutim, ipak je bio sretan kad ga je savezni šerif lišio odgovornosti za Tyja Channona. Nipošto ne bi hito doživjeti još jednom nevolje poput jučerašnjih. Barney Slade, zamjenik, umro je prije dva sata, i Hornera je i te kako zapekla savjest zbog toga što je puška na sačmu opalila... premda bez njegove volje i sudjelovanja. Unatoč tome što mu je glava bila pomalo usijana, Slade je bio dobar zamjenik kojega neće moći tako uskoro nadomjestiti.

Nekoliko trenutaka poslije, Lintock i njegov zatočenik napuste Del Rio; dok je grad ostao za njima u od žege ustreptalom zraku, Lintock udari prema jugu.

Pri svakom koraku što ga je konj načinio, Lee osjeti probadajuću bol u ranjenoj nozi, no ipak stisne zube i čvrsto odluči da se neće osvrnati

na bolove. Pa ipak, zapita se hoće li ikada živ stići u El Paso... neće li umrijeti negdje na putu. Otkako ga je savezni šerif žigosao kao ubojicu, Lee je izgubio svako povjerenje u Lintocka.

Jahali su pustim i zabačenim predjelom. Jedva da je uopće bilo raslinja, tek bi se tu i tamo pojavilo nekoliko zakržljalih grmova. S lijeve strane, nešto više od kilometar udaljenosti, šumio je Rio Grande u svom koritu, a iza njega su se mogli razabrati brežuljci ogoljeli od vjetra. Sunce je još uvijek s tisuću baklji žarilo s neba, obasjavajući predio jarkim svjetlom.

Prvih nekoliko kilometara prevale šutke. Wes Lintock je opušteno sjedio u sedlu; upravo poput čovjeka koji točno zna što želi. Preko širokih mu se leđa napela košulja što ju je probio znoj, oko bokova je imao dlan široki pojas ispunjen mecima. Teški kolt 45 visio mu je duboko s desne strane; držak je bio gladak kao da je ulašten. Ispod šešira provirivala je gusta crna kosa i povijala se preko ovratnika košulje.

Nakon nekoga vremena, kad su već bili petnaestak kilometara udaljeni od Del Rija, Lintock zauzda konja, okrene se u sedlu i pogleda zatočenika prodornim pogledom.

— Pametno je, hombre, što si malo prije bio sasvim miran.

— A kako da se drugačije vladam? — Lee slegne ramenima, zureći u svoje vezane ruke; zglobovi su mu se već upalili zbog neprestanog trenja.

— Ljudi u Del Riju misle da si ti Ty Channon, ubojica iz Brazosa — reče Lintock. — A i za mene si Ty Channon.

Lee ga polagano pogleda. Morao se dobroano savladati da ne bi pokazao svoju mržnju.

— Zašto, maršale, zašto?

— Dakako, dobro znam da se ne zoveš Channon — nasmijulji se Lintock. — Horner mi je kazao da se zoveš Lee Rodgers. Možda je to točno, a možda i nije.

— U cijelom sam životu samo jednom susreo Channona — progunda Lee.

— Oteo ti je konja, zar ne?

— Da.

— Bilo bi bolje da te je ustrijelio. Jer... nije baš ugodno umrijeti s omčom oko vrata.

— Pa zar me uistinu želite podići na vješala?

Lintock je oklijevao s odgovorom.

— O tome ćemo porazgovarati poslije — rekne napokon i podbode konja. Životinja uplašeno skoči i povuče za sobom Leejeva konja.

U daljini se pojavi oblak prašine što ju je uzvitlala nekolicina jahača. Poradi opreza Lintock otkopča svoj kolt u koricama, no jahači se nisu približavali. Jahali su u Del Rio. Wes Lintock je sasvim očito bio nervozan... samo se tako mogla objasniti njegova reakcija.

Lee nije mogao ni naslutiti što se zbiva u tom čovjeku. Znao je samo da ga savezni šerif iz nekih neobjašnjivih razloga namjerava uništiti.

Pa ipak, što Wes Lintock namjerava postići time što će ga dovesti u El Paso? Porota zacijelo neće tako lako nasjesti njegovoj varci i obmani kao ona svjetina u Del Riju. Naime, tamo će provesti istragu, a onda će prije ili kasnije ustanoviti kako se on zove Lee Rodgers, kako je kauboj koji putuje iz grada u grad u potrazi za poslom. Zacrje-

lo je i Wes Lintock razmislio o tome. A u tome mu slučaju preostaje samo jedno: Morat će putem ubiti zatočenika. »Ustrijelio sam ga pri pokušaju bijega«, najvjerojatnije će napisati u izvještaju.

U Leejevu želucu odjednom se stvori gruda leda. Ako je Lintock doista šerif ubojica koji ga namjerava skratiti za glavu, onda on, Lee, nema baš osobitih šansi da iz te neravnopravne igre iznese živu glavu.

Nešto je trulo u tom šerifu... sasvim sigurno! Leejeva mržnja naraste do golemih razmjera. Najprije Ty Channon, a onda Wes Lintock! Do vraga, u što li je to upao? Još nikada nije zapao u takav glib.

Sat i po kasnije stignu među brežuljke zapadno od Rio Granda. Lee je osjećao paklensku žeđ, u želucu mu je kruljilo od gladi. Sunce se pomaklo na zapad i jednim je usplamtjelim rubom dotaklo nebosklon. Ljubičaste sjene spuste se na predio i počnu ispunjavati kanjone i udoline. Postane osjetljivo hladnije, iako je tlo još uvijek isijavalo nakupljenu dnevnu žegu. U neposrednoj blizini šumio je Rio Grande.

U zaklonu jednoga brežuljka, savezni šerif zaustavi konje.

— Sjaši, hombre!

Kad je Lee, sav ukočen od iscrpljenosti, iskliznuo iz sedla i pao na tlo, Wes Lintock se glasno nasmije.

Lee ostane ležati, pokuša obuzdati svoj bijes. Najradije bi tom paklenskom psu skočio na vrat... tom prokletom zločinačkom šerifu. No sputanih ruku to ne bi mogao ostvariti. Osim toga, Lintock bi morao samo podići pušku da bi se obranio od napadaja.

Lintock odveže vreću s hranom i reče:

— Znam da bi me sada najradije zadavio golim rukama, hombre. No ipak ću ti nešto kazati: Na prvu sumnjivu kretnju koja mi se ne sviđa, stjerat ću ti tane u glavu.

— Pa zašto to ne učinite odmah? — poviče Lee. — Zašto me mučite?

— Zbog toga što si razbojnik, moj mladiću. Bijedan, ušljiv ubojica koji ima više ljudskih života na savjesti negoli prstiju na rukama.

— Ali ja nisam Ty Channon! — zagrmi Lee i zakotrlja se. S tla pogleda šerifa koji je stajao iznad njegova.

— Ono si što ja kežem! — progundā Lintock. — Budeš li mi pravio teškoća, mrcvarit ću te tako dugo dok napokon i sam ne povjeruješ da si ubojica iz Brazosa. Jasno?

— Ubit ću te zbog toga jednoga dana, maršale! — prosikće Lee.

— Mnogi su to namjeravali. Pa ipak, do sada nijedan nije uspio. A znaš li zašto? Jer sam uvijek spreman, jer s topom baratam brže nego što bi se ti usudio pomisliti u snu. Dakle, budi miran, hombre, ne čini ništa što bi moglo izazvati moj gnjev.

— Vi ste... eto, poludjeli ste! — promrmlja Lee. Htjede se uspraviti, no Lintock ga cijevlju puške gurne u grudi. Oči saveznoga šerifa grozničavo zaplamsaju, znoj mu se pojavi na čelu... zurio je bijesno u Rodgersa. Mišići na njegovoj donjoj vilici titrali su u grču.

— Sit sam tvojih šala, hambrel! Još jedna riječ, i izbacit ću te iz čizama!

Lee je znao kako je šerifova prijetnja sasvim ozbiljna. Više negoli ikada prije, sada je imao dojam da je Lintock sišao s uma. Zacijelo se nešto slomilo u tom čovjeku.

Nakon nekoga vremena Lintockova uzrujanost malo popusti. Odmakne cijev puške s Leejevih grudi i povuče se. Sa zvijezde na njegovoj košulji odražavalo se u večernjem rumenilu crvenkasto svjetlo; i kao da su se ti odrazi podrugljivo cerili Leeju.

Lintock se naglo okrene, spusti se k rijeci i vrati se s naramkom naplavljenoga drva.

Lee se cijelo to vrijeme nije ni pomakao. Morat će biti potpuno miran, sve dok se ne pruži povoljnija zgoda za bijeg. Ne smije razdražiti toga luđaka, uvjeravao je samoga sebe. A Lintock je ljut, nema nikakve sumnje u to.

Zapuše prohladan vjetar i tri put ugasi šerifu šibicu u ruci, a onda mu naposljetku uspije upaliti vatru. Plameni zaližu uz drvo kad je Lintock bacio nekoliko čuperaka osušene trave na nj. Pušilo se prilično jako, i Lee se pokušao odmaknuti izvan dohvata bijeloga dima što ga je vjetar bacao prema njemu.

Sjedne izvan svjetla plamena i počne ispod oboda šešira promatrati Lintocka kako vadi posude za logorovanje.

Na nebu se pojave prve zvijezde, a onda iziđe i mjesec; sada se sve kupalo u blijedom srebrnkastom svjetlu. Odnekud zaurla kojot. U grmlju uz obalu rijeke začuje se šuškanje; očito se kakav glodavac zaputio na pojilište.

Lintock položi vinčesterku u travu, ali tako da ju je u svakom trenutku opet mogao dohvatiti. Sa zvijezde se odražavalo svjetlo plamena.

Prema načinu kako je Lintock raspirio vatru, Lee odmah uoči da je taj čovjek vrlo često logorovao.

Savezni šerif nije bio nikakav žutokljunac. Nipošto neće biti lako zaskočiti ga. Svaka njegova kretnja bila je točno i unaprijed isplanirana i služila je svojoj svrsi.

Naposljedku se zrakom raširi aromatičan miris kave. I Lee dobije puni lončić i gotovo opeče ruke. Zlovoljno prokune, a onda začuje Lintocka gdje govori:

— Možda ti je to posljednja kava u životu, hombre.

S objema rukama na lončiću, Lee zapita:

— Zar bi to morala biti prijetnja, šerife?

Ovaj srkne poput smole crni vrući napitak i gotovo nerazumljivo reče: — Poslušaj me, moj mladiću: Pametan si i vjerojatno znaš kakva se igra ovdje igra. Dakako, ne mogu te živa dovesti u El Paso, jer bi tamo ubrzo ustanovili tko si ti zapravo. A ja bih tada propao.

— Mnogo sam čuo o vama i uvijek sam vas smatrao poštenim čovjekom — reče Lee. — Vaš dobar glas saveznoga šerifa nadaleko je prešao granice ove zemlje, Lintock. Sredili ste mnoge razbojнике i ubojice. Govori se da ste čovjek od čelika, koji ne zazire ni od kakve opasnosti, ne boji se ni smrti ni đavla. Pa zašto se onda sada bavite take prljavom igrom?

U Lintockovim se očima opet pojavi onaj grozničavi sjaj, krajičci usana mu nervozno zatrzaju.

— Dobro je to pitanje, hombre. Vraški dobro pitanje! Iznad plamena vatre zurili su jedan u drugoga. pogledi im se ukrste poput oštrica mačeva.

— Zašto, šerife? — ustrajao je Lee.

Lintock skine šesir i rukom otare čelo. Odjednom je djelovao nekako staro i umorno, poput čovjeka na kraju svojih snaga. Reče bezbojnim glasom: — Možda se bojim istine.

— Koje istine? — Lee se nagne malo naprijed. Sada mu se pružila zgoda da zaviri u dušu čovjeka koji ga namjerava ubiti. — Zar se bojite stati pred Tya Channona? Ty Channon vas je slomio i zbog toga mu se sada mičete s puta. Ne želite se susresti s njim, jer se bojite da ćete izvući deblji kraj. Bježite pred Tyem Channonom, šerife!

Lintock polagano kimne i ovlaži isušene usne. Ruke mu se zgrče oko lončića s kavom kao da ga želi zdrobiti.

— Ty Channon je životinja, hombre. Najsvirepiji ubojica koji mi je ikada prešao preko puta. On... on će me ubiti, ukoliko...

— Vaša je obveza da uhvatite Tya Channona, šerife!

— Prestar sam za taj posao, razumiješ li? Prestar i preumoran. Posljednje su me godine sasvim iscrpile, uništile su mi dušu. Channon me je jednom nastrijelio, a nakon toga sam tjedne proveo u postelji. S revolverom barata brže od mene, hombre. Mnogo brže.

— Pa zašto se onda ne ostavite svojega posla, šerife?

Lintock zaškripa zubima.

— Nazivaju me čeličnim šerifom, hombre. Do sada sam priveo kraju svaku stvar koju sam započeo. Ne mogu uzmaknuti.

— Prema tome, ubit ćete me samo zbog svojega ponosa? Kakav ste vi čovjek, Lintock?

U šerifovim očima rasplamsa se gnjev... silan gnjev. Prije nego što je Lee mogao išta zapaziti, Lintocko-

va ruka trzne. Vruća se kava slije u Leejevo lice. Baci se natraške i poviče od bola.

— Pokazat ću ti! — zagrmi šerif, skoči i obiđe vatru. Lee ga ugleda kako mu se približava i htjede se baciti u stranu, no Lintock je već zamahnuo nogom. Teška čizma pogodila Leeja u bok poput udarca maljem. Odmah nakon toga surove šake povuku Leeja uvis. Blijedo, bijesom iznakaženo Lintockovo lice sada se nalazilo tik ispred njega. Dok je tresao Leeja, slina mu je kapala s usana.

— Ti... ušljiva životinjo! Nisam kukavica, nisam žuto isprugani kojot! Tisuću sam puta izložio opasnosti vlastiti život da bih proveo zakon. Danima sam i tjednima tragao za razbojnicima, pljačkašima poštanskih kočija i ubojicama, i sve sam ih sredio. Sve! Nijedan mi nije umaćao, a ni Ty Channon neće umaći mojoj osveti!

— Pa zašto onda svoj kolt ne usmjerite u njega, šerife? Zašto želite ubiti mene umjesto Channona?

— Jer sam već pomalo sit toga... za nekoliko tričavih dolara izlažem opasnosti svoj život! Dovoljno sam dugo nalijetao na nabijene revolvare i puške... sada mi je dosta. Crkneš li ovdje, nijedan pijetao neće zakukurijekati za tobom, hombre. Građani Del Rija te smatraju Tyom Channonom. I to je dobro. Nemam ništa protiv toga. Kad tebe otisnem iz čizama, odjahat ću u El Paso i predati zvijezdu. Svi će povjerovati kako je Ty Channon mrtav. A ja ću se zakleti da sam te ustrijelio pri pokušaju bijega. To je sasvim jednostavno, hombre.

— No s time se nećete probiti, šerife — propuše Lee u bijesom

ispunjeno lice svoga sugovornika. — Prije ili poslije pravi će se Ty Channon opet pojaviti, a onda ste propali. Tada će otkriti tu prljavu igru. I svi će tada kazati kako je onaj čelični savezni šerif Wes Lintock bio zapravo žuto isprugani kojot koji je ubio nevinoga da bi zataškao svoju slabost. Tada će pljunuti na tvoj grob... svi koji su te poznavali.

Lintock se podrugljivo nasmije. Disao je brzo i isprekidano.

— Zašto da se hvatam u koštac sa Channonom kad sve to može biti jednostavnije, hombre? Ti si Ty Channon, ubojica iz Brazosa! Nitko ne može dokazati protivno, jer osim tebe i mene nema mnogo ljudi koji osobno poznaju Channona. A Ty će se smiriti, jer ne želi da ga vječno progone šerifi, maršali i lovci na nagrade kojima je ucijenjena njegova glava. Jesi li shvatio, amigo? Pretpostavljeni će me potapšati po ramenu i čestitati mi jer sam sredio najgorega ubojicu koji je ikada uznemirio Teksas.

Snažno odgurne Leeja i povuče revolver. Kokot kolta škljocne pod pritiskom njegova palca. Znojem obliveno lice nije više imalo ništa ljudskoga u sebi. Lintock je sasvim sišao s uma... podigne revolver i usmjeri ga u Leejevu glavu.

Upravo mučnom sporošću prolazile su sekunde. Praznim očima zurio je Lee u mračnu cijev. Znao je da je izgubljen ako Lintock povuče obarač. Šerif je u svom ludilu kadar počiniti koješta. Neće više prezati ni pred čime, ubit će nemoćnoga. Strah pred Tyom Channonom i gorka spoznaja o vlastitoj nesposobnosti da uhvati ubojicu, natjerali su Lintocka u ludilo.

— Hajde, pucajte! — zagrmi Lee u iznenadnom gnjevu. — Ustrijelite me, a onda odjašite u El Paso i ispričajte svima kako ste žilav momak! Recite ljudima da ste ustrijeli li Tya Channona u pokušaju bijega, a onda dopustite da vas slave kao junaka... prokleta životinjo!

Samo polagano počnu te riječi prodirati u Lintockovu svijest. Usne mu se razvuku, naceri se. Polagano spusti kolt.

— Dobrano si riknuo, lave! Sviđaš mi se, hombre, jer si hrabar. Gotovo mi je žao što te moram ubiti. Ali još nije trenutak. Zacijelo se smatraš žilavim momkom, ha? Dobro, pričekaj samo! Prije nego što se oni brežuljci nađu iza nas, zacvilit ćeš za svoj bijedni život. Pokazat ću ti kako valja slomiti čovjeka. Upravo onako kako je Channon postupio sa mnom... onomadne, prije četiri godine.

Kad se okrenuo i vratio na svoje mjesto, čizme mu ostave duboke otiske u tlu. Kolt je još uvijek držao u opuštenoj ruci. Lee se prisili da bude miran; potruđi se kako bi prikrio drhtanje ruku.

— Sjedni! — zapovjedi mu Lintock.

Lee posluša. Šerif mu pruži tanjur graha. Lice mu je sada bilo bezizražajno kao i uvijek. Nitko ni u snu ne bi mogao pomisliti da je taj čovjek još prije nekoliko trenutaka kanio počiniti ubojstvo. Dolije si kave, izvuče vrećicu s duhanom, savije cigaretu i počne promatrati Leeja kako jede.

Tiho je pucketao plamen, muklo je šumjela rijeka. Ugođaj je bio posve miran. Pa ipak je i smrt sjedila pokraj vatre. U svakom se trenutku moglo nešto prelomiti u Lintockovu

mozgu tako da puvuče kolt i ubije Leeja. Od šerifa se to doista moglo očekivati. Da bi saznao kako stoje stvari, čovjek bi morao samo pogledati u njegove oči.

Gladno gutajući svoj grah i zalijevajući ga kavom, Lee je grozničavo tražio izlaz. Mora nešto poduzeti prije nego što Lintock sasvim izgubi razum. Lice mu je gorjelo poput vatre; noga ga opet žestoko zaboli. Lee zaškilji prema konjima. Uspije li...

Glupost! Ne bi načinio ni dva koraka, i tijelo bi mu već bilo ispunjeno olovom. Lintock je bio budan, vrebao je zgodu koja će opravdati njegovu suludu nakanu.

Nakon što je Lee pojeo, protare bolne zglobove. Čelične lisičine tiho zazveče. Ispod oboda šešira zapazi Lintocka kako ga sumnjičavo promatra s rukom na koltu.

Lee bi sada rado zapalio cigaretu, no nije se usudio zamoliti Lintocka da mu da cigaretu.

Nakon nekog vremena šerif ustane.

— Lezi sada! Krenut ćemo rano.

Otkorača do konja, vrati se s dva pokrivača i jedan dobaci Leeju. Ovaj ga dohvati, raširi i legne na nj. Lintock opet zauzme mjesto pokraj vatre povlačeći dim iz svoje cigarete. Svjetlo plamena bacalo mu je titrave sjene preko lica.

Prije nego što je Lee zaspao, zapazi još kako je šerif napeo svoj kolt. No bio je preumoran a da bi ga to moglo zabrinuti.

...

O izlasku sunca pojašu dalje. Sunce je već žarilo s neba poput užarene ploče, bacalo svoja užegla koplja na zemlju. Bilo je vrelije nego u paklu, i Lee se zapita što li će još

sve ovoga dana doživjeti. Njegov je konj polagano kaskao za Lintockovim. Leeja je obuzela lagana groznica, a ranjenu nogu gotovo više nije mogao pomaknuti.

Zašto li ga samo Lintock vuče dalje, kad ga ionako namjerava ubiti?

Zločinački se savezni šerif očito uplašio uoči posljednjeg i odlučnog koraka. Leeju je dakako, to odgovaralo. Dokle god Lintock ima nekih obzira, postoji još mala nada da će mu umaći. I Lee čvrsto odlučio da to učini što prije unatoč opasnosti da ga šerif ustrijeli prilikom pokušaja... Da, takav je kraj još uvijek bolji negoli umrijeti bez borbe.

Lee se prisjeti Tya Channona koji je skrivio cijelu tu zbrku, i u njemu se opet pojavi bijes. Lintock će Leeja možda negdje ustrijeliti poput bijesnoga psa, a Channon sjeđi u nekom salunu i trati novac.

Ispod kopita konja podizala se prašina; dugo bi lebdjela u zraku, a onda se opet slijegala. Takav se oblak prašine lako zapaža... Kiowe ga uoče već s velike udaljenosti. Leeja pomalo začudi Lintockova bezbrižnost. Zar šerif više uopće ne zna što radi?

Oko podneva se spuste k rijeci, napoje konje i napune boce s vodom.

Lintock ne reče ni riječi.

Osim šuma Rio Grande i povremenog rzanja konja nije se moglo čuti gotovo ništa.

Lee pogleda svoju ranu i ustanovi da je kroz prljavi zavoj probila krv.

— Potreban mi je novi zavoj — reče Lee.

— Zavežil — zareži Lintock.

Lee mu popusti. Opere prašinu s lica i počne proučavati okolicu.

— Ovo je zemlja Kiowa, šerife. Možda ćemo obojica stradati.

— Ti ćeš nastradati u svakom slučaju, hombre. — Lintock pokaže puškom prema konjima. — Uzjaši, nemamo mnogo vremena.

Lee se munjevito okrene i u tom trenutku navali. Odluka da se upusti u to, rodila se iz čistog očaja. Moćnim se skokom odbije od tla, poleti naprijed i zahvati Lintocka lisičinama oko vrata. Šerif se svali natraške i glasno zakrklja.

Okrene pušku da bi Leeja udario u želudac, no kako je lažao na tlu, imao je samo skućenu slobodu kretanja. Ni podići se nije mogao. Lee je nesmiljeno stezao i šerif je imao sve manje zraka. Lintocku iskoče oči iz duplji, lice mu poplavi. Posljednjom snagom izvuče kolt iz korica i povuče udarač.

Hitac prasne tik ispred Leejeva lica. Nekoliko je trenutaka bio gotovo omamljen, nesposoban ni za kakvu kretnju. U ušima mu je zujalo, a na jeziku je osjećao nagrizajući okus barutnoga dima.

Prije nego što se oporavio od šoka, nešto ga silnom snagom pogodi u ranjenu nogu. Lintock ga je udario koltom i okrenuo se... iz očiju mu je sjevao ubojnički pogled. Zbog žestokih bolova Leejev zahvat malo popusti; obuzme ga osjećaj da ga je probola goruća strelica... odskoči prema natrag i na lisičinama povuče sa sobom Lintocka.

— Prokleta životinjo! — prokrklja savezni šerif gotovo bez daha i drugi put povuče udarač.

Hitac opet promaši, no ovoga puta tane zadere Leejevu košulju na lijevoj strani.

Lintock se pridigne na koljena i baci se prema naprijed s koltom podignutim na udarac. Lee osjeti udarac u donji dio dijela i savije se od bolova. Sad se Lintocku pruži zgoda. Munjevitom se kretnjom otrese lisičina i uhvati u koštac s Leejom. Lee mu izbije oružje iz ruke, a onda izgubi ravnotežu i padne. Šerif se opruži preko njega, i tad se dohvate i skotrljaju u rijeku. Kad su pali u vodu, voda šikne uvis. Lintock se divlje borio; neprestance je pokušavao gurnuti Leejevu glavu ispod razine vode. Lice mu je bilo izobličeno, iznakaženo od mržnje. U ogorčenoj borbi Leeju ne preostane ništa drugo nego da podigne vezane ruke i zabije ih šerifu pod bradu. Lintockovi donji zubi škljocnu o gornje, iz grudi mu se otme divlji krik. Imao je vrlo jake ruke i mnogo dulje od Leejevih... sada pokuša rukama stisnuti protivnika. Istisne Leeju zrak iz pluća, ovome se učini da mu je željezni obruč stegnuo prsni koš. I u vodi su se rvali nastojeći savladati jedan drugoga golemom snagom mišića. Rijeka je šumjela oko njih, povlačila ih za odjeću, pokušavala ih povući za sobom. Za Leeja je u ovom trenutku bilo najvažnije da se što prije oslobodi Lintockova zahvata. Podigne lijevo koljeno i udari šerifa u donji dio tijela. Međutim, Lintock nije popuštao. Naprotiv, njegov se pritisak pojača i napokon uspije rukom potisnuti Leeja pod vodu.

U običnim okolnostima ne bi to baš bilo lako, jer je Lee bio dobar borac; no čelične su lisičine stezale njegove ruke. Voda mu prodre u dušnik, tako da se morao nakašljati. Crvena mu se maglica već poja-

vi pred očima kadli mu prsti naplaju nešto veliko i okruglo... Bio je to poput šake veliki kamen, izbrusjen vodom, težio je više od kilograma. I Lee udari njime.

Poslije više nije znao kazati kako je uspio izvući taj kamen iz vode. No Lintockov je zahvat odmah popustio. Lee izroni iz uzburkane vode i obori šerifa: Lintock ubrzo omloHAVI i padne licem u rijeku. Da ga Lee nije zadržao, struja bi ga odnijela sa sobom i najvjerojatnije bi se utopio.

Kamen je žestoko udario Lintocka u glavu. Krv mu odmah poteče iz rane, i oboji vodu. Lee se dobro namučio izvlačeći onesviještenoga na obalu. Bio je od toga sasvim iscrpljen te gotovo odmah padne na tlo. Isprekidano je disao, a srce mu je bubnjalo kao nikada prije.

Lee povrati, izbaci iz sebe mnogo vode. Učini mu se da je popio barem polovicu Rio Granda. Iz rane na nozi prokulja mu krv i prijavljuje povoj potamni.

Prošlo je prilično mnogo vremena dok se Lee oporavio toliko da je mogao ustati. Potom priđe Wesu Lintocku koji je još uvijek bio bez svijesti, klekne pokraj njega i prekopa mu džepove. Da bi se oslobodio lisičina, bio mu je potreban ključ... ali nigdje ga nije mogao pronaći. Lee osjeti kako ga sve više i više svladava bijes. Taj prokleti savezni šerif sakrio je ključ tako dobro da ga Lee neće moći pronaći ili ga je pak ostavio u Del Rijeju, jer u El Pasu zacijelo ima još jedan primjerak ključa za te lisičine. Očito se nije htio izložiti nikakvoj opasnosti. Lee prokune zlovoljno i gorko, jer je uvidio kako ga je šerif nadmu-

drio. Zglobovi na rukama bili su mu uprijani krvlju, gorjeli su poput vatre; čelik se zarezivao u kožu, pogotovu za onoga kratkog i žestokog rvanja.

Sunce je sada visjelo na nebu bez oblačka poput užarene mjedene ploče i nesmiljeno palilo zemlju. Lee razmisli što mu je činiti. Konji su se udaljili od rijeke, a onda su zastali. Blistanje kovine pobudi Leejevu pozornost.

Puška!

Lintock ju je izgubio. Lee othramlje do mjesta na kome je bila vinčesterka i podigne je. Sada se barem nije osjećao tako nemoćnim. Provjeri je li vinčesterka spremna za paljbu, a onda otetura do rijeke, opere krv sa zglobova i istodobno pogledom potraži revolver što ga je Lintocku izbio iz ruke.

Na svoje iznenađenje zamijeti oružje na glatkom kamenu nedaleko od sebe.

Prema položaju sunca Lee zaključí da mora jahati prema jugoistoku, želi li stići u El Paso. U Del Rio se nije mogao vratiti, jer su ga građani smatrali Tyem Channonom, ubojicom. Savezni šerif uspio je prevartiti čak i Hornera.

Nekoliko trenutaka Lee je zurio u onesviještenoga, i ne pomakavši se. Mišići na licu potrzavali su mu od potisnute mržnje. Bio bi najradije Lintocku stjerao kuglu u lubanju zbog njegove podlosti, no tada bi doista postao ubojica. Želi li ponovno jahati zemljom kao slobodan čovjek, mora dokazati svoju nevinnost. U El Pasu će zacijelo naići na čovjeka koji će biti dovoljno razuman da provjeri njegove navode. I Lintocka mora odvući u El Paso.

A to je prilično težak posao. Lee nije znao hoće li izdržati tako usiljeno jahanje, pogotovu stoga što će Lintock pokušati sve i sva da situaciju opet okrene u svoju korist. A u tom ima više šansi od Leeja Rodgersa, jer je bio ranjen samo u glavu, dok se Lee od gubitka krvi jedva držao na nogama. Pa ipak, drugoga izlaza nije bilo. Lintock je jedini čovjek koji može s Leeja skinuti sumnju da je ubojica.

Lee nesigurno othramlje do konja, odvede ih do rijeke, skine laso s Lintockova sedla i sveže onesviještenome ruke. Lintock se do sada nije ni pomakao. Ležao je kruto i nepomično poput mrtvaca. No glasno je disanje pokazivalo da je živ.

Lee se grdno namučio podižući tijelo saveznoga šerifa na konja. Utroši na to gotovo punih deset minuta. Kad je napokon svezao Lintocka tako da je poprijeko ležao u sedlu, bio je sav mokar od znoja i gotovo je teturao od iscrpljenosti.

Rana na nozi zadavala mu je više teškoća nego što bi priznao. Lee gurne revolver u korice, a potom se s mukom teško dišući popne u sedlo. Dohvati uzde Lintockova konja i pojaše prema jugozapadu.

Napredovao je samo polagano. Groznica mu je tresla iscrpljeno tijelo, tako da su mu cvokotali zubi. Unatoč suncu što je nemilo žeglo, Lee se smrzavao poput šteneta u ledenoj zimskoj noći. Zgurio se u sedlo, a prljavo, upalo i zarašeno lice iskrivljavalo mu se u ritmu bolova što su mu prožimali tijelo tolikom žestinom da su od njih titrali svi živci. A ponajviše ga je zaokupljala noga. Silno je natekla, rana ga je pekla kao da se u njoj rasplam-

sao živi oganj. Leeja obuzme osjećaj da ga je probolo užareno koplje. Učini mu se da netko u posve ravnomjernim vremenskim razmacima čeprka po rani u nozi.

Sve je češće posizao za bocom s vodom da bi ugasio mučnu žeđ. Usne su mu bile posve isušene, ispucale su na nesmiljenom suncu; koža mu je bila suha i prekrivena debelim slojem prašine.

Wes Lintock se još uvijek nije probudio iz nesvijesti; tek bi tu i tamo glasno prostenjao. Očito je osjećao bolove, upravo kao i Lee Rodgers.

Grozničavim očima Lee je promatrao zemlju sažganu od sunca. Sjene je bilo malo... gotovo nigdje stabla ni grma. Među niskim stijenama bilo je nešto oskudnoga raslinja što se korijenjem zarilo duboko u tlo. Kad se konj spotakao o neki grm nalik na povijušu, Lee izgubi ravnotežu i padne iz sedla. Grdno tresne o tlo i ostane ležati kao ošamućen. Nesmiljeno sunce izvuklo je iz njega i posljednji trag vlage. Lee stisne oči kako bi ih zaštitio od sunca; sada je vidio samo crvenkastu maglicu što je kružila oko njega, ovijala ga. Napipa pušku što mu je ispala, zabije kundak u pijesak, a onda se teško dišući nasloni na nju. Mišići su mu titrali od naprezanja, a izmučena pluća radila su poput kovačkoga mijeha. Nije znao koliko je još udaljen od El Pasa, nije znao hoće li ikada stići onamo. Oprezno pomakne ranjenu nogu. Kad ju je opteretio, krikne. Oštra mu bol prođe bedrom sve do boka. Što li je ono kazao dr Spalding? Da... opasnost od upale i otrovanja!

Lee bijesno stisne usne. Nipošto nije želio crknuti poput nastrojelje-

noga vuka. Mora stići u El Paso i skinuti masku s lica Wesa Lintocka.

Nekako uspije uspjeti se u sedlo. Tlo se upravo spuštalo prema jugu. Rio Grande nestane u guštiku što je nalikovao na džunglu. Raslinje nalik na kaktuse stršalo je iz pijeska. Lee pojaše k njemu, a onda shvati da se nikada neće moći probiti kroz taj guštik. U luku potjera konje prema istoku kako bi zaobišao guštaru.

Sunce se pomakne na zapad; Leejeva sjena na pijesku sada je bila produljena. Ništa se nije čulo osim muklih udaraca kopita, zveke stremena i škripanja kože sedla. Lee zatakne pušku u tok jer naprosto više nije imao snage da je drži u ruci. Rukama se grčevito uhvatio za jabuku sedla. Priveže za nju i uzdu Lintockova konja.

Kad bi se sada pojavili Kiowe ili bijeli razbojnici obojica bi bili izgubljeni. Lee se nije prepuštao tlapnjama; znao je da bi ga u sadašnjem stanju i dijete moglo izbaciti iz sedla. Slabost ga je sve češće oduzimala. Zanosio se na konju, iscrpljeno mu je tijelo trzalo u grčevima. Cijela se okolica gotovo stopila u njegovim očima u nejasno sivilo, nije više vidio ni konja koji je spuštene glave koračao pod njim. Spuštali su se strmom padinom. Lee odjednom sklizne naprijed, nagonski se pokušava zadržati, no izgubi oslonac i padne na tlo preko vrata životinje koja je nervozno zarzala. Konj naglo skrene u stranu i stoga pukne uzda Lintockova konja. Ovaj zanjšti okrene se i otkaše u smjeru Rio Granda, jer je očito još uvijek njušio miris svježje vode odande. A Lee to ne zapazi. Ošamućen je ležao na tlu, izložen užarenom suncu što je

Još uvijek nesmiljeno peklo. Na svu sreću, još je uvijek grčevito držao uzde. Inače bi i njegov konj zacijelo potrčao za Lintockovim. A bez životinje za jahanje čovjek je u ovoj zemlji beznadno izgubljen. Ne ubiju li ga Kiowe, zasigurno će ga uništiti nesmiljena žega i surova priroda.

Nekoliko puta Lee skupi nešto snage i pokuša nastaviti... No svaki put se ponovno stropošta u pijesak. Krvava ploča sunca spuštala se iza crte nebosklona, a onda je sasvim nestala iza brda. Ljubičaste zrake su sad osvijetljavale tihi predio. Postane znatno hladnije, premda je još uvijek bilo sparno.

Hladnoća prodre kroz Leejevu odjeću i prene ga iz stanja polovične nesvjestice. Preokrene se; ležao je na leđima i zurio u zvijezde. Učini mu se da mu se ta nebeska tijela podrugljivo cere. Među zgrčenim mu je prstima šušкао pijesak. Ništa nije osjećao njima, kao da su zamrli. Napokon shvati što se dogodilo i gdje se nalazi.

Zadigne gornji dio tijela. Konj koji je strpljivo stajao pokraj njega, izazovno zanjisti.

A gdje li je Lintock?

Lee umorno otare usta. Lintockova se životinja najvjerojatnije oslobodila i pobjegla. Lee trenutak razmisli o tome. Obuzme ga ravnodušnost. Kad se Lintock probudi iz nesvijesti, zasigurno će se lako osloboditi lasa kojim su mu vezane ruke.

Rodgers je sada imao drugih briga. Opipa ranjenu nogu. Natekla je još više. No, začudo, bolove nije osjećao. Međutim, noga mu je otkazala svaku poslušnost kao da više nije dio njegova tijela. Obuzme ga panika. Zar je već nastupilo otrovanje?

Hoće li se proširiti cijelim tijelom? No, ipak ustane, teško dišući; nekoliko je trenutaka dršćući stajao. Naokolo je vladala samrtna tišina. Tihi šum Rio Granda jedva je razabirao.

Lee oprezno prebaci težinu tijela na povređenu nogu. No više ga nije mogla izdržati: padne ne osjetivši pri tome nikakvih bolova. Što bi to moralo značiti? Zar mu je noga već sasvim istrunula?

U ustima više nije imao ni kapi sline. Povuče konja k sebi, a onda se objema rukama privuče u sedlo. Dršćućim rukama dogradi bocu s vodom. U njoj se nalazio još samo jadni preostatak bočale vode. Ogorčeno prokune u sebi ispijajući tu odvratnu ustajalu tekućinu.

Cijelu je noć zavijao neki kojot. Lisičine tiho zazveće kad je Lee napipao pušku. Osluškiavao je zvukove noći i odjednom mu razum opet proradi. U njemu se rasplamsa ona stara žeđ za životom, ona stara snaga što ga je do sada održala u životu i što će i nadalje djelovati tako, ostane li u pokretu, bude li se i nadalje borio za svaki udisaj. Još nije izgubljen, još ima šansi. Ima konja i može još jahati. Mora samo ostati u sedlu, ne smije ispasti iz njega... jer, padne li još jednom, pitanje je hoće li se moći popeti na konja.

Nije više razmišljao o Lintocku. Neka se savezni šerif sam pobrine da se nekako izvuče iz ovoga jadnog položaja. Za Leeja Rodgersa sada je sve ovisilo o tome koliko će vremena proteći dok mu koji liječnik ne pruži pomoć. A najbliži grad je El Paso. Mora se izložiti opasnosti! Wesa Lintocka će još uvijek moći uhvatiti... kasnije, kad malo

prizdravi, kad opet uzmogne zagaziti na ranjenu nogu.

Lee obode konja i životinja skoči. Pojaše prema jugoistoku; slijedio je Río Grande i pokušavao savladati mučninu što bi ga obuzela pri pomisli na povrijeđenu nogu.

Nešto prije ponoći opet ga obuzme slabost i zato se morao obim rukama pridržavati o jabuku sedla kako ne bi ispao iz njega.

Jednom začuje topot konja... no to bi mogla biti varka, posljedica njegove grozničave mašte. Začuje ga i drugi put, i sada je znao da se ne vara. Jahači su projahali na nepunih dvjesto metara od njega. Polunaga tijela su im sjala u svjetlu mjesecine što je svojim arebrom posula cijelu okolicu.

Kiowel

Jahali su jedan za drugim, četrnaest njih na broju... četrnaest ratnika naoružanih kopljima i puškama. Lee ih ostavi da projašu pokraj njega; pritaji se, nije se ni pomakao... otkriju li ga, izgubljen je. U tom bi slučaju bilo bolje da si sâm stjera tane u glavu.

Na svu sreću nisu za zapazili. Nestali su poput sjena u mraku uz rijeku. Uzvitlana prašina slegne se na tlo i zamete im trag.

Kad je primijetio Kiowe, izvukao je pušku iz sedla, a sada je opet gurne u tok. Oči su mu grozničavo sjale; s mukom se održavao u sedlu. Vode više nije imao, no nije se usudio odjahati na rijeku, jer bi ga tamo Kiowe mogli otkriti.

I konj je bio na kraju svojih snaga. Nesigurno je koračao polagao nogu pred nogu.

Kad je ponoć prošla, Lee odjednom ugleda žučkasti četverokut što je sjao u mraku ispred njega. Neko-

liko puta žmirne kao da ne vjeruje vlastitim očima, no prizor se nije izmijenio.

Kao da je životinja znala o čemu je riječ, zaputi se ravno prema svjetlima što su postajala sve veća. Ubrzo se u polumraku pojave obrisi neke kolibe. Lee proštenje osjetivši laknuće. Hoće li mu ovdje pomoći?

Radi opreza izvuče kolt iz korica i napne kokot. Nije se smio upuštati ni u kakav rizik, ponajmanje u ovom opasnom pograničnom području, u kome sve vrvi od kradljivaca stoke, razbojnika i ubojica.

S revolverom u ruci približi se kolibi; kad ju je bolje pogledao, ustanovi da je veća nego što mu se na prvi pogled učinilo. Razgaženi puteljak vodio je u dvorište, ograđeno niskim plotom od letvi. S lijeve strane kolibe nalazila su se dva obora. Jedan je bio otvoren a drugi zatvoren.

Na kojih stotinjak metara od ograde Lee zauzda konja i pričekava nekoliko trenutaka, a onda pojaše naprijed. Nije znao tko se nalazi u onoj kolibi, niti hoće li stanovnik kolibe biti prijateljski nastrojen prema njemu.

Po srijedi dvorišta ležalo je nešto golemo; nekoliko trenutaka poslije Lee ustanovi da je to lešina konja.

U Leejevu mozgu odmah se upali upozoravajuća sijalica. Uginuli konj na dvorištu... što bi to moralo značiti?

Lee pojaše kroz ogradu od letvi i usmjeri konja k ozidanom zdenцу, na čijem se rubu nalazilo limeno vjedro. Polagano isklizne iz sedla, a onda zaškilji prema kolibi, sakrivajući se iza ograde zdenca. Do sada se ništa nije pomaklo, unatoč tome što je u kolibi gorjelo svjetlo.

Oslanjajući se o kundak puške, Lee prijeđe dvorište. Čizme mu ostave duboke tragove u pijesku. Čitave je minute prostajao neprimijećen na mjesječevu svjetlu, a onda se zguri u sjeni kolibe.

Još uvijek nikakva znaka života!

Obuzme ga osjećaj nelagode. Odšulja se uza zid kuće, stigne do vrata i onda, nakon nekoliko trenutaka oklijevanja, otvori vrata gurnuvši ih cijevlju puške.

Snop svjetla ispadne van, nešto se stropošta na tlo, a onda se Lee nađe u sredini kolibe a na paljbu spremnim revolverom u ruci.

Kad je primijetio kretnju iza sebe, bilo je već prekasno. Osjeti pritisak okruglog i hladnog predmeta na zatiljku... a onda netko reče:

— Ne miči se, mister! Inače ću povući obarač!

Glas zaprepasti Leeja Rodgersa, ošine ga poput groma iz vedroga neba. Lakne mu gotovo istodobno... Žene se doista ne mora pribojavati. I on spusti revolver koji padne uz mukli udarac na tlo.

— Uistinu pametno, gospodine! — reče ženski glas. — A sada još i pušku.

I puška tresne o tlo.

Vrata se zalupe tako bučno da je svjetiljka zatitrala.

— Tko ste i što želite?

Hladno grlo cijevi još je uvijek upiralo u Leejev zatiljak. On se zaljulja prema naprijed, otetura do stijene i zaustavi se.

— Ta... povrijeđeni ste! — Zvučalo je to poput prigušena krika.

Lee se izmučeno nasmiješi.

— Zovem se Lee Rodgers, a došao sam ovamo jer sam se ponadao da će mi ovdje netko pomoći. Ne

bojte se, gospodo... ništa vam neću učiniti. Dajem vam riječ!

Povrijeđena noga popusti pod njim i on polagano sklizne niza zid, no pri tome se zakrène u bokovima... tako da je mogao vidjeti ženu koja mu je priprijetila puškom. Bila je osrednje visine, vitka i plavokosa. Iz očiju joj je sijevalo nepovjerenje, iako se trudila da to prikrije. Na sebi je imala traperice, žutu bluzu, a preko nje smeđi haljetak od kože s resicama na rukavima. Stajala je ovdje raskoračenih nogu i sa spremnom puškom u ruci; nalikovala je na ženu koja točno zna što hoće. Njezina čvrsta donja vilica odavala je snagu i odlučnost. No unatoč tome djelovala je ženstveno.

— Ne zaboravite da ste za mene stranac, mister!

Lee duboko udahne i podigne vezane ruke.

— Ne bih mogao biti opasan... ni kad bih htio.

Kad je ugledala lisičine, razrogači oči, a oko usana joj se zasječe neka crta što je odražavala prepređenost.

— Kažnjenicima ne pomažem! Što ste učinili? Zar ste koga ubili? Tragaju li za vama?

— Nisam ubojica — reče Lee i zazveči čeličnim lisičinama. — Ako vas to zanima, nepravdom su mi nabili lisičine, gospodo.

Nepovjerljivo mu se približi; još je uvijek držala prst na obaraču puške. Hod joj je bio gibak. Moglo bi se kazati da je podsjećao čak i na mačku.

— Dokle god ne mogu provjeriti vaše navode, možete mi pričati što želite, gospodine. Ne... nemojte se pomaknuti! Ostanite ležati!

Kad se Rodgers leđima oslonio o zid, žena zapazi kako su mu se ognu-
nojili ručni zglobovi.

— Jeste li sami?

— Da, gospodo.

— A gdje je čovjek koji vas progoni? Ta ipak vas netko progoni, zar ne?

— Vjerojatno. — Leeju se od iscrpljenosti sklope oči. Glas mu je bio pomalo nerazumljiv i sasvim tih. — Vjerujte mi, ništa nisam učinio zbog čega bih se morao posramiti. Žele me objesiti zbog prepada što ga nisam izvršio.

— Odakle dolazite?

— Iz Del Rija.

— A kamo namjeravate?

— U El Paso da bih dokazao svoju nevinost.

— Kako se zove čovjek koji vam je za petama?

— Wes Lintock.

Ženi se otme neki glas što je izražavao iznenađenost.

— Savezni šerif?

Lee slabo kimne.

— Upravo taj. Htjede me izvesti pred porotu u El Pasu. No putem sam ga savladao.

— Zar je...

— Nije, nisam ga ubio, ako ste to mislili — uzvratila Lee.

Cijev puške se zanjše pred njegovim očima. No Lee to nije mogao vidjeti, jer su mu oči bile sklopljene; unatoč tome nasluti kako je žena još uvijek neodlučna. Osjetila njeno oklijevanje, a onda začuje kako govori:

— Dobro, Rodgersu ili kako se već ono zovete. Pogledat ću vašu nogu, ali nemojte ni pokušati zaskočiti me! Umijem prilično dobro barataati puškom... bolje od mnogo kojega muškarca. Jasno?

— Posvema.

Ispod spuštenih vjeđa Lee je promatrao ženu koja se okrenula i prišla ormaru. Vratila se s nožem u ruci. Klekne do njega, prisloni nož i razreže krvlju natopljenu nogavicu. A onda dođe na red zavoj. Kad su prljave krpe pale na tlo, žena zaprepasteno krikne.

— Zaboga, kako vam se to dogodilo?

Lee je čuo njezin glas, ali kao da dolazi iz velike udaljenosti. Misli mu se zapletu. Odjednom izgubi svijest. Glava mu klone u stranu.

Cherrie Huston je nekoliko trenutaka bila skamenjena, a onda doneše posudu s vrućom vodom, čiste krpe i bocu nekog sredstva za dezinfekciju. Samo s velikim naporom uspije onesviještenog odvući na ležaj od dasaka koji je njezinu ocu služio kao postelja. Lee Rodgers tiho prostenje, no ne pokrene se.

Pola sata poslije, na Leejevoj je nozi bio novi povoj. Cherrie izbacila krvavu vodu, opere ruke i duboko udahne prohladan noćni zrak. Konj kojim je Rodgers stigao još uvijek je stajao pokraj zdenca sasvim nepokretno, kao da se skamenio.

Cherrie ga uhvati i odvede u stražnji dio kuće što je služio kao staja. Rasedla iscrpljenu životinju, napoji je i naspe joj dovoljno zobila u jaslje. Konj zahvalno zarže i žedno ispijati vodu.

Kad je Charrie ponovno ušla u kuću, Rodgers je spavao poput mrtvaca. Na bradom zaraštenom licu izbija kaplje znoja; disao je brzo i krkljao. Cherrie mu ručnikom otare znoj. Privuče stolac i sjedne do njega. Dok se Rodgers u groznici bacao amo-tamo, Cherrie

pokuša ustanoviti smije li povjerovati tome čovjeku.

Ako govori istinu i ako ga dolista nepravedno progone, valja mu pomoći. Međutim, ako je pak ubojica i razbojnik za kojim tragaju ljudi od zakona, neće mu pružiti priliku, već će ga bez oklijevanja predati saveznom šerifu Lintocku.

Hladnoća probije šerifovu odjeću i probudi ga iz nesvijesti. Pod njim je šumio Rio Grande. Konj je još uvijek stajao u rijeci. Dok je Lintock shvatio što se dogodilo, prođe prilično mnogo vremena. Gnjev, mržnja i bijes rasplamte se u njemu, jer se prisjetio svoga poraza.

Slijedećih desetak minuta Lintock utroši da bi se oslobodio svojih spona. Odmah se ogleda za oružjem. Međutim, osim preklopnog nožića što ga je nosio u sari desne čizme, ništa mu nije preostalo. Proklinjući u sav glas, Lintock opipa bolnu lubanju na kojoj je izrasla velika kvrga.

Uzjašivši konja i potjeravši ga uz rijeku, Lintock gotovo prsne od bijesa. Što da sada učini? Rodgers je već zacijelo zamakao iza svih brda ovoga svijeta. Možda je čak već u El Pasu.

A toga se Lintock ponajviše pribojavao. Uspije li Rodgers živ doći u El Paso i dokazati svoju nevinost, onda je on naprosto propao čovjek. Da, Was Lintock neće u tom slučaju imati nikakvih šansi. Strgnut će mu zvijezdu s košulje i izvesti ga pred sud. Njega, saveznog šerifa Wesa Lintocka, koji je godinama služio zakonu da bi naposljetku skršio zube na Tyu Channonu.

Lintock se i ne usudi pomisliti na to. Osobito ga uplaši pomisao na

šefa Vandenberg. A kad ona stara junačina Vandenberg sazna priču o Tyu Channonu i Leeju Rodgersu, s prezirom će mu pljunuti u lice.

U Lintocku se odjednom pobudi nova nada... Ništa još nije izgubljeno. Ranjen čovjek ne može brzo jahati. A Lee Rodgers je ranjen. Osim toga, ovaj mu kraj nije poznat. Možda se izgubi negdje u potrazi za pomoći?

I dok je Lintock još razmišljao što da čini, odjednom se sjeti da bi bilo najbolje vratiti se u Del Rio i sastaviti potjeru. Pa naravno... opasno je jahati ovim krajem bez oružja.

Lintock naglo okrene konja i potjera ga prema sjeveru. U svoju će svrhu iskoristiti krvožednost građana Del Rija i poslati Leeja Rodgersa na vješala prije nego što ovaj stigne izbrbljati i jednu jedinu riječ.

Blijedo svjetlo praskozorja zatitra na Leejevu bradom obraslu licu. Otvori oči, no odmah ih opet sklopi: smetalo ga je već i to još sasvim blijedo svjetlo. Desna ga je noga boljela: dobar znak. Ako ga boli, barem nije uzeta.

Kad je Lee drugi put otvorio oči, zapazi da leži na ležaju od dasaka. Prostorija u kojoj se nalazio učinila mu se poznatom. Prisjeti se kako ju je noćas vidio pri svjetlu. Misli mu se počmu vrzmati oko žene koja mu je previla ranu.

Kroz otvoreni prozor doleti dašak prohladnoa vjetra i donese sa sobom miris suhoga sijena. Lee odgrne vuneni pokrivač i ustanovi da je nag. Rumenilo mu navre u obraze. Tko li ga je razodjenuo? Zar ona žena? Ima li još koga na ovom ranču?

Vrata zaškripe, a Lee brže navuče pokrivač preko tijela.

Cherrie Huston uđe u prostoriju s vjedrom u ljevici. Promatrala ga je ozbiljno i ispitljivo.

— Čini mi se da vas je još jednom poslužila sreća, mister — reče tek nakon nekoliko trenutaka. — Kako se osjećate?

— Eto... nekako.

— Ostanite samo mirni, nemojte se micati. Morate čuvati nogu, inače vam ništa ne mogu jamčiti.

— Gdje mi je konj? — zapita Lee i istodobno pomisli na Wesa Lintocka. Obuzme ga osjećaj nelagode. Posve je moguće da se savezni šerif već nalazi u blizini.

— U staji. Iscrpljen je poput vas, Rodgers. Zacijelo je to bilo prilično teško jahanje.

Lee zazveči lisičinama.

— Možete li mi pomoći da se oslobodim tih lisičina?

— Možda su vam ih s pravom nabili na ruke.

— Uvjeravam vas...

— Dobro — prekine ga Cherrie, odloži vjedro i priđe mu. — Pomalo vam vjerujem, iako ste za mene stranac. Ali noćas ste u groznici izbuncali štošta.

— Nadam se ništa zla — promrmlja Lee.

— Spomenuste nekoliko imena. Horner, Slade, Ty Channon, Wes Lintock... Čini se da su se grdno poigrali s vama. Odakle zapravo dolazite?

— Iz Wyominga.

— A što tražite tako daleko na jugu?

— Posao.

— Dakle, skitnica! — reče Cherrie i zaposli se oko štednjaka. Potpalili vatru. Za nekoliko trenutaka poč-

ne se pušiti iz čađava lonca što se nalazio na ploči.

— Želite li baš tako... — Lee se još uvijek osjećao slabo, ali mnogo bolje negoli jučer. San ga je osvježio. Pogleda ženu. — Ne znam ni kako se zovete, gospodo...

— Huston... Cherrie Huston.

Skine lonac sa štednjaka, ulije kavu u lončić i donese ga Leeju. Kad je posegnuo za njim, lisičnine zazveče. Otpije jedan gutljaj, a onda promrmlja:

— Jučer sam u dvorištu vidio ugnula konja...

Oko njezinih usta zasječe se kruta crta.

— Napali su nas prije dva dana... oca i mene. Meksikanski razbojnici što se vrzmaju pograničnim područjem. Prešli su Rio Grande i otjerali naše konje. — Pogled joj se pomrči, i ona pogleda u stranu. — Oca su ubili prilikom prepada. Pokopala sam ga iza kuće...

— A razbojnici?

— Pobjegli su... kao i obično. Nije to prvi put što nas prepadaju. Dolaze gotovo svake godine.

— Zao mi je vašeg oca — reče Lee.

— Slutila sam da će se to jednog dana dogoditi — promrmlja Cherrie i donese mu lonac kokošje juhe. — To će vas opet podići na noge, Rodgers.

Porumenjelih obraza Lee je pogleda.

— A onda... onda ste me...

Ne pronađe pravu riječ, pa preklane.

— Dakako — hladno mu uzvratil Cherrie. — No smirite se. Niste prvi muškarac kojega sam vidjela naga.

Lee je šutio. Pa što da joj kaže? Naprosto nije dorastao toj okretnoj djevojci. Unatoč tome što su joj oca ustrijelili razbojnici, nije spustila glavu, već je u svakom trenutku pokazivala odlučnost. I to se sviđi Leeju. Da, djevojku poput Cherrie Huston nije još nikada susreo.

— Oružje vam je na stolu — reče Cherrie. — Očistila sam ga i nabila. A odjeća vam je na naslonu stolca.

Lee popije juhu od kokošnjeg mesa i pokuša savladati svoju zbunjenoost.

U sobi postane toplije. Cherrie otvori vrata, tako da je Lee sa svojega ležaja mogao vidjeti cijelo dvorište. Lešine konja više nije bilo. Zasigurno ju je Cherrie nekamo odvela.

Kad je Lee ispio svu juhu i kavu, odmah posegne za svojom odjećom.

— Što sada namjeravate? — zapita Cherrie.

— Moram dalje.

— Zar s tom povredom?

— Uхвати li me, Lintock će me ubiti — objasni joj Lee. — On je šerif ubojica, sišao je s uma.

— Ta ne možete jahati! — žestoko će mu Cherrie lupnuvši nogom o tlo. — Do El Pasa ima više od dvadeset i pet kilometara. Prevelika je to udaljenost za vas u takvu stanju.

— Ne preostaje mi ništa drugo, gospođo. Lintock znade da sam mu utekao i da će biti uništen stignem li prije njega u El Paso. Zbog toga će svakako nastojati da me uhvati prije nego što stignem onamo. Svoju će prijavu igru moći nastaviti samo kad ja budem mrtav. Budite oprezni, gospođo Huston.

— Zašto?

— Jer je Lintock sposoban za sve,

— Ne bojim se nikoga.

— No morali biste se bojati. S Lintockom nema šale. Ne bih želio da još zbog mene zapadnete u teškoće.

— S Kiowama sam izašla nakraj, a vjerojatno ću i s Lintockom.

— Nadam se. Lee odbaci pokrivač u stranu, a Cherrie se okrene; Rogers ustane i zaodjene se. U jednom mu se trenutku zavrti u glavi, no ipak se održi na nogama i u tome nasluti dobar znak. Polagano othramlje prostorijom, nastojeći da ne preoptereti ranjenu nogu. Na stolu je bilo njegovo oružje: puška i kolt, zapravo oružje što ga je oteo Lintocku.

Opaše pojas, gurne kolt u korice i sveže ga remenčićem oko bedra.

Cherrie ga je pri tome promatrala i ne pomakavši se.

— Dakle... doista ćete otići?

— Da.

— A što će biti, iskliznete li putem iz sedla... uhvate li vas Kiowe?

— Morat ću se boriti. No svakako moram prije Lintocka stići u El Paso.

— A taj Ty Channon, o kojem ste govorili... ubojica je, zar ne?

— Najgore vrste! — Lee kimne i othramlje do vrata. — Lintock ga se boji kao kuge, a ima zadatak da uhvati Channona. A da mu nitko ne bi mogao kazati da je zatajio, potrebno mu je žrtveno janje, čovjek za kojega će ustvrditi da je Channon. I taj čovjek bih morao biti ja.

— Čula sam već za Tya Channonom. — Cherrie se strese. — Navodno je u El Pasu, prilikom jedne pljačke banke, ubio dva čovjeka.

— Tako je. No na savjesti su mu i mnogi drugi ljudi.

Lee najprije oprezno izviri iz kuće, a onda izađe. Cherrie Huston pođe za njim.

— U staji imam čekić i nakovanj — reče djevojka.

Kad su ušli, konj tiho zanjži. Cherrie otvori drveni sanduk, a onda pokaže čekić i dljetu.

— Time bismo morali presjeći lanac — reče ona.

— Pokušajmo!

Pokraj ulaza u staju nalazio se veliki nakovanj. Lee razmakne ruke tako da se spojni lanac između dviju čeličnih narukvica napeo. Cherrie postavi dljetu, odmjeri težinu čekića i počne udarati. Udarci glasno odjeknu stajom; Cherrie je neumorno radila. Udarala je možda nekoliko minuta, a onda se napokon raspadne jedna karika. Cherrie se dobroano oznojila i morala je malo predahnuti.

— Vraški je to posao, Rodgersu!

Lee nijemo kimne. Zglobovi na rukama pekli su ga kao da ih je stavio u vatru. Krv je kapala na tlo i nestajala u žutom pijesku.

— Hoćete li izdržati, Cherrie?

— Dakako.

Lee zapazi kako joj drhti donja usna; i prvi put primijeti kako ta žena samo uz najveće naprezanje svladava svoje osjećaje. Prije dva dana pokopala je svoga oca, i ostala je sasvim sama u ovom svijetu.

— Imate li rodbine kojoj biste mogli poći? — zapita je Lee bez ikakva uvoda.

Pogleda ga kao stranca.

— Ne tarite brigu oko toga, mister! Već ću se nekako snaći.

— Ali Kiowe...

— Indijanci nisu ni upola toliko loši kao bijeli razbojnici.

— Pa ipak... bilo bi bolje da odate odavde. Nije to mjesto za ženu.

Naglo dohvati čekić. Lee pak namjesti čelični lanac na nakovanj. Udarci su glasno odjekivali dvorištem. Naposljetku uspije. Posljednja se karika raspadne uz zveku. Istina, na Leejevim ručnim zglobovima još su uvijek bile čelične narukvice, no sada je barem mogao slobodno pokretati ruke. Same ga narukvice nisu nimalo smetale, iako su pri svakoj kretnji zveckale.

Cherrie umorno spusti teški čekić i sjedne na sanduk sa stočnom hranom; i Lee je također morao sjesti. Toliko ga je iscrplo dugo stajanje.

Cherrie prva prekine šutnju i reče: — Bit će najbolje da jašite uz rijeku. Kad prijeđete tri kilometra, zaći ćete među brežuljke koji će vas štititi. Nastavite li jahati između brežuljaka, stići ćete u El Paso prije sumraka. Želim vam puno sreće.

— A što će biti s vama? — zapita Lee.

— Čekat ću ovdje. Možda ću vas jednog dana opet vidjeti. — Krv joj šikne u obraze i djevojka obori pogled. Tek tada zamijeti Lee njezinu ljepotu i ženstvenost, što su se isticala unatoč muškoj odjeći. Ispod smeđega haljetka od kože ocrtavale su se blage obline.

— Mislim da smo oboje izgubljeni — reče sasvim polagano. — Ti kao i ja, Cherrie.

Djevojka podigne glavu.

— Misliš li doista tako, Lee?

I u jednom hipu nađe se u njegovu zagrljaju. Sve što je do sada potiskivala, odjednom izbiye iz nje. Pripije se uz Leeja poput utopljeni-

ce, njezino usko i naoko tako krhko tijelo zadržće u njegovim rukama.

— Povedi me sa sobom, Lee — prošapće mu. — Odvedi me odavde!

— Imamo samo jednoga konja — pokoleba se Lee, osjetivši toplinu njezina mladoga tijela.

— Iza kuće se nalaze kola, Lee. Upregnemo li konja...

To je bila zamisao! Cherrie će upravljati kolima, dok će on zauzeti mjesto na prostoru za teret i tako će poštediti svoju povrijeđenu nogu. Istina, kolima neće napredovati tako brzo, ali doista nije bilo toliko važno hoće li stići koji sat prije ili poslije. Nakon svega što je Cherrie ovdje učinila za njega, nije ju mogao ostaviti samu, ponajmanje ovdje gdje sve vrvi od Kiowa i bijelih razbojnika.

— Dobro, Cherrie.

Poljubi je, a ona mu uzvratil poljubac tako strastveno i divlje...

Zajedno napuste staju. Činilo se da su kola prilično čvrsta. Valjda će izdržati do El Pasa.

Dok je Lee opremao konja, Cherrie pokupi ono nekoliko svojih stvari.

Pokraj jednoga obora nalazio se onizi humak groba. Zemlja je bila još svježa, još je uvijek nije zasuo crvenkastožuti pijesak.

Cherrie je dugo stajala pred grobom, nijemo se opraštala od mrtvog oca.

Lee upravo htjede upregnuti konja, kadli začuje sumjiv šum. Okrene se na potpeticama tako naglo da se uzvitala prašina... i zaviri ravno u tamno i prijetuće grlo pušćane o. jevi.

...

Čovjek koji se pojavio tako neočekivano, stajao je u sjeni kolibe i ce-

rio mu se. Novčići na obodu njegova šešira sjali su.

— Zdravo, amigo mío — pozdravi ga i pokaže svoje vučje zubalo. — Nisam vjerovao da ću te još jednom susresti.

Lee ruku pokrene k revolveru, no ubrzo je zaustavi, a Ty Channon poviče:

— Zar baš želiš poginuti, Rodgersu?

Cherrie se otme tihi krik, na smrt problijedi u licu.

— Channon... — promrmlja djevojka bezbojnim glasom. — Ty Channon!

— Pogodila si, slatka moja. — Ubojica zakorači pijeskom. Zastane tri koraka ispred Rodgersa. Duboke mu oči opasno zasjaju. Preko lijevoga ramena nosio je nabijene torbe sa sedla. Sada se još više približi Rodgersu, zabije mu cijev puške u želudac i grubo zapovijedi: — U kuću s vama! I nikakvih gluposti! Ili ćete nastradati!

Leejevo razočaranje tada dostigne svoj vrhunac. Najradije bi povukao kolt i poravnao Channona sa zemljom. No umjesto toga samo zaškriplje zubima. Nije imao nikakvih šansi... a najmanje sada i ovdje. Ty Channon mora samo povući obarač, a on mora najprije izvući kolt...

— I tako se ljudi ponovno susreću — naceri se Channon kad su svetroje ušli u kuću.

Cherrie se nasloni na zid pokraj vrata; šutke je zurila u ubojicu.

— Što želite ovdje, Channon?

— To ćeš tek vidjeti, slatkice. — Ubojica zatvori vrata i rukom otare oznojeno lice ne ispuštajući ih iz vida. Odjeća mu je bila izderana, činilo se kao da je dospio pod podivljalo stado goveda. — Ti prokleti

priljavci — opsuje i načini kretnju puškom. — Htjeli su me dohvatiti za ovratnik, Rodgers. — Gromko se nasmije. — No ja sam im zapaprio!

Zbaci torbe s ramena, dočeka ih rukom i položi na stol. Iz njih su izvirivale novčanice.

— A kada smo se ono posljednji put vidjeli, amigo mio?

— Prije nekoliko dana.

— Hahaha... i evo opet stojimo sučelice. Kao da smo određeni jedan za drugoga, Rodgers. A što misliš kako bi bilo kad bih ti sad sprasio tane u trbuh?

— Ušljiva životinjo! — prezirno će Lee.

Nešto se izmijeni u Channonovu licu. Munjevito podigne pušku i udari njome. Lee se pod udarcem stropošta na tlo. Cijev ga je pogodila u rame i izazvala oštru bol.

— Jednoga ću te dana ubiti zbog toga, Ty... zbog toga i svega drugoga što si mi učinio!

— Velike su to riječi! — naruga mu se Channon i udari Leeja nogom pod rebra. Rodgersu se zategnu krajički usana. No, u tom trenutku začuje neki šum, struganje čizama... Cherrie ga napadne golim rukama. Ispružene prste usmjeri ravno u Channonove oči. Međutim, ubojica je reagirao zapanjujućom brzinom.

— Pričekaj samo... prokleta divlja mačkol — zagrmi, dohvati djevojku za ruku i odbaci je o zid. — Kad s tobom završim, požalit ćeš zbog toga što si se uopće rodila. Zar doista ne znaš s kim imaš posla? Ja sam Ty Channon, ubojica iz Brazosa!

Zacijelo je htio da njegove riječi ostave dubok trag u djevojčinoj duši. No one promaše svoju svrhu.

— Ušljiv ste ubojica koji ubija za tri prebijene pare i ništa više! — dovikne mu Cherrie s poda. Čučala je u jednom kutu i zurila u Channonu sijevajućim očima.

Htjede je pograbit i za kosu... no tad mu Lee sasvim čudnovatim glasom i odrješito rekne:

— Dotakneš li je, bit ćeš mrtav, Ty!

Channon je pogledavao čas jedno, čas drugo, i ne pomakavši se.

— Dobro — zareži naposljetku — neću sada poduzimati ništa. Imam vremena, amigo, mnogo vremena.

Pride vratima, spusti zasun i pogleda u dvorište. U tome je trenutku djelovao poput vuka u stupici.

— Zar si zapao u nevolje, Ty? — zapita Lee, pridigavši se.

Channon domahne puškom.

— Odbaci top!

Šiljatim prstima Lee izvuče kolt iz korica. Munjevito razmisli bi li sad pokušao sa Channonom; međutim, kad je pogledao u njegove poput leda hladne oči u kojima nije bilo ništa više ljudskoga, odustane od pokušaja.

Uz mukli udarac kolt padne na daske poda. Pušku je Channon već uklonio: naslonio ju je pokraj vrata kako bi mu bila nadohvat ruke.

— Gurni revolver k meni! — zapovjedi mu ubojica.

Lee ga poslušao, a Channon podigne oružje. Zatakne ga za pojas.

— Zapravo si se već odavno morao zanjihati na grani, amigo.

— Zamalo da se tvoj plan nije ostvario, Ty — odgovori Lee, privuče stolac bez naslona i sjedne. — Građani Del Rija su me upravo htjeli linčovati, kadli naiđe tvoj stari prijatelj Lintock.

— Hahaha — nasmije se Channon i opet proviri kroz prozor. — Znači da moram dobrom Wesu zahvaliti za život, hombre! Kako je lijepo od Lintocka što te spasio ispod vješala!

Lee nikako nije htio obavijestiti ubojicu o stvarnim Lintockovim namjerama. Channon je očito još uvijek vjerovao kako mu se savezni šerif nalazi za petama. A Leeju je baš to u ovoj situaciji odgovaralo. Možda upravo odavde proizlazi mogućnost da se nekako izvuče iz stupice u kojoj se našao.

— Djevojčice — progundā Channon i pri tome pogleda Cherrie Huston — dodaj mi lončić kave. Za mnom je vraški dugačak put i sasvim sam se isušio.

— Zar te progone, Ty?

Channon naglo pogleda Rodgersa.

— Vraški si znatiželjan, amigo.

Iskošeni se smiješak ugnijezdi u krajićima Leejevih usana.

— Dovoljno su me dugo progonili a da ne bih znao kako izgleda čovjek koji se nalazi u bijegu.

Channon priđe k stolu i otvori torbe. Novčanice ispadnu iz prepunih dyanjki i prekriju stol. Ubojica pročeprka cijevlju puške po njima i zahioće. Blijeda mu se koža napne preko ličnih kostiju.

— Zbog tih su dolara već mnogi zagrizli u travu, hombre. I još će ih više poginuti. — Dohvati lončić s kavom što mu ga je pružila Cherrie, prisloni na usta i ispije srčuci. A onda ga odbaci u stranu i zagrmi: — Od Carizza me progoni čopor prljavaca. Ti mi glupani žele oteti novac. No, obratili su se na pogrešan naslov. Pokazat ću im što znači uhvatiti se ukoštac s Tyom Channonom.

— Gdje ti je konj? — zapita Lee,

— Što li tebe sve ne zabrinjava? Posljednji sam dio prevalio pješice.

Zauzme mjesto za stolom i počne trpati novčanice u torbe, a potom pokaže na Cherrie Huston.

— Kako je ona dospjela ovamo?

— Živi ovdje.

— Tako? A gdje li je dobri stari Wes Lintock?

— Otarasio sam ga se.

— Zar ti? — Channon prođe rukom preko brade. Protrlja je tako snažno da su čuperci zašuštali. Sada je proučavao Rodgersa s posebnim zanimanjem. — Svašta, amigo. No ipak se pitam kako ti je to uspjelo. Koliko mi je poznato, Lintock nije pao na glavu.

— Poslužila me sreća — skromno uzvratī Lee.

— Je li mrtav?

— Nije.

— Zašto si ga ostavio živa? Šerifu ubojici poput Wesa Lintocka ne valja pružiti nikakvu priliku. Poludio si, hombre.

— Bio sam sretan što sam mu mogao umaknuti — reče Lee i protrlja bolne zglobove.

Channon se opet nasmije i zakli-ma glavom.

— Nikada ne bih pomislio da je Lintocku itko dorastao osim mene.

— Sada to znaš — suho će mu Lee.

Ubojica izvuče vrećicu s duhanom i savije cigaretu.

— Pojave li se oni prijavci ovdje, otići će kući krvavih lubanja, amigo mio. — Povučē šibicu. A onda pogleda lisičine na Leejevim rukama. — Ti i djevojka... htjedoste se nekamo odvesti. Kamo?

— U El Paso,

— Eto što me čudi... zašto te je Lintock lišio slobode? Ta ništa nisi učinio, zar ne?

— Čini se da me zamijenio s nekim — promrmlja Lee i pogleda Cherrie.

— Sa mnom zasigurno nije! — nasmije se Channon. — Predobro me poznaje, a da bi to mogao učiniti. Već se jednom nalazio ispred moje cijevi, Rodgersu...

— To mi je samo drago, Ty.

— Upravo razmišljam što da učinim s tobom i s tom djevojkom — reče Channon sa cigaretom u lijevom kutku usana. Izvuče svoj kolt i zavrti bubanj na dlanu. — Ne volim kad mi netko neprestano presijeca put, amigo mio. Eto, ovo je već drugi put što su nam se putovi ukrstili, Rodgersu.

Bez ikakva straha Lee zaviri u mračnu cijev kolta. Doista i nije bilo razloga da osjeti strah. Channon, je naime, bio podjednako u stupici, kao i on. S meksikanskim razbojnicima uistinu nema šale. Daka-ko, Lee nije točno znao što se dogodilo u Carizzu, no otprilike je to mogao zamisliti. Iz nekih izvora »priljavci« su saznali kako Channon vuče sa sobom dvadeset tisuća dolara i bili su mu za petama. Htjeli su taj novac.

U kolibi je bilo zagušljivo i sparno. Cherrie je nijemo čučala na podu privukavši noge sasvim k tijelu.

Vrijeme je odmicalo polagano i mučno. Nakon treće cigarete na nebosklonu se pojavi oblak prašine, a potom se začuje i topot kopita. Channon skoči poput razdražene čegrtuše... dohvati kolt i pušku. Lice mu se izobličilo.

— Uza zid. Rodgersu!

Lee napusti svoje mjesto; daske mu zaškripe pod nogama.

Topot kopita postajao je sve glasniji. Naposljetku se svima u kući učini da ispunjava svaki njezin kutak.

Channon stane pokraj prozora sa spremnom puškom u rukama.

Gusta skupina jahača jurila je niz obronak i u divljem se trku približavala kolibi. Kad su jahači zauzdali svoje konje ispred ograde od letvi, cijelo se dvorište sakrije iza oblaka prašine. Bili su Meksikanci. Očito se nisu oslanjali ni na kakvu miroljubivost; nekolicina ih sjaše, a onda se počnu približavati u pognutom stavu s oružjem spremnim na paljbu. Drugi pak ostanu u sedlima.

Kad je jedan od razbojnika prišao na kojih dvadesetak metara udaljenosti, Channon naglo podigne pušku i opali. Jedan se čovjek uhvati za grudi, prodorno krikne i padne posrijedi dvorišta. Ostale to potakne na povlačenje. Samo za nekoliko trenutaka svi napuste dvorište... osim onoga mrtvaca koji je ležao u prašini čudnovato iskrenutih udova.

Ponovno se okupe ispred ograde.

— Amigo Ty! — poviče jedan. — Ta uvijek smo bili dobri prijatelji! Čemu sada ta zla krv? Znaš li što? Naprosto ćemo zaboraviti da si pobio nekoliko naših... a ti ćeš nam zato dati polovicu plijena! Hej... što misliš o našem prijedlogu.

— Nestanite! — zagrmi Channon.

— Učinit ćeš grubu pogrešku, amigo Ty! — poviče govornik. — U stupici si. Živ ćeš napustiti kuću samo ako ti mi dopustimo. Odluči brzo, amigo... nismo osobito strpljivi!

— Otputovat ćete u pakao brže nego što bi vam bilo dragol — uzvratil Channon i pogleda van kroz prostrijeljeni prozor. Munjevito se pokrene i opali. Vjetar potisne barutni dim u kolibu. Cherrie se nakašlje.

— Zar ćeš nas sve pobiti? — oštro ga zapita Lee.

— Zaveži... ili ću te prvoga otpuhnuti iz čizama! — zareži Channon, a onda se hitro baci u stranu, jer je i s one strane zazviždala tanad. Olovo završi u zidu; jedno tane skine lonac sa štednjaka. Začuje se zveka.

Lee je čučao na potpeticama svojih kaubojskih čizama. Pogleda Cherrie koja se zgurila u kutu da je ne bi zahvatila odbijena tanad što je zviždala sa sviju strana. Bijes se razbukta u Leeju kad je shvatio kako Channon lakoumno postupa s njihovim životima. Odvaže li se Meksikanci na juriš, osvojiti će kolibu u tren oka. Ty Channon ih neće moći zadržati.

— Poslušaj me — propuše Lee — moramo odmah odavde... prije nego što Meksikanci opkole kolibu.

Channon se gromko nasmije. Sitne mu i podmukle oči zlorado zasjaju.

— Kako to zamišljaš, hombre? Čim stavimo nogu pred prag, napunit će nas olovom. A onda će nas moći upotrebljavati još samo kao sito. — Odjednom zazviždi kroz zube. — Zar možda postoji stražnji izlaz?

— Otac je prije nekoga vremena načinio podzemni hodnik — reče Cherrie blijeda lica. — Vodi u smjeru sjevera, a završava otprilike četrdesetak metara od kuće.

— Zašto mi to nisi odmah kazala, prokleta vještice? — zagrmí Chan-

non koji je postajao sve bjesniji. Graške znoja pojave mu se na niskom čelu, a krajišci usana nervozno su potrzavali.

U tom trenutku Meksikanci otvore paljbu... svi odjednom, kao na neki tajni znak.

Prava kiša tanadi zapljušti na kolibu.

Channon je pucao koliko je god mogao... no sada su napadači bili oprezní. U prignutom su stavu pretrčavali od stupa do stupa ograde, spretno iskorištavajući svaki zaklon. Ne obazirući se na Channonovo protivljenje, Lee otpuže do Cherrie i zaštititi je svojim tijelom. Puščana i revolverska vatra dostigne svoj vrhunac. Svima se u kući učini da se koliba doslovce podiže od žestokih udaraca tanadi.

— Nekolicina tih prokletih prljavaca ima baklje! — zareži Channon. — Namjeravaju zapaliti kuću!

Začuje se topot kopita, a onda nešto tresne o krov. Ukućani su to čuli sasvim dobro. Dim je prolazio pokraj prozora, u svakom je trenutku postajao sve gušći. Channon je pucao kao da je podivljao, no uskoro dim mu je zastirao pogled.

Vatra na krovu žestoko zapucketa; u kolibi su bili uvjereni da već vide plamen kako liže uz drvo.

— Svi ćemo živi izgorjeti — reče Cherrie gotovo sasvim bezbojnim šapatom.

Lee je pograbi za ruku i zapita:

— Gdje je tajni hodnik o kojem si govorila?

Cherrie nijemo pokaže grubí stol u sredini prostorije.

Lee otpuže onamo i ugleda željezni obruč koji je stršao iz poda. Ramenom gurne stol u stranu. No nekoliko se trenutaka uhvati za sto-

lac. Oklijevao je, dvoumio se je li sad baš pravi trenutak da krene: naime, pružila mu se zgoda da slisti Channona: ubojica. je imao pune ruke posla da bi zadržao Meksikance iza ograde. Ali što onda? Nakon tako visokoga damka u krvi što su ga do sada morali platiti, Meksikanci su bili bjesniji od čopora gladnih vukova i ubili bi svakog Gringa koji im dopadne šaka.

Čahure iz kojih se pušilo kotrljale su se podom, dok je Channon žustro nabijao svoju pušku. Istodobno je krvario iz rane u donjoj vilici što ju je zacijelo zahvatila koja drvena krhotina. I najednom sa stražnje strane počne tanad zviždati u kuću. Leeja to potakne na žurbu. Dohvati željezni obruč i povuče ga, a onda se u podu otvore vratašca. Osjeti začah truleži. Sasvim otvori vrata i domahne Cherrie.

— Brže!

Na sve četiri u uvuku se unutra. Koliba je već bila zadimljena. Na krovu nešto prasne, a onda počnu padati komadi gorućega drveta. Jedan komad padne na Channona, i ovaj bolno krikne. Iz haljetka mu se počelo pušiti. Lee pogleda u strop i zapazi plamen što se naglo probijao na sve strane u potrazi za novom žrtvom.

Ne namjeravaju li izgorjeti, za troje opkoljenih je to doista bio posljednji trenutak.

Cherrie Huston prva skoči u dubinu. Dolje se dočeka na noge, a onda pogleda Leeja sasvim blijeda lica. Channon ispuca još nekoliko hitaca, a onda odbaci pušku u stranu, naglo se okrene i prođe prostorijom.

Kad je primijetio kako Lee oklijeva, napne udarač svojega kolta i propišti:

— Silazi, čovječe!

— Zar se bojiš da bih te mogao napasti s leđa?

— Ne vjerujem ti — zareži Channon i gurne Leeja revolverskom cijevlju u želudac, tako da je Leeju ponestalo zraka. Na drugi se udarac zanjiše. Nagne se u stranu i padne u mračnu rupu. Dolje tresne tako žestoko da je kriknuo od bolova. Pao je izravno na povrijeđenu nogu.

Channon to nije nimalo zabrinulo. Žustro zatvori poklopac povrh sebe i zaputi se za svojim zarobljenicima.

U hodniku je bio potpun mrak; praskanje revolvera i pušaka čulo se kao da dolazi iz velike udaljenosti. I praskanje vatre postane tiše.

Lee opet osjeti cijev kolta u svojim leđima.

— Naprijed! Što čekaš... do đavola!

Lee se pokrene nesigurnim korakom; slijedio je Cherrie koju više nije mogao vidjeti, već samo osluškivati njezino hodanje. Podzemni hodnik nije bio osobito visok, tako da su morali ići u prignutom stavu da glavom ne zapnu o gredu. Zrak je svakim korakom postajao sve svježiji. Nakon nekoliko minuta pred njima se pojavi svijetli četverokut.

— Uspjeli smo! — pobjedonosno klikne Cherrie.

Channon same zagunda.

— Još uvijek nismo na sigurnome, dijete moje. Možda su Meksikanci otkrili hodnik. Možda će nas dočekati s oružjem spremnim na paljbu.

Poput dolara velika »durango« mamuza tiho zazveči na njegovoj potpetici kad je nogom zapeo o

neki kamen. Lee je hodao samo uz najveće napore. Nešto toplo proku-
lja niz ranjenu nogu. Očito se rana
penovno otvorila prilikom pada.

Još sedam, osam metara, a onda
hodnik završi. Gusto je šipražje bu-
jalo pred izlazom i činilo ga nevid-
ljivim za nevješto oko.

— Pogledaj ima li koga vani! —
zapovjedi Channon. Lee posluša.
Provuče se pokraj Cherrie, raz-
makne grane i pogleda. Pucnje-
vi su zanijemili, tek bi tu i
tamo zaništao pokoji konj. Oblaci
dima vukli su se tik povrh zemlje,
sve je zaudaralo po izgorjelom drve-
tu i usijanoj glini.

— Što je? — propuše Channon,
jer je Lee šutio.

— Nigdje ljudske duše — reče
Lee.

— Onda se pokreni, prokletstvo!

Lee se oprezno provuče kroz uski
izlaz, a za njim Cherrie i Channon.
Zauzmu zaklon iza grmlja, a onda
oprezno izvire prema kolibi, od
koje je preostala još samo gomila
užarenih dasaka i greda. Meksikan-
ci su se okupili oko žarišta. Bučno
su razgovarali mašući pri tome ru-
kama. Jedan istrgne kolac iz ograde
i počne njime čeprkati po ruševinama.
Očito su tek sada shvatili kak-
vu su glupost počinili. Ako ti pro-
kleti Amerikanci nisu napustili
kuću, morali su izgorjeti u njoj. A s
njima i novac.

Channon dlanom obriše oznojeno
lice.

— Najradije bih ih sve pobio!

— Lee! Tamo! — Cherrie uzbude-
no pokaže ulijevo prema mjestu na
kome je stajao konj upregnut u
kola. — Tvoj konj! Uplašio se vatre
i pobjegao, a Meksikanci to nisu
zapazili.

Channon se blijedo naceri.

— To je prilika za nas! Rodgersu,
uhvati konja i dovedi ga. Gospodica
Huston će mi u međuvremenu pra-
viti društvo. Padne li ti na um kak-
va glupost, tvoja će golubica zagri-
sti u travu... jasno?

Podigne revolver i grlom cijevi
pritisne djevojčino čelo.

Lee proguta suha grla.

— Najodvratniji si čovjek što
sam ga susreo, Ty.

Još jednom pogleda Cherrie koja
se vladala vrlo mirno i sabrano, a
onda otpuše do konja i dovede ga u
malom luku do mjesta na kome su
ga čekali Channon i Cherrie.

— Dobro si to izveo, hombre! —
naceri se ubojica kad je Lee stigao.

Grubo povuče Cherrie uvis i gur-
ne je prema kolima. — Ti ćeš
upravljati, djevojčice! Moramo stići
u brda prije nego što nas prijavci
uhvate. U brdima ćemo se moći naj-
bolje braniti.

Cherrie se popne na bok bez ikak-
va protivljenja. Lee i Channon zauz-
mu mjesta na prostoru za teret. Cher-
rie potjera konja. Na mekanom
travnatom tlu kotači nisu izazivali
gotovo nikakav šum. Channon je
opet nosio dvanjke preko lijevoga
ramena i budno promatrao okolicu.
Oblaci dima još su uvijek lebdjeli u
zraku. Dok je Channon nabijao svoj
revolver, iz smjera spaljene kolibe
začuje se topot kopita. Dva-tri jaha-
ča pojave se u zraku što je treperio
od žege.

Bili su podjednako iznenađeni
kao i bjegunci. Channon se prvi pre-
ne iz zaprepaštenja. Koli u njego-
voj ruci naglo se podigne i izbljuje
plamičke boje sumpora. No, i Meksi-
kanci također podignu oružje i uz-

vrata vatru, tanad je zviždala u opasnoj blizini.

— Sada se radi o životu i smrti! — poviče Channon. — Potjeraj, djevojčice! Potjeraj konja!

Kola se zakotrljaju brže. Konj upre svu svoju snagu, doslovce se baci u ormu, obodren djevojčinim promuklim poklicima. Kola su poskakivala preko kamenja i jurila prema sjeveru, prema spasonosnim brdima. Uskoro se pojavi još više Meksikanaca. Vičući i pucajući približavali su se bjeguncima. Bilo je očito da ih sustižu.

— Pogode li konja... pukne li kotač, izgubljeni smo — reče Lee promuklim glasom.

Channon ga pogleda samo trenutačno, a onda povuče Rodgersov kolt iza pasa i poviče u vjetar: — Bori se za svoj život, čovječe!

Revolver se Leeju učini hladnim i teškim. Bez ikakva promišljanja, Lee se okrene i počne pucati. Konj jednoga progonitelja odjednom padne, preokrene se u oblaku prašine, a njegov jahač poleti zrakom u visokom luku. Meksikanci divlje zauraju i zapucaju kao luđaci. Naposljetku se razdvoje da bi ukliještili kola. Počnu se približavati s dviju strana.

Cherrie Huston se morala pridržavati objema rukama da je udarci ne bi zbacili s boka. Uspinjali su se dugim i kamenitim obronkom.

— Još četiri-pet kilometara, a onda smo spašeni! — poviče Channon i baci se potrbuške na prostor za teret, jer su se Meksikanci pojavili na grebenu.

Opet zapraskaju hici, tanad ponovno podigne zemlju oko jurećih kola. Iako brda više nisu bila daleko, učini im se da napreduju vrlo

polagano. Lee se zabrine zbog Cherrie koja se jedva održavala na boku. Izgubi li ravnotežu i padne pod kotače... dalje se nije usudio ni pomisliti.

Tane mu prozviđi tako blizu pokraj glave da nehotice zaustavi dah.

Dobro usmjerenim hicem Ty Channon izbací čovjeka iz sedla i gromko se nasmije kad su druga trojica jahača naletjeli na podivjalu životinju prvoga, tako da je tamo nastala grozna zbrka u oblaku prašine.

Prema štropotanju kotača Lee zaključi da su stigli na kamenito tlo. A onda se dogodi ono strašno! Pogode im konja. Tane udari u tijelo životinje, a Cherrie zaprepašteno krikne zapazivši kako je iz rane šiknula krv. U slijedećem trenutku konj zatetura, padne na prednje noge, preokrene se i povuče kola za sobom.

Za troje ljudi nebo i zemlja se spoje u divlje kolo što se zavrtjelo oko njih. Leeja obuzme osjećaj da ga je neka nevidljiva šaka podigla uvis. Začuje divlje njištanje što je paralo moždinu u kostima, pucanje drva i sada sasvim nagonski zabaci ruke uvis. Djelić sekunde nakon toga tresne tako žestoko o tlo da mu je ponestalo zraka. Nešto mu vruće zapara kožu, a pluća mu se napune prašinom.

Ty Channon je također ležao na tlu, na nepunih pet metara udaljenosti od Leeja. Upravo je dolazio k sebi, pokušavao se snaći... kolt mu je još uvijek bio u ruci. Krvario je iz mnogih rana, a odjeća mu je bila razderana... no dvanjke su mu još uvijek visjele preko ramena. Ipak se nekako pridigne. Gole je glave

stajao na žestokom suncu i zurio u Meksikance što su se približavali uz viku i pucnjavu.

Lee je pak bio zabrinut samo za Cherrie. Što je s njom? Je li preživjela pad? Kola su se pretvorila u gomilu polomljena drveta, iz koje je stršalo rudo... upravo poput prsta podignutog u znak opomene.

Lee očajnički posegne za svojim koltom što mu je ispio prilikom pada. Iscrpljeno mu je tijelo bilo gotovo odrvenjelo tako da nije osjećao nikakvih bolova.

A onda... kriki!

— Lee!

Bila je to Cherrie; razderane i krvlju uprljane odjeće istetura iza jedne stijene. Lee tada grčevito stisne držak revolvera. Prodat će svoj život, ali uz što veću cijenu. A isto tako i život Cherrie Huston.

...

— Grom i pakao, što to znači? — Šerif Horner koji je vodio potjeru zauzda svoga konja i osluškujući podigne glavu. — Hici...

Ljudi iz Del Rija posegnu za svojim oružjem. Pojahali su s njim da bi uhvatili Ty Channona, ili bolje rečeno čovjeka kojega su smatrali ubojicom iz Brazosa. Savezni šerif Wes Lintock kasno u noć i napola mrtav od iscrpljenosti stigao je u Del Rio i izvukao ljude iz postelje. Na Hornerovo pitanje prizna da mu je zatvorenik pobjegao. I doista, nije bilo potrebno da se rasplamsa gnjev svjetine. Devetorica odmah izjave da su spremni pojahati s njim kako bi uhvatili Ty Channona.

I ti ljudi počnu osluškivati daleku pucnjavu što je zvučala poput tihe grmljavine. Lintock se pobrinuo za svježeg konja i novo oružje.

Kad je izvukao pušku iz toka i ubacio metak u cijev, lice mu se smračilo.

Zakleo se da će ubiti Leeja Rodgersa i bio je odlučan u namjeri da ostvari taj naum pošto-poto. Bez obzira na gubitke! Lee Rodgers ne smije živ stići u El Paso! On, Wes Lintock, bit će u protivnom izgubljen. Stoga mora sačuvati svoj glas čeličnoga saveznog šerifa. Nitko ne smije nikada i ništa saznati o prljavoj igri s kaubojem Leejem Rodgersom. Do đavola i Ty Channon! Sve je započelo s ubojicom, pa zato Lintocku nije preostalo ništa drugo nego da dokraja izdrži na putu kojim je pošao.

— Hici dolaze sa sjevera! — poviče jedan jahač.

Horner kimne u znak suglasnosti.

— U brdima se odvija borba. To su Kiowe ili...

— Ustanovit ćemo, i to odmah! — Lintock podigne pušku. — Naprijed, ljudi! Ne smijemo gubiti vrijeme!

U zbliženoj skupini jahači pojašu prema sjeveru.

...

Jedno se tane zarije ispred Leeja u tlo i zaspe ga oblakom prašine. Na trenutak zaslijepljen zatvori oči. Pokraj njega stajao je Ty Channon i pucao. Samtrni se krik razlegne povrh stijena, a onda zabubnjaju kopita i buka se topota popne do vrhunca. Lee Rodgers već se pomirio sa svojom smrću... umjesto topota kopita odjednom zapraskaju brzi plotuni. Rodgers se baci u stranu, dohvati Cherrie za ruku i pritisne je k tlu.

Meksikanci odmah prekinu napad i iznenađeno se okrenu. Dvojica se stropoštaju iz svojih sedala. Između

brežuljaka pojavi se više jahača, a predvodio ih je čovjek sa sjajnom zvijezdom šerifa na košulji.

Lee odmah prepozna šerifa Hornera. Lakne mu. Meksikanci naglo okrenu svoje konje i potraže spas u bijegu. Platili su visoki danak u krvi i nisu se više htjeli izlagati novim opasnostima, jer su napadači sada bili premoćni.

Lee upravo htjede pomoći Cherrie da ustane kadli se pred njim pojavi jedna prilika. Pred njim je stajao Ty Channon... visok poput diva. U ruci je držao kolt spreman za paljbu.

— Ostavi djevojku, hombre!

— Prokleti...

— Kazao sam ti da je ostaviš! — ponovi Channon i usmjeri cijev kolta u Leejevo čelo.

— Što ćeš s njom?

— Bez straha! Ništa joj se neće dogoditi dokle god budeš razuman. Povest ću gospođicu Huston sa sobom... barem dio puta, kao taoca!

— Obećavam ti...

— Ne bojim te se, hombre — hladno se nasmiješi Channon. — No oni tamo... — Pokaže jahače koji su pratili šerifa iz Del Rija. — Žele me dohvatiti za' ovratnik, amigo mio.

Lee se i ne pomakne... Channon silovito udari. Cijev kolta pogodi Leeja poprijeko preko čela. Silna ga bol presiječe. Lee se ujede za usnu tako da mu je prokrvarila, a potom pokuša pograbit Channona... tada se pred njim pojavi okovana čizma i odbaci ga natraške u prašinu.

U slijedećem trenutku ubojica dohvati djevojku i povuče je za sobom među stijene visoke poput čovjeka. Cherrie se branila poput div-

lje mačke, ali silnoj snazi tog muškarca nije bila dorasla. Ty Channon je odvuče kao vreću.

Dišući teško, Lee se podigne na noge i othramlje u istom smjeru. Mora Channona učiniti neškodljivim prije nego što se djevojci nešto dogodi. U svom je bijesu ubojica zacijelo spreman na sve, pa čak i na ubojstvo jedne žene. Tya Channon se može uništiti samo silom. To je čovjek koji ne zna ni za kakve obzire kad je riječ o njegovoj koži. A netko ga mora konačno zaustaviti.

— Ty! — zagrmli Lee koliko ga je grlo nosilo, no Channona i Cherrie više nije mogao vidjeti. Kao da su doslovce ishlapili u zrakul

Lee se ogleda. Posvuda stijene. A među njima uski prolaz. Jedva prohodna staza. S revolverom u ruci, Lee se provlačio polagano naprijed. Iza sebe začuje topot kopita... ljudi iz Del Rija približavali su se na konjima. No Lee se nije osvrtao. Bilo mu je sasvim svejedno što će se dogoditi s njim. Neka ga objese... samo se Cherrie ne smije ništa dogoditi.

Negdje se kamen skotrlja na tlo, a Lee se odmah okrene. Upaljenih očiju zurio je uz obronak, prekriven kamenjem i sipinom. Istodobno kamen se dokotrljao odozgo.

— Pokaži se, Ty... prokleti nitkove!

— Ako ti je život drag, ostani dolje, hombre! — uzvрати Channon i pokaže se jedan trenutak. Cherrie je čvrsto privio uza se i služio se njome kao živim štitom.

Djevojčino je lice bilo blijedo, no na njemu se nije odražavao strah. Previše je proživjela posljednjih sati a da bi još uvijek mogla osjeti-

ti strah. Od posljednjih je događaja posve otupjela, skršili su je.

— Ty... mene ustrijeli, ali ostavi nju! — hrapavim glasom poviče Lee.

Channon odlučno zaklima glavom, a onda uzvratil:

— Ostat će sa mnom, hombre, sve dok se ne nađem na sigurnome! — Gromko se nasmije. — Zapravo bih te morao ubiti, amigo mio, no posljednjih si mi dana prirastao uz srce. Negdje drugdje i u drukčijim okolnostima, nas dvojica bismo zasigurno sačinjavali moćnu spregu!

— Nisam ubojica! — očajnički poviče Lee. — Channone, ja...

— Zaveži! — Sada je Channonov glas zvučao kruto i zloslutno. — Nastoj radije spasiti svoju kožu! Građani Del Rija odveć ne okolišaju kad je riječ o vješanju...

Labirintom stijena odjeknu glasovi, a neki čovjek poviče:

— Jeste li to vi, Channone?

Još me uvijek smatraju ubojicom iz Brazosa, pomisli Lee.

Odjednom prasne hitac.

No tane nije bilo namijenjeno Rodgersu, već nekom čovjeku koji je vrebao između stijena.

Nekoliko trenutaka zavlada tišina.

— Do đavola... odakle dolaziš, Wes? — zagrmi odjednom Channon tako da mu se glas prelomio. — Zacijelo si se ponadao da ćeš me moći ubiti iz zasjede, zar ne?

— Ja... ja... — zamuca Lintock i iziđe na jarko svjetlo sunca.

Channon pobjedonosno zamahne torbama sa sedla što su bile krcate opljačkanoga novca.

— Od El Pasa si mi za petama, ušljivu nitkove! Godinama si me progonio, no bio sam lukaviji od

tebe i uvijek sam ti umaknuo. Trebalo je da te ubijem još onda, Wes!

— Poslušaj me... — gotovo sipljivo poviče Lintock — sasvim pogrešno gledaš na sve to, Ty! Pruži mi još jednu priliku!

— Zauvijek sam te se zasitio! — zagrmi Channon i podigne kolt.

Lintock ispusti revolver i podigne ruke. Mišići mu počnu potrzavati na znojnom oblivenom licu; lice mu se sasvim izobličil.

— Zašto me želiš ubiti, Ty? Predlažem ti nešto! Građani Del Rija smatraju da je onaj tamo Ty Channon! Ostavimo ih u njihovu uvjerenju. Rodgersa će objesiti umjesto tebe, a ti se možeš mirno povući, Ty... dakako, s novcem!

— A što ti zahtijevaš za to? — zapita Channon još uvijek držeći djevojku oko vrata.

— Da me ostaviš u životu, Ty. Zasitio sam se toga prokletog posla. Skršen sam. Kad Rodgers bude mrtav, nikome više neće pasti na um da pravi Ty Channon još uvijek živi. To je jedinstvena prilika za tebe, Ty.

Ovaj kimne u znak suglasnosti.

— Zamisao nije loša. Konačno bih imao svoj mir i...

— Odluči brzo, Ty! — požuri ga Lintock i rukavom košulje obriše oznojeno lice. — Horner se može pojaviti svakog trenutka, a tada će biti prekasno...

Lee je stajao kao skamenjen... Pogleda Channona koji je imao Cherrie u svojim rukama, a onda Lintocka koji ga je htio objesiti.

— Veća si kukavica od žuto ispruganoga kojota, Wes Lintock! — reče Channon nakon kraće šutnje. — Uistinu ne znam mogu li ti povjerovati...

— Dajem ti riječ, Ty! — zaprepašteno poviče Lintock.

U divljenju se očaju baci naprijed i posegne za svojim koltom što je bio na stijeni. Krikne poput ludaka i prokune. Prsti mu se već zgrče oko drška revolvera, a potom nešto sijevne s obronka... Prasak hitaca odjekne kroza stijene. S Lintockova prsluka podignu se oblaci prašine, savezni se šerif zakotrlja s pogledom ubojice u očima... Channon je gurnuo djevojku u stranu i nekoliko puta prošao ljevicom preko napetog udarača revolvera. Tanad odbaci Lintocka do jedne stijene, uz koju ostane prikovan sve dok nije pao i posljednji hitac... A onda se Wes Lintock mrtav opruži na tlu.

— Cherrie!

Povik glasno odjekne između stijena. Unatoč ranjenoj nozi, Lee Rodgers pojuri uz obronak ravno na Tya Channona koji upravo htjede dograbiti Cherrie Huston. Kad je Channon zapazio kako Lee podiže revolver, povuče obarač. Tane poput biča zazviždi povrh Leejevih leđa. Pod čizmom mu popusti kamenje i otkotrlja se u dolinu. Lee zapani iznenađenje u očima svog protivnika i opali. Tane pogodi Tya Channona. Usta mu se razjape od bolova... zatetura naprijed, izgubi ravnotežu, padne licem na tlo i sklizne niz obronak. Zaustavi se tik pred Leejevim nogama. Nabijene mu dvanjke skliznu s ramena i zelene dolarske novčanice prekriju Leejeve zaprašene čizme.

— Hombre... — zakrklja Channon i izdahne.

Ty Channon, ubojica iz Brazosa, mrtav je.

Tek kad je osjetio tople ruke oko vrata, Lee se osvijestil.

— Lee! Oh, Lee...

Poljupcima joj osuši suze na obrazima... doista nije znao što da joj kaže. A ona pak pripije se tako žestoko uz njega... upravo kao da ga nikada više ne namjerava ispustiti.

— Sve sam čuo, Rodgersu — odjednom će neki medvjedi glas. — Barem Lintockovo priznanje. Nikada ne bih povjerovao da se savezni šerif može toliko srozati. Slobodni ste, Lee Rodgers. — Horner se nakašlje. — Mnogo vam dugujemo. Dakle, imate li kakvih želja...

Lee je zurio u šerifa i ljude iz Del Rija ne zapažajući ih. Nekolicinu su Meksikanci ranili, no Lee to i ne primijeti.

— Sit sam te paklenske zemlje — tiho će Lee. — Dajte nam dva konja, šerife... i ništa više.

Ljudi dovedu konje; Lee pomogne djevojci da se popne u sedlo, a potom i sam uzjaše. Polagano projašu pokraj šerifa i njegovih ljudi, a onda potjeraju konje niz padinu.

Pratili su ih mnogi pogledi.

— Kamo ćemo, dragi? — zapita Cherrie.

Napola stisnutim očima, Lee pogleda žegom isušeni predio.

— Već nekamo, Cherrie. Samo što dalje odavle...

Kraj

fokus

o svemu
što
uzbuđuje

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

130. Louis L'Amour: OBRAČUN KOD ŽUTOG BRDA
131. G. F. Unger: TRAG VODI U PAKAO
132. Matt Chisholm: LEGENDA O McALISTERU
133. Louis L'Amour: USAMLJENI
134. G. F. Unger: BIJEK IZ STUPICE
135. Thorne Douglas: TKO DA VIŠE
136. Louis L'Amour: SREBRNI KANJON
137. Frank Gruber: JAHACI ZORE
138. Louis L'Amour: CONAGHER
139. G. F. Unger: TEKSASKI SILNIK
140. Louis L'Amour: UZARENA BRDA
141. G. F. Unger: ODMETNIK
142. Robert Ullman: SMRT PROKLETNICIMA
143. Louis L'Amour: ZACARANI KRUG
144. H. S. Sharon: SIN OCAJNIKA
145. Louis L'Amour: ŽIVOT ZA ZLATO
146. Rey Haves: GRINGOSI UMIRU U ČIZMAMA
147. Louis L'Amour: STAZA KIOWA
148. H. S. Sharon: USAMLJENI OSVETNIK
149. Louis L'Amour: KILRONE
150. Frederick H. Christian: SUDDEN VRAĆA UDARAC
151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
153. G. F. Unger: CRNE SJENE
154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
155. H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI
156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD
157. Matt Chisholm: McALISTEROVA OSVETA
158. Louis L'Amour: OSVETNIK
159. U. H. Wilken: KORACI U SMRT
160. Matt Chisholm: BORAC ZA MIR
161. G. F. Unger: PROGNANICI
162. Peter Dawson: ZAMKA SE ZATVARA
163. G. F. Unger: BRZI REVOLVERAŠI
164. G. F. Unger: »TIGRICA«
165. Louis L'Amour: POTJERA KROZ PUSTINJU
166. G. F. Unger: KLOPKA NA TOPOLINOM POTOKU
167. Louis L'Amour: KILLOE
168. G. F. Unger: POSLJEDNJI OBRAČUN
169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA
170. Frank Gruber: KUDRAVI VUK
171. G. F. Unger: TAJNA ZELENOG SLAPA
172. Louis L'Amour: IZ KLOPKE U ZASJEDU
173. G. F. Unger: VIŠE OD REVOLVERAŠA
174. Louis L'Amour: VATRENO KRSTENJE
175. G. F. Unger: STUPICA ZA VUKOVE
176. G. F. Unger: ODMETNIK IZ DAKOTE
177. Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT, ČOVJEČE!

U PRIPREMI:

178. G. F. Unger: RIDOKOSA KARTAŠICA

ŽIVOT

ljubavni
roman izlazi
svakog tjedna
(u utorak)
cijena
5 dinara

LASO

vestern roman
izlazi
svakog tjedna
(u petak)
cijena 5 dinara

SIRIUS

biblioteka
znanstvene
fantastike
izlazi svakog 5.
u mjesecu
cijena 10 dinara

TRAG

biblioteka
kriminalističkih
romana izlazi
svakih 14 dana
cijena 10 dinara

ALAN FORD

super strip
izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 6 dinara

POPAJ

strip-zabavnik
izlazi svakih
14 dana
(u ponedjeljak)
cijena 5 dinara

TOM I JERRY

Vrtirep-strip
za djecu izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 5 dinara